

Quỳnh Dao

HÃY HIỂU TÌNH EM

Thông tin về ebook

Hãy Hiểu Tình Em

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 256 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 2

Nhà của Tự Thanh nằm ở ngoại ô thành phố. Thật lâu Bội Cầm mới tìm ra được địa chỉ. Ngôi nhà là một biệt thự rộng, có đôi cổng sắt với dây thép phủ kín. Từ ngoài nhìn vào, Cầm có thể thấy rất rõ khu vườn với những cây cảnh được chăm sóc chu đáo. Mùi thơm của hoa tươi. Con đường trải sỏi trắng. Chưa đưa tay lên bấm chuông mà Cầm đã cảm thấy ngại ngại, vì trước kia Cầm chỉ biết Tự Thanh là một luật sư nổi tiếng, chứ đâu ngờ ông ấy còn giàu có thế này? Mà người giàu có thường hay phách lối!

Mưa vẫn rơi.

Chiếc ô hoa của Cầm ướt đầm cả. Những hạt mưa phún đều đặn, thỉnh thoảng theo gió phất vào mặt Cầm. Một cảm giác mát lạnh chạy khắp toàn thân. Đứng ngoài cổng chần chờ, Cầm lưỡng lự không biết có nên bấm chuông hay không.

Rồi có tiếng chó sủa. Một con chó thật to màu đen từ trong nhà chạy ra. Loại chó săn hung dữ. Có chồm lên cổng sắt như vồ Cầm. Cầm sợ hãi lùi ra sau. Con chó vẫn nhe răng. Những cái răng nhọn trắng thật đáng sợ.

-Mực! Mực. Im nào! Đừng ồn ào!

Có tiếng nói to từ trong vọng ra. Tiếng gọi chó của đàn ông. Mực? Thì ra con chó tên "Mực". Sau đó là một người đàn ông cao lớn từ trong chạy ra nắm lấy sớ dây trên cổ chó kéo xuống. Anh ta ngẩng lên nhìn Cầm quan sát.

- Cô là cô Bội Cầm?

- Vâng

Cầm đáp và chăm chú nhìn người thanh niên trước mặt. Một người trẻ tuổi đẹp trai, mày rậm, mũi cao. Da hơi ngăm đen. Giống như một người lai. Ở anh ta, có nét đẹp khác với người châu Á, có lẽ chừng ba mươi tuổi, nàng thầm đoán.

- Mời cô vào.

Người thanh niên vừa mở cửa vừa nói. Anh ta đẩy con chó lù ra xa.

- Luật sư Tự Thanh đang chờ cô bên trong.

Anh ta nói và nhìn Cầm. Thái độ rất lễ phép. Nhìn dáng dấp và cách cư xử của anh ta. Cầm nghĩ đây không hẳn là người bình thường. Nhưng cũng không hẳn là chủ. Cầm thắc mắc tự hỏi không biết vai vế của anh ta trong gia đình này thế nào.

- Xin hỏi ông là...

- Tôi là Tô Mộ Nam, thư ký riêng của ông luật sư Thanh.

Nam vừa nói vừa cười. Nụ cười thật lôi cuốn, ánh mắt như nhìn thấy thấu cả sự thắc mắc nơi xuất hiện trong đầu Cầm.

- Tôi ở luôn tại đây - Nam nói - Nào, bây giờ mời cô vào tôi xin được dẫn đường.

Và Nam vỗ vỗ đầu con Mực. Nào vào đi! Chàng buông tay và chú chó Mực ngoan ngoan chạy ngay vào trong nhà.

Nam nói:

- Đừng sợ nó. Bao giờ quen, cô sẽ thấy là nó dễ thương vô cùng.

Bội Cầm liếc nhanh về phía Nam.

Đây là thư ký riêng của luật sư Thanh? Đúng là một chuyện lạ. Từ lâu Cầm cứ nghĩ là những người có sự nghiệp lớn thường muốn nữ thư ký thôi. Và thường không những giỏi mà còn phải đẹp nữa.

Theo chân Nam vào trong, Cầm đi qua một vườn hoa rộng. Con đường trải sỏi đủ xe hơi ra vào. Hai bên đường được trồng rất nhiều loại hoa. Vườn hoa đẹp với những hàng cây tùng, cây bá được cắt xén khéo. Ngoài ra, còn những bụi trúc...hoa hồng và các loại hoa khác mà Cầm không nhìn rõ.

Bóng tối với ánh sáng mờ mờ khiến Cầm không thấy hết. Bất giác nàng liên tưởng đến chiếc sân nhỏ窄窄 ở nhà mình, có một khoảng cách thật xa.

Nhà của Cầm thuộc diện nhà công. Cha là công chức nên được Nhà nước cấp nhà cho ở. Một ngôi nhà trệt chật hẹp cất bằng vật liệu nhẹ, có sân nhỏ. Nhưng biết làm sao? Cả một đời công chức nhỏ như cha thì làm gì có được nhà cao cửa rộng? So với rất nhiều người khác, được như vậy là may mắn lắm rồi. Cầm cứ thế suy nghĩ.

Đi mãi rồi cũng tới trước cửa nhà. Một biệt thự hai tầng màu trắng. Ngôi nhà hơi cũ nhưng nó giống như một cung điện nhỏ. Bậc tam cấp và hành lang đều cần đá cẩm thạch trắng. Cầm thấy tim đập mạnh. Nàng chột hời hợt không biết rồi công việc có thích hợp với mình không? Cô tiểu thư nhà giàu, thi rớt đại học, phải chăng vì quá được nuông chiều? Một có

gái hần khó tính khó nết. Đi dạy kèm mà gặp những học trò như thế này thì quá gay. Vì miếng cơm manh áo, chứ thật tình nàng chả muốn tí nào.

Bước qua mấy bậc tam cấp. Họ đứng trước cánh cửa gỗ chạm hoa văn.

Nam không gõ, đẩy cửa nhỏ nhẹ bảo Cầm:

- Cô vào đi, ông ấy đang đợi.

Cầm bước vào, để dù nơi kẹt cửa. Bên trong là một phòng khách rộng, đèn đuốc sáng choang.

Nam nói với vào trong:

- Thưa luật sư, cô giáo đã đến.

Cầm bước vào phòng. Có một người đang ông đang ngồi trên ghế dài. Hình như ông ta đang hút thuốc. Khói thuốc đang tỏa trong không khí. Căn phòng khách rộng, trải thảm màu sữa. Bất giác Cầm nhìn xuống chân. Đôi giày của nàng đầm ướt nước mưa, lại dích phót một ít đất, không biết có làm bẩn thảm không? Cầm chưa biết phải làm gì, thì người đàn ông kia đã đứng dậy hướng về phía Cầm.

Tự Thanh. Một luật sư tên tuổi, không những nổi tiếng trong giới tư pháp mà còn cả trên thương trường và báo chí. Lúc chưa gặp, Cầm đã hình dung ông ta phải có dáng dấp bệ vệ, bụng to, đầu hói, hơi lùn một tí, đôi mắt sắc bén và đôi môi mỏng để biện hộ như một số luật sư nàng quen biết. Vậy mà bây giờ trước mặt Cầm, hoàn toàn là một hình ảnh khác.

Một người đàn ông dong dỏng cao. Có lẽ trên cả thước tám. Đôi mắt đen, mái tóc bông. Khuôn mặt có ngạnh với đôi kính

cận trên mũi. Trông ông ta thật trẻ, chắc chỉ khoảng trên ba mươi một chút. Ăn mặc chải chuốt, đẹp trai. Cầm không dám tin, một người trẻ như vậy lại có con gái thi rớt đại học... Hay là ta đã lầm chẳng.

Giữa lúc Cầm chăm chú đánh giá luật sư thì hình như ông ta cũng để ý nhìn nàng. Cầm không biết cái ấn tượng đầu tiên của ông ta về nàng ra sao, có điều Cầm thấy hơi ngượng. Cầm ăn mặc giản dị quá. Một chiếc robe đen với chiếc áo cùng màu. Trang điểm lại sơ sài. Có lẽ Cầm giống một người đàn bà đang có tang.

- Mời cô - Người đàn ông lên tiếng. Giọng nói nhưng lại đầy quyền lực - Mời cô đến đây ngồi.

Cầm bước tới như một người máy, nàng gần như quên cả anh chàng Nam! Nhưng khi Cầm quay lại, thì Nam cũng không còn ở đấy. Cầm ngồi xuống ghế. Ông Tự Thanh - Nếu đúng ông ta là Tự Thanh - cũng ngồi xuống phía đối diện.

- Tôi nghĩ là... - Cầm nói với một chút căng thẳng, vì nàng nghĩ là người đàn ông trước mặt chắc không phải là Tự Thanh đâu, mà là em trai hoặc một người bà con nào của ông thôi - Tôi nghĩ là ông Tự Thanh sẽ đích thân nói chuyện với tôi chứ?

Người đàn ông trước mặt hơi ngạc nhiên.

- Thì chính tôi nói chuyện với cô đây.

- Vậy ông là luật sư Thanh?

- Vâng, chính tôi là luật sư Tự Thanh.

Cầm thấy bối rối. Sao ông ta trẻ thế.

Nàng vẫn hỏi:

- Nghe ông hiệu trưởng nói là ông cần một giáo viên dạy kèm cho con gái?

- Vâng.

- Thế con gái ông năm nay bao nhiêu tuổi?

- Mười tám tuổi.

Cầm lắc đầu:

- Tôi thấy ở đây có cái gì không phải. Ông làm gì có con gái lớn như thế. Ông còn quá trẻ.

Ông luật sư nhìn lên. Đôi mắt ông rất sáng:

- Cô khéo nói lắm. Cỡ lẽ cô rất cần việc làm này phải không?

Cầm bàng hoàng. Nàng chợt thấy lòng đầy tự ái, má nóng lên. Thì ra ông ta đã nghĩ là... Vì quá cần việc làm nên Cầm đã trở tài tăng bốc!

Tôi không phải là chú chó con sẵn sàng ngoắt đuôi khi có cục xương. Tôi không phải tay hề. Mặc dầu tôi nghèo, nhưng tôi vẫn là tôi. Đúng là con người cao ngạo, nàng thầm nghĩ.

Cầm ngồi thẳng lưng lại. Nghèo đói, cô đơn không hẳn là cái xấu. Cầm nhìn thẳng vào mặt luật sư Thanh:

- Ông đã lầm rồi, luật sư ạ - Cầm nghiêm nghị nói - Tôi không ngờ ông lại nhạy cảm và suy diễn hơi xa với cái tiếng "quá trẻ" đó. Vậy ông chỉ là một con người bình thường, quá bình thường. Thú thật lúc đầu tôi rất bất ngờ trước cái bề ngoài trẻ trung của ông, nhưng ông chỉ được có cái bề ngoài trẻ tuổi,

đẹp trai đó. Còn bên trong, con người ông thì già nua, cố chấp, cao ngạo...lại tàn nhẫn... Ông cứ tưởng....

Cầm đứng dậy nhìn thẳng Tự Thanh:

- Xin lỗi, tôi đã làm mất thì giờ của ông, bây giờ xin kiếu ông, nhờ ông tìm người khác cho.

Cầm quay lưng định đi về phía cửa.

- Cô Bội Cầm!

Tự Thanh gọi giật lại, Cầm quay sang.

- Cô quay lại đi, tôi muốn nói chuyện với cô một chút.

Cầm không muốn ở lại, nhưng không hiểu sao, lúc nàu cô vẫn không bỏ đi được.

- Nếu tôi vô tình làm cô tự ái thì cho tôi xin lỗi. Những lời ban nãy của cô dành cho tôi cũng khá nặng nề. Tôi mong là chúng ta huề nhé?

Cầm chợt thấy bối rối... Đôi má ửng đỏ. Thật vậy, không hiểu sao hai năm nay, Cầm thấy mình thay đổi khá nhiều. Dễ giận, dễ xúc động, vui cũng rất bất chợt, mà buồn cũng đôi lúc hết sức vô cơ. Có lẽ nhiều thứ dồn nén trong lòng làm cho Cầm thay đổi như thế.

Cầm cúi nhìn xuống, giọng hơi thấp, nói:

- Xin lỗi. Thật ra thì tôi cũng không cố tình muốn nói với ông như vậy. Có điều... Tôi không chịu nổi chuyện người khác nghĩ sai về mình.

Luật sư Thanh bước tới đứng trước mặt Cầm:

- Bây giờ coi như thủ hòa được chứ? - Ông hỏi, giọng rất điềm đạm - Có thật tôi trẻ hơn số tuổi tôi có không?

- Thật.

- Vậy cảm ơn cô. - Ông ta cười nói - Tôi cũng cho cô biết tôi chỉ là một người bình thường, rất bình thường, chứ không như lời đồn đại bên ngoài đâu.

Cầm ngẩng đầu lên, không biết phải nói gì. Một chút hồ nghi, Cầm không hiểu ông luật sư tên tuổi kia nói thật hay là nói trả đũa.

- Tôi lấy vợ không sớm lắm. - Luật sư Thanh nói chuyện nghiêm túc - Năm hai mươi ba tuổi cưới vợ, hai mươi bốn có con. Bây giờ con tôi mười tám tuổi. Chắc hẳn cô đoán ra số tuổi tôi rồi chứ? Ông ngẩng lên nhìn Cầm, tiếp - Năm con gái tôi, Chúc Vy được mười tuổi, thì chẳng may mẹ nó qua đời. Nhờ tôi ở chung với mẹ ruột, nên Chúc Vy có bà nội chăm sóc nuôi lớn. Năm ngoái, nó thi rớt đại học, tôi muốn năm nay nó thi lại. Thú thật, cháu nó học kém lắm. Không có môn nào khá. Tôi biết cô chuyên dạy môn Văn và Sử, nên tôi cũng có mời thêm giáo viên khác kèm cháu các môn Toán, Lý, Hóa. Cháu sẽ học môn này vào các đêm thứ hai, tư, sáu, còn cô thì dạy cháu vào các ngày ba, năm, bảy. Được chứ?

Bội Cầm ngồi yên. Nàng chưa định được tâm. Từ lúc bước vào đây tới giờ, nàng cảm thấy sao ấy.

Luật sư Thanh, một luật sư giỏi, nhưng không hiểu sao Cầm lại thấy không ưa những người quá giỏi. Phải chăng vì cái nhạy bén của họ? Cái tự hào "đặt đẽ" của họ? Có lẽ ông ta đã nghĩ là sớm muộn gì Cầm cũng phải nhận việc. Qua lời của ông ta, Cầm lại biết thêm một sự kiện khác. Cô học trò sắp

dạy như một chú ngựa hoang mất mẹ từ nhỏ, sống với nội... Như thế chắc chắn phải cứng đầu, cứng cổ, khó dạy... Không dễ nuốt đầu, tốt nhất nên từ chối, có lẽ từ chối là tiện nhất.

- Còn nữa, còn một điều tôi muốn nói - luật sư Thanh bước tới bàn lấy thuốc châm một điều - Tôi sẽ đề nghị lương cô làm năm ngàn một tháng. Tôi cũng biết là mẹ cô bệnh phải có người chăm sóc nên cha cô phải về hưu sớm. Cô cần tiền để phụ giúp gia đình, vì vậy tôi trả cho cô cao hơn giáo viên dạy kèm khác.

Bội Cầm ngạc nhiên nhìn ông Thanh chưa biết xử trí ra sao:

- Thì ra trước khi tôi đến đây... Ông đã điều tra... - Bội Cầm chợt thấy tức giận - Ông còn biết gì về gia đình tôi nữa chứ?

- Tôi còn biết cô có một vị hôn phu tên là Lâm Duy, câu ấy đi du học đã bốn năm, và cô đang đợi chờ...

Trời đất! Mắt Cầm mở to. Chỉ để chọn một cô giáo dạy kèm cho con gái mà phải điều tra lý lịch kỹ càng như vậy. Hơn cả sự nghiên cứu một vụ án! Thật quá lắm.

Một sự xúc phạm không thể chịu được. Cầm nói như hét, giọng rum lật bạt vì tức giận:

- Đủ rồi ông luật sư ạ...xin ông hãy điều tra một cô giáo khác. Công việc hôm nay tôi xin không nhận.

Và Cầm lại quay đi.

- Làm gì thế? Không lẽ điều đó là chạm đến lòng tự ái của cô? Đâu phải tôi làm một cuộc điều tra gì về cô đâu? Tất cả những chi tiết mà tôi biết được đó, đều do ông hiệu trưởng trường cô cung cấp. Ông ấy rất quý cô, thương cô, sợ tôi

không tuyển chọn cô nên cho tôi biết hết hoàn cảnh gia đình cô... Không lẽ chuyện đó cũng làm cho cô tự ái?

Cầm không quay lại.

- Mỗi người đều có những riêng tư thầm kín cần giấu - Cầm nói. Khi nghĩ đến cái tên Lâm Duy là tim Cầm tự nhiên đau nhói.

Ông luật sư hỏi:

- Nghĩa là cô vẫn không muốn nhận việc?

- Không.

Bội Cầm bước tới xoay nắm cửa. Nhưng nàng chợt nghe tiếng cửa khác ở bên hông phòng khách mở, và tiếng nói lớn của luật sư:

- Chúc Vy vào đây nào, cha đã làm cô giáo giận, con vào thuyết phục thử xem.

Bội Cầm quay lại hoàn toàn do sự tò mò. Nàng muốn biết đứa con gái được nuông chiều quá lắm kia ra sao, vóc dáng, tính tình thế nào.

Chợt nhiên, Bội Cầm như lặng người đi.

Có một cánh cửa mở góc phòng khách. Phòng bên kia đầy sách, có lẽ là thư phòng. Một cô gái bước ra... Cô gái có đôi mắt đen như đêm đen, nhưng lại long lanh như viên ngọc sáng. Thân hình thon gầy...khuôn mặt đẹp... Đôi mắt thanh tú, sống mũi thẳng, như người trong tranh. Những bước chân nhẹ nhàng không nhuốm bụi trần. Cô bé mặc chiếc áo robe màu thiên thanh rộng... Trông giống như hoa sóng trên biển...như mây thu...như mơ... Nói chung là một cô bé đẹp,

nhìn mà không chán mắt. Bội Cầm bị thu hút bởi vẻ đẹp của cô bé.

Nàng không dám tin là có một cô gái đẹp lồi cuồn như vậy, đẹp đến độ ngay người cùng phái như nàng phải mê. Chúc Vy - Cái tên cũng đẹp như người.

Cô gái đã bước tới gần Cầm. Đôi mắt sáng lạng lã, nhất là cái miệng nhỏ nhắn xinh xinh:

- Nếu cô chọn dạy, em sẽ cố gắng, ôi cố gắng hết sức để học. - Giọng cô bé thật nhỏ nhẹ, dễ thương. Giọng nói như van xin.

Cầm chợt thấy xúc động. Nàng nhìn lên, rồi liếc mắt nhanh về phía ông Tự Thanh. Nàng bắt gặp nụ cười, có lẽ ông ra đã hiểu được những gì xảy ra trong lòng nàng, nên hỏi:

- Sao? Cô chịu dạy ba ngày: Ba, năm, bảy chứ?

Bội Cầm yên lặng gật đầu.

- Từ bảy giờ đến mười giờ, có quá dài không?

Cầm lắc đầu.

Vậy thì bắt đầu tuần sau nhé? Cô yên tâm, đừng lo chuyện xe cộ. Tôi sẽ cho xe đến đón cô.

Bội Cầm lại gật đầu.

Quay lại nàng bắt gặp ánh mắt của Chúc Vy. Cô bé đang nhìn nàng cười. Nụ cười của cô bé như những con xoáy nhỏ trên nước. Có một cái gì vừa dễ thương vừa nên thơ... Bất giác Cầm cũng phải cười theo, một nụ cười rất thật, thể hiện sự bằng lòng của mình.

CHƯƠNG 3

Gia đình họ Ngô đang tụ họp đầy đủ trong nhà. Phải nói rõ một điều. Thật hiếm có gia đình nào hạnh phúc như gia đình này. Ông Ngô Vọng Nhân là một người thành công trong giới doanh thương. Ông là chủ một hãng điện tử lớn, có một bà vợ đảm đang hiền hậu và bốn đứa con vừa giỏi vừa siêng năng.

Đứa lớn nhất là Ngô Tùng Bình. Đứa thứ hai Ngô Tùng Doanh, đứa thứ ba Ngô Tùng Siêu (đứa duy nhất là con trai) và đứa thứ tư là Ngô Tùng Tâm.

Bây giờ ngoài cô gái ít còn học đại học ra, ba đứa kia đều đã ra trường, Tùng Bình, cô con gái lớn lấy Lê Bằng Viễn, con trai của một quan chức cao cấp trong chính quyền, Tung Doanh thì lấy Hà Tử Kiên, một thanh niên ưu tú đang có trọng trách ở đài truyền hình. Còn cậu con trai Tùng Siêu thì sao? Đúng ra vị trí đứa con trai duy nhất trong nhà, một cục cưng nếu không hư đốn thì cũng ngang tàng, ngạo ngược. Nhưng ở đây Siêu hoàn toàn khác.

Tùng Siêu lúc học, học rất chăm, tốt nghiệp đại học Kiến Trúc. Sau khi thi hành nghĩa vụ quân sự xong, Siêu cũng không lợi dụng uy thế của cha, chàng thi vào một công ty kiến trúc và như có dòng máu di truyền, Siêu rất say mê với sự nghiệp. Chàng chiếm được tình cảm của giám đốc qua sự siêng năng, trẻ tuổi, tài năng. Dù chưa "độc lập" được nhưng Siêu đang học cách để "độc lập" Để tự làm chủ bản thân mình.

Hôm nay là một ngày nhộn nhịp.

Buổi tối cả nhà tập trung vào việc chuẩn bị hôm lễ cho Tùng Doanh. Chỉ trừ có Siêu. Siêu đang giam mình trong phòng riêng. Chàng đang để tâm thiết kế một đề án học búa. Siêu quên cả là đã sắp đến đám cưới của chị gái.

Siêu đã hủy bỏ hết bốn bản vẽ. Lần này không thể sai nữa. Nhưng chàng lại thấy bản vẽ mới này chưa được hài lòng. Một đề án quá phức tạp. Ông giám đốc đã ra một bài toán khó giải quyết. Chỉ có một khoảng đất rộng bốn mươi mét vuông mà đòi hỏi phải thiết kế một ngôi lầu bốn tầng, phải có đủ các yếu tố đặc biệt, hiện đại, phong cách độc đáo và chuẩn hướng ánh sáng phải bảo đảm.

Siêu đã vắt hết óc, vẽ mãi mà nhìn đi, nhìn lại thấy nó chẳng khác mấy so với tòa nhà chung cư của Nhà nước tí nào.

Siêu dùng thước tỉ lệ đo đạc, rồi lúi ra sau ngẫm. Chàng không quên "phải tận dụng mọi góc độ có thể tận dụng được" lời của ông giám đốc đã dặn dò. Gay thật! Hay là ông giám đốc định thử tài mình. Nếu không vẽ được ông ra sẽ mời chàng đi nơi khác chơi? Siêu đưa tay lên gãi gãi đầu. Tóc chưa mọc dài. Bất giác Siêu quên đi chuyện đề án.

Chàng bước tới bên kiếng, ngắm người mình qua gương. Mái tóc quá ngắn, ngắn thật! Xấu quá, quê quá! Cả thế giới này, chỉ cần ngắm mái tóc dài chưa khỏi ba phân của Siêu là biết ngay chàng vừa mới từ quân trường trở về. Muốn tỏ ra "bụi" một chút cũng không được. Vì vậy, ông giám đốc và cả kỹ sư trưởng của công trường, họ đều coi chàng như đứa con nít mới lớn. Ngay ông kiến trúc sư trưởng ở cùng phòng cũng gọi Siêu là "cậu bé". Bây giờ cái biệt hiệu "cậu bé" đã trở nên

phổ biến trong công trường.

Đúng là một sự sỉ nhục đối với Siêu. Dù sao thân cũng cao thước bảy, đường đường một đấng nam nhi! Vậy mà bị gọi là "cậu bé". Tất cả cũng chỉ tại cái mái tóc ngắn ngủi này thôi.

Trong lúc Siêu đứng ngắm mình trong gương thì cửa xịch mở.

Tùng Trâm giống như con gió ủa vào, nó vừa chạy vừa hét:

- Anh Tư ơi, anh Tư, cả nhà đang chờ anh kìa, anh làm gì mà giam mình trong phòng thế? Chị Doanh muốn anh ra thử áo phù rể xem. Nhà may vừa mang lên, nhanh lên...ồ!

Tâm chợt thấy Siêu bên kiếng, nó chựng lại kinh ngạc:

- Anh làm gì thế, tưởng anh bận làm việc không ngờ lại đứng soi kiếng. Cho anh biết ngen! Anh có soi thế nào đi nữa, cũng không đẹp trai lên được tí nào đâu.

- Nào, mi có im không? - Siêu xấu hỏi nói - Mi ra nói với chị Ba, kiếm người khác làm phù rể đi, tao không làm đâu?

- Anh muốn đùa ư? - Tâm tròn mắt nói - Quần áo đã đo theo kích thước của anh. Bây giờ anh muốn làm eo gì nữa?

- Vậy chứ em xem mái tóc anh này. - Siêu nói như hét - Xấu thế này làm phù rể được ư? Anh cứ tưởng tới ngày cưới của chị Doanh nó phải dài kha khá, không ngờ nó cứ ì ra một chỗ... Cụt ngắn...làm phù rể không được đâu.

- Anh thật lộn xộn. - Tùng Tâm giậm chân nói - Anh cứ tưởng bỏ ư? Lúc đám cưới, ai người ta cũng nhìn cô dâu chú rể chứ ai thèm nhìn tới cái mái tóc của anh đâu mà lo. Anh đi ra không nào? Anh không ra em xé bản thiết kế này cho xem.

Tâm vừa nói, vừa chụp lấy bản vẽ trên bàn của Siêu chạy ra ngoài. Siêu phải đuổi theo. Cả hai chạy vòng vòng trong phòng khách. Không để ý đến ai cả, Siêu vừa đuổi theo vừa hét:

- Cái con quỷ, mi mà làm hư bản đồ án của tao là tao lột da mi ra. Trả đây không? Trả đây!

- Anh có quyền chửi - Tùng Tâm vừa chạy vừa cười - Dù sao thì em cũng không có được mái tóc nhà quê của anh.

- Tao sẽ lột da mày!

Siêu tức tối.

Tùng Doanh đứng dậy:

- Hai đứa bay làm gì thế? Có thấy trong nhà có khách không? Siêu! Mi cũng không à? Lớn rồi chứ nhỏ nhít gì. Đứng lại không? Mi có nhớ chị Cầm không?

Siêu vội vã đứng lại, quay sang, thì ra Bội Cầm đang ngồi cùng với Tùng Bình và Tùng Doanh trên ghế salon dài... Siêu nhận ngay ra ánh mắt tò mò của Cầm. Ánh mắt khiến chàng bối rối. Cầm đối với Siêu không xa lạ. Ngay từ lúc đang còn nhì, Siêu đã thấy Cầm đến chơi với hai chị. Đặc biệt Cầm rất yêu thích Siêu, coi anh chàng như một cậu em nhỏ.

Siêu nhớ có lần Cầm đến giữa lúc Siêu đang cắn bút với bài luận "Tả con ve". Chú ve sầu thì có đáng gì để tả đâu? Mà thầy giáo lại ra cái đề kỳ cục. Bí quá Siêu đã hỏi Cầm. Còn bị Cầm la:

- Bài làm của cậu, cậu hỏi tôi làm gì? Tôi nào phải nhà sinh học đâu.

Tuy nói vậy, nhưng rồi Cầm cũng giúp. Chỉ cần ba mươi phút là Siêu đã có bài văn chải chuốt.

Bài văn hôm ấy Siêu đã được điểm rất cao, lại được thầy khen ngợi. Mãi đến bây giờ Siêu vẫn nhớ. Chín năm đã trôi qua. Lúc đó Siêu đang học lớp chín còn Cầm và chị Doanh học lớp mười.

Nhanh thật! Tùng Siêu thấy ngỡ ngàng. Lâu lắm rồi không gặp lại Bội Cầm. Đúng rồi, từ lúc học đại học, rồi thụ huấn quân sự...

Bạn bè của Tùng Doanh có khá nhiều không phải chỉ có một mình Bội Cầm. Mấy năm xa cách quên bẵng...nhưng bây giờ gặp lại là Siêu nhận ra ngay. Mặc dù có nhiều thay đổi...không còn khuôn mặt với mái tóc búp bê, bộ đồng phục trung học nữa.

Ai ai cũng đổi khác. Bà chị cả đã từ một thiếu nữ vươn vai thành thiếu phụ. Chị Doanh sắp sửa lấy chồng. Còn Bội Cầm? Siêu chợt thấy băng khuâng... Thời gian đối với gia đình họ Ngô của chàng, như những cây bút màu. Thời gian có trôi qua thế nào thì màu sắc vẫn là thứ công cụ làm cho cuộc sống như phong phú thêm.

Còn đối với Bội Cầm? Hình như nó chỉ là những nhát dao...nhưng nhát dao có khắc sâu... Nó hiện rất rõ trên khuôn mặt, nó làm cho Cầm có vẻ buồn hơn, mũi thẳng hơn, cằm nhọn, má hóp...nó làm cho chiếc miệng của Cầm có vẻ khinh bạc hơn. Vâng, mũi dao của thời gian quả thật tàn nhẫn. Có đã biến Cầm từ một nữ sinh ngây thơ thành một pho tượng đậm đầy gió bụi. Duy chỉ có đôi mắt là vẫn long lanh.

- Tùng Siêu! - Doanh gọi to - Mi làm gì mà thần thờ ra như vậy? Bữa nay mi làm sao thế?

- Tôi biết rồi - Bội Cầm lên tiếng với nụ cười - Cậu ấy bây giờ đã quên tôi. Tùng Doanh, cô đừng khó dễ cậu ấy. Có bao giờ em trai mà nhớ đến bạn bè của chị mình đâu?

- Ồ, chị lầm rồi! - Siêu lên tiếng, và bước tới chiếc ghế đối diện ngồi xuống. Mắt vẫn không rời Cầm - Tôi làm sao quên được chị Bội Cầm? Chính chị đã dạy cho cho tôi làm văn, bài văn "ve sầu" mãi đến bây giờ tôi vẫn nhớ cơ mà?

Bội Cầm ngẩn ra. Dạy Siêu làm văn? Bao giờ thế? Chuyện đó chắc có... Nhưng phải xảy ra lâu lắm rồi. Cầm ngắm người thanh niên trước mắt. Hàm râu cằm lún phún, mái tóc ngắn...đôi mắt sáng. Không phải là thanh niên loại đẹp trai, nhưng dễ thương. Một thanh niên vừa qua giai đoạn "vỡ tiếng". Một thanh niên tràn ngập đầy sức sống, vui khỏe.

- Bội Cầm, hai bà chị của tôi coi như đâu đã vào đấy, còn Bội Cầm? Bao giờ mới cho thiên hạ uống rượu mừng?

- Này Siêu - Tùng Doanh trừng mắt - Tại sao mi lại gọi tên trống như vậy? Phải gọi là chị Cầm mới phải phép chứ?

- Ồ, sao chị lại bày đặt lễ nghĩa ở đây làm gì? - Siêu kêu lên - Ở nhà này ta gọi loạn xạ đã quen rồi. Nhiều lúc tôi còn kêu chị bằng bà nữa mà, quên sao?

- Thế mới là vô lễ - Tùng Bình chen vào - Có hôm hẳn còn gọi Bằng Viễn là cái anh chàng king không họ Lê nữa cơ đấy.

Lê Bằng Viễn là chồng của Tùng Bình, rõ ràng là một king không.

- Gọi như thế có gì là vô lễ đâu? - Siêu hỏi, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì nói - Ồ, chị Cả, làm sao không thấy anh chàng của chị đến vậy? Chị phải cẩn thận đấy. Tôi...nghe người ta nói là ông xa của chị lẳng nhăng gì ở ngoài đấy.

- Ủ hự - Có tiếng tăng háng ở sau lưng Siêu, anh chàng giật mình quay lại.

Ông anh rể Lê Bằng Viễn đang đứng sau lưng chàng với nụ cười ngượng ngùng.

- Thôi được rồi chú Tư, chú đừng xuyên tạc lộn xộn, bà ấy thật thà nghe theo chỉ có tôi là chết. Tôi phải quỳ cả đêm khổ lắm.

- Anh ở đâu chui ra thế? Làm tôi hết hồn - Siêu lăm bắm - Anh bảo tôi xuyên tạc à? Không đâu. Có người nói với tôi là chính mắt trông thấy anh với cái cô có biệt hiệu là...là Tiểu...

Lê Bằng Viễn bấu mạnh vào vai Siêu, đồng thời cười vả lá với chị em Tùng Bình, Tùng Doanh...

- Có chuyện gì cần anh phụ nữa không, nói nhanh đi. Xe hoa này, đặt tiệc ở nhà hàng này, trang trí phòng lễ này. Tất cả coi như xong cả. Thiệp thì cũng đã gửi đi rồi.

A! Lạ thật! - Tùng Bình trừng mắt nhìn chồng - Hôm nay ông này làm gì mà sốt sắng thế? Ông đánh lạc hướng ư? Bộ ông tưởng tôi không biết chuyện gì ông đã làm bên ngoài ư? Không cần thằng Siêu nó nói, cũng đã đến tai tôi rồi.

- Đừng nghe thiên hạ đồn bậy bạ!

Vị hôn phu của Tùng Doanh không hiểu từ đâu xuất hiện. Anh chàng Hà Tử Kiên nói như cứu bồ cho Lê Bằng Viễn.

- Câu Siêu muốn nói đến cô nàng mình tình điện ảnh biệt danh "Con cáo nhỏ" đấy mà. Hôm ấy tôi cũng có mặt nơi đó. Tôi được ông Lý nhờ nói hộ với cô ấy, để cô ấy hợp tác đóng phim. Đang lúc cụng ly trong nhà hàng thì anh Bằng Viễn đi vào nên chúng tôi kéo nhau ngồi chung vậy thôi.

- Hừ!

Bây giờ đến phiên Tùng Doanh. Đôi mắt cô ta tròn xoe nhìn Kiên.

- Thì ra anh đến để hỗ trợ cho anh Bằng Viễn phải không? Hai người âm mưu nhau từ bao giờ? Còn anh, anh quen với cô ta bao giờ sao tôi không biết? Nói đi! Quen từ bao giờ?

Tùng Tâm đứng gần đấy có dịp vỗ tay:

- A ha! Hai ông anh rể của tôi... Nào, bây giờ có tội thì thà khai báo đi là vừa.

- Tử Kiên! - Bằng Viễn quay lại vỗ vai ông bạn sắp là bạn cột kèo, làm ra vẻ thiếu não - Mi thấy đấy, mấy cô con gái nhà họ Ngô này nổi tiếng là hung dữ. Tôi thì đã lỡ leo lung cọt rồi, lỡ làm lễ cưới rồi, đành chịu. Còn cậu, ngày cưới còn một tuần nữa mới tới. Bây giờ nghĩ lại còn kịp, sao chẳng dừng ngay quay đầu đi, kéo sau này khổ cả đời rồi ân hận?

- Không được, không được! - Tử Kiên lắc đầu ra vẻ khí khái - Tôi quyết định rồi. Vì đại nghĩa không lùi bước.

Tùng Tâm trợn mắt:

- Mấy người đừng có vòng vo tam quốc nhé!

- Vòng vo ư? Không bao giờ - Tử Kiên nói - Em có biết vì sao anh cưới chị Doanh của em không?

- Vì sao?

Tùng Tâm ngạc nhiên, trong lúc Tử Kiên nhún vai.

- Nếu anh không chịu xuống địa ngục, thì có ai dám xuống?

- Ôi trời! - Tùng Siêu cười lớn - Ông thật khí khái, ông giống như tráng sĩ Kinh Kha vậy. Thật hùng hồn, thật bi tráng. Hà Tử Kiên "Phong tiêu tiêu hề... Dịch thủy hàn... Tráng sĩ nhất kết hôn hề bất phục hoàn" (Gió vi vu hề, nước sông Dịch lạnh... Tráng sĩ quyết lấy vợ hề...không trở về?

Tùng Doanh vừa cười vừa rửa:

- Đồ mắc dịch~!

Lê Bằng Viễn cũng ôm bụng cười, vừa cười vừa tiến gần đến cạnh Tùng Bình, ôm lấy cổ vợ. Hai vợ chồng cùng cười và Bình như quên chuyện thất mắc bannayx.

Phòng khách ngập đầy không khí vui vẻ.

Cô bé giúp việc Xuân Mai đứng bên kệ cửa, bà Ngô đang bụng thức ăn điểm tâm ra, ông Ngô Vọng Nhân vừa bước chân xuống thang lầu cũng cười theo. Tiếng cười như phủ kín từng góc phòng khách.

Bội Cầm lặng lẽ nhìn chị em nhà họ Ngô. Nàng như ngỡ ngàng trước không khí ấm cúng và hạnh phúc đó. Cái không khí đầm ấm lây lan đến nàng. Nàng thèm thường và ao ước...

Bất giác Bội Cầm nghĩ đến gia đình mình. Người mẹ nằm yên trên giường bệnh. Người cha âm thầm với mái tóc bạc phơ... Đứa em trai duy nhất lại chết sớm. Ồ! Sao bất công thế này. Cũng đồng thời là gia đình lại khác nhau thế? Tại sao gia

đình Cầm lại phải gánh lấy bao nỗi khắc nghiệt phũ phàng của cuộc đời? Tại sao bao nhiêu điều bất hạnh lại tập trung gia đình Cầm? Tại sao ông trời không san sẻ bớt cho nhà nàng một chút may mắn, hạnh phúc ở đây? Tại sao? Cầm ngẩn ra nghĩ... Quên cả mình hiện đang ở đâu, mãi đến lúc mẹ Doanh gọi to:

- Bội Cầm!

- Dạ

Bội Cầm mới giật mình, quay lại trở mắt nhìn bà Vọng Nhân.

- Đến bao giờ cho bác uống rượu mừng con?

- Dạ, chuyện đó...

Bội Cầm đỏ mặt, nghĩ đến Lâm Duy, Lâm Duy... Lâm Duy... Lâm Duy. Anh ấy cũng đã từng thề non hẹn biển... Thề sống chết suốt đời bên nhau. Anh ấy đã từng mang đến cho Cầm niềm vui, nỗi nhớ, đã từng cùng nàng vẽ lên tương lai. Vậy mà... vậy mà... Anh Duy. Anh ở đâu? Bên kia đại dương... Xa quá! Xa quá! Trái tim hiện ở nơi nào. Bất giác Bội Cầm trở nên thần thờ.

- Mẹ có biết không? - Tùng Doanh lay lấy vai mẹ, cô nàng vẫn như cô bé con nũng nịu bên mẹ ngày xưa - Bội Cầm là đứa bạn tuyệt nhất trong đám tụi con dấy mẹ. Cô ấy chọn bạn cũng hay nữa. Một người đầy tài năng. Và ngay thời học năm thứ ba, hai người đã làm lễ hứa hôn với nhau. Bấy giờ Kiên còn chưa quen với con nữa là.

- À! - Bà Vọng Nhân ngạc nhiên nhìn Cầm - Tụi con đã đính hôn với nhau lâu như vậy sao không lấy nhau?

Doanh đỡ lời cho bạn:

- Anh Duy, chồng chưa cưới của Cẩm hiện ở nước ngoài mẹ ạ.

- Ở nước ngoài ư? - Siêu hỏi và chăm chú nhìn Bội Cẩm.

Khuôn mặt Cẩm từ màu hồng biến ra trắng.

- Anh ấy ở nước ngoài làm gì? - Siêu hỏi tiếp.

- Đi học. Anh ấy đang làm luận án tiến sĩ. - Doanh trừng mắt nhìn Siêu - Người ta chứ đâu ai giống câu đâu. Anh Duy thề là nếu không lấy được bằng tiến sĩ sẽ không lấy vợ đấy!

Và quay lại nhìn Cẩm, Doanh thành thật hỏi bạn:

- Đúng không vậy hờ Cẩm? Anh ấy học hành ra sao rồi? Có định trở về nước không? Theo tao thấy thì chỉ cần bằng thạc sĩ là về đây lập gia đình sinh sống ở đây được rồi. Hay mi viết thư hỏi thúc anh ấy về đi... Tao nôn ăn cưới của mày quá.

- Đúng thế con ạ - Bà Vọng Nhân tiếp lời- Bác không hiểu đám con gái chúng bay thời bây giờ nghĩ ngợi làm sao? Mỗi lần nói chuyện chồng con là y như nói đến chuyện ở tù. Hỏi tới, là cứ lánh đi... Lúc bác ở tuổi con bây giờ, bác đã là mẹ của ba đứa con rồi đấy.

Bội Cẩm bỗng cảm thấy chóng mặt. Có lẽ vì trong phòng nhiều người quá. Nói chuyện nhiều quá. Tim như nhói đau. Tay chân lạnh hắt. Không thể ngồi lại được, Cẩm đứng dậy nói nhanh:

- Xin lỗi hai bác, và các bạn, đã đến giờ con phải về.

- Sao vậy? Tùng Doanh ngạc nhiên - Ngồi thêm một chút nữa

đi, chúng mình còn nhiều chuyện chưa nói cơ.

- Không được! - Bội Cầm cố nở nụ cười - Bữa khác đi, sau tuần trăng mật đi nhé. Bây giờ tao phải về sửa bài, mai còn giờ dạy.

- Đợi một chút hãy về - Tùng Bình nhìn vào đồng hồ nói - Ngồi thêm đến mười giờ đi, chúng tôi cũng về thuận đường đưa Cầm về luôn, được không?

- Khô được! - Cầm lắc đầu, yếu ớt nói - Tôi có chuyện cần về ngay cơ mà.

- Thôi thế này nhé - Siêu nói - Tôi đang cần ra phố một chút, để tôi đưa chị Cầm đi một quãng đường.

Bội Cầm không có lý do gì từ chối, đành gật đầu. Cầm không nghĩ gì hết. Miễn làm sal lánh nhanh khỏi đây, lánh khỏi cái không khí quá hạnh phúc, hạnh phúc một cách đau lòng.

Bội Cầm chào mọi người rồi vội vã bước ra khỏi phòng khách.

Siêu lặng lẽ theo sau.

Họ ra khỏi nhà một quãng đường dài...

Họ đi bên nhau thật lâu không nói gì. Lâu lắm rồi, phải lâu lắm rồi... Cầm mới đi ngoài phố với một người con trai như thế này. Tâm hồn nàng lúc này đang bấn loạn, bởi bao nhiêu thứ chuyện tưởng đã có thể chôn chặt đáy lòng, phút chốc lại trở về một sự gọi nhắc vột ỉnh.

- Hình như chị có chuyện buồn... Anh ấy không về nữa chứ?

Siêu hỏi làm Cầm giật mình. Dưới ánh đèn đường và cả dưới

ánh trắng. Cầm quay sang. Đôi mắt có đôi mày rậm kia đang chăm chú nhìn nàng. Khuôn mặt thật âu lo. Một cái nhìn thân thiện mà khi bị nhìn, ta không làm sao giấu được sự thật. Khiến nàng như muốn san sẻ nỗi buồn của mình.

- Tại sao Siêu biết? Bội Cầm hỏi.

Siêu đáp một cách thành thật:

- Ở nhà tôi có tất cả ba chị em gái. Như vậy tôi đã trưởng thành giữa đám con gái kia. Chính nhờ vậy, tôi đã hiểu và thấy được cả nụ cười hạnh phúc của họ. Mỗi lần nhắc đến bạn trai, đến hôn nhân, những bà chị tôi mắt sáng hẳn lên, họ sung sướng ra mặt. Còn Cầm thì...tôi không thấy điều đó trong ánh mắt... Tôi thấy Bội Cầm có vẻ buồn làm sao. Vì vậy tôi nghĩ là...cái anh chàng Lâm Duy kia hẳn không trở về đây nữa.

Bội Cầm chớp chớp mắt, rồi nhìn thẳng mặt Siêu, không thể như vậy được! Không lẽ tâm sự thầm kín của ta lại phơi bày hết trước mắt một anh con trai mới lớn này ư? Cầm nhìn chăm chăm. Trước mắt nàng là một khuôn mặt thật thà lo lắng. Bất giác Bội Cầm nghĩ đến Bội Hòa. Nếu gã con trai đứng trước mặt là Bội Hòa thì... Có lẽ ta cũng không giấu được nó. Có khi nó còn giúp cho ta vui nhẹ bớt đi nỗi buồn nữa là khác. Bội Cầm chợt thấy mắt ươn ướt nàng nhìn xuống:

- Siêu nghĩ đúng! Cầm nói không ra lời. Anh ấy sẽ không trở về. Mà có trở về, thì không còn là người của tôi.

- Sao vậy?

Bội Cầm chớp chớp mắt, rồi nhìn lên:

- Năm ngoái anh ấy đã cưới vợ, cưới một người con gái khác.

Siêu mở trừng đôi mắt, miệng mím lại. Dưới ánh đèn, mái tóc ngắn của anh ta với vầng trán rộng, trông Siêu có vẻ ngớ ngẩn làm sao. Cái ngớ ngẩn thật thà, dễ thương, chứ không phải là ngu đần, lại càng lo phải cái kiểu đóng kịch của người từng trải.

- Xin lỗi nhé, đúng ra tôi không nên đề cập đến... Thật ra tôi không ngờ... Lâm Duy lại tệ như vậy.

- Không phải lỗi phải gì cả. Bội Cầm vội cắt ngang - Đâu phải là lỗi của cậu? Thật ra tôi phải đối diện với sự thật này lâu rồi. Tôi phải cho tất cả bạn về biết. Nhưng mà... Bội Cầm trở nên buồn buồn - Tôi cứ lừa dối với chính mình, tôi cố thuyết phục bản thân là... Sẽ có một ngày...rồi Duy sẽ chá, sẽ quay trở lại với tôi...

- Trời đất! - Siêu buột miệng kêu lên - Như vậy là Cầm vẫn còn yêu anh ấy?

Bội Cầm giật mình quay lại - Ta hôm nay làm sao thế? Tại sao lại đem nỗi lòng thầm kín của mình ra nói hết cho một gã con trai mới lớn nghe? Bội Cầm bối rối vội đứng lại, nói thật nhanh:

- Thôi được rồi. Tùng Siêu, cậu quay về đi, chỉ còn mấy bước nữa là tới nhà tôi. Không cần cậu đưa thêm nữa.

- Nếu chỉ có mấy bước, thì hãy để tôi đưa tới tận nhà có hay hơn không?

- Cậu nghe tôi nói này - Bội Cầm giọng bà chị, nàng có cảm giác như đang nói với Bội Hòa - Cậu về đi, tôi thích được đi một mình thôi.

Siêu đứng lại một chút rồi chợt nói:

- Bội Cầm hãy quên hẳn. Vì nếu hẳn phản bội lại lời thề, hẳn không biết trân trọng tình cảm của Bội Cầm dành cho hẳn, thì hẳn không xứng đáng để được Cầm yêu.

Nói xong, Siêu quay người bỏ đi dưới ánh trăng. Bội Cầm đứng thật lâu nhìn theo, rồi mới quay lại. Bỗng dưng Cầm ngước lên nhìn trời. Vầng trăng thật tròn đang treo lơ lửng trên trời cao. Hôm nay mười lăm, mười sáu rồi. Trăng lại tròn, lại tròn. Thế còn con người? Cầm cúi xuống nhìn, không hiểu sao tự nhiên nước mắt châu ràn rụa trên má. Trăng khuyết rồi tròn, bèo tan rồi hợp, không lẽ tình yêu của ta mãi mãi là nỗi cô đơn, buồn tủi như thế này sao. Cầm để mặc cho nỗi đau trôi theo hai dòng nước mắt.

CHƯƠNG 4

Hôm ấy là ngày chúa nhật. Nắng đầu hạ không oi nồng mà chỉ chiếu nhẹ nhàng. Nắng như chưa tỉnh giấc xuân, nắng trải dài trên cây là trong vườn, trừ những khoảng san được các tán cây đầu, hoặc lùm trúc che phủ. Những hàng liễu xanh rữ lá bên hồ không đủ chặn các giọt nắng lăn tăn trên nước. Nắng lấp lánh, nhảy nhót trên lá sen, trên mặt hồ, trên thảm cỏ, trên cả con đường trải sỏi trắng phau.

Chúc Vy ngồi bên hồ sen.

Nàng mặc chiếc áo cánh mỏng để lộ chiếc cổ thon trắng. Chiếc váy đầm màu hồng, càng nổi bật trên khung cảnh ở đây. Ngồi trên tảng đá nhô ra trên hồ sen, hai tay bó gối, đôi hài đỏ nằm lăn trên cỏ như hai đóa hoa mồng gà nở giữa cỏ xanh, cô bé vẫn ngồi đó.

Bên cạnh Vy là quyển Quốc văn lớp 12 và một xấp tài liệu luyện thi đại học. Đúng ra là Vy đang học bài. Vì tối qua, cô giáo Bội Cầm bận việc, cô có điện thoại đến xin nghỉ một buổi và hẹn sẽ dạy bù lại vào sáng nay. Trong điện thoại cô giáo có dặn dò Chúc Vy hôm nay phải học thuộc lòng bài "Đàm cung" trong "Lễ Ký". Và cô sẽ hỏi một số câu để Vy giải thích.

Ngay từ sáng sớm, Vy đã mang sách ra đây, nàng định sẽ cố học. Để không phân tâm, Vy dặn dò nội và vú Ngô là ngoại trừ cô giáo ra, không cho bất cứ một ai ra đây quấy rầy nàng.

Nhưng rồi sau đấy mặt trời thức dậy, ánh nắng nhảy nhót

trên lá sen, những sương long lanh trong nắng, mấy đóa hoa sen đang hé nụ... Tất cả như một phép lạ thần kỳ, hé môi mỉm cười với nàng... Tất cả những thứ này làm cho đầu óc Vy như loãng ra, không thể nào tập trung chú ý được. Tất cả khiến cho Vy bị lôi cuốn một cách thích thú. Sự nhiệm màu và sinh động của đời sống đối với nàng có sức cuốn hút đặc biệt.

Rồi con Mực nhảy tới. Hình như nó không biết đến lệnh cấm "không được quấy rầy". Nó chạy đến bên Vy, cái thân hình của nó to lớn như một con bê. Bộ lông mượt, hâm hấp nóng trong nắng. Nó vẫy vẫy đuôi mừng rỡ, làm Vy không thể không buông quyển sách xuống để ôm lấy nó. Vy thích nhất là đôi mắt trong đen thật sáng của nó. Một đôi mắt "dã thú" nhưng lại tràn ngập tình người. Mực thích được vuốt ve và phục tùng. Chính cái đó làm Vy thích thú. Và Vy bắt đầu nói chuyện với con Mực. Nó nằm dài trên bãi cỏ nhưng đầu lại tựa lên đùi của Vy.

Qua lời chỉ dẫn của vú Ngô, khi Cầm đến bên hồ sen thì nàng trông thấy một bức tranh tuyệt mỹ: Áo và tóc của Chúc Vy đang bay phất phơ theo gió, khuôn mặt nhỏ nhắn với nụ cười rạng rỡ của cô nàng đẹp như mơ. Hoa sen đang đua nở, còn liễu thì lay theo gió, cỏ non xanh tươi với người đẹp... Bất giác Bội Cầm thở dài. Rõ ràng, Chúc Vy đang tận hưởng trọn cái kỳ diệu của cuộc sống. Cuộc sống thực mà như mơ. Còn Cầm? Ta sắp mang đến một thực tế rất đối bình thường! Một thực tế sẽ phá vỡ thế giới mộng mơ tươi đẹp của cô bé.

Bội Cầm bước tới. Con Mực giật mình, nhòe dậy. Nó hướng về phía Cầm với vẻ thân thiện. Dù sao qua hơn hai tháng làm quen, con vật này đã trở thành bạn rồi. Nó gầm gừ mấy tiếng như ngầm nói: "Nào đi chỗ khác chơi đi Mực, đừng quấy rầy ta với cô chủ nhỏ của người nữa".

Con chó như hiểu ý, nó quay đi, nhưng không đi xa lắm, chỉ đến dưới rặng liễu, rồi nằm xuống, hai cẳng trước duỗi dài, đặt mõm lên đấy.

Chúc Vy đứng dậy, tà váy phất phơ. Nàng đẹp một cách kiêu sa, nụ cười điểm trên môi. Đẹp! Đẹp quá! Bội Cầm thầm nghĩ. Trẻ tuổi, đẹp lại giàu có thế này thì coi như Vy có đủ cả mọi thứ rồi còn gì nữa.

-Ồ! Chúc Vy, em đã chọn được "điểm học" rất lý tưởng.

Bội Cầm vừa nói vừa cười. Nàng đảo mắt nhìn quanh. Đây là lần đầu tiên Cầm đến đây giữa bay ngày. Khu vườn quá rộng, bao quanh ngôi nhà. Và hồ sen này nằm ở phía sau ngôi biệt thự. Bên cạnh hồ sen không có cây cổ thụ nhưng lại rất nhiều hoa và tảng đá lớn. Những cánh hoa đủ màu sắc nằm chen nhau trên cỏ.

- Cô mới đến ạ!

Chúc Vy chào khế. Nụ cười vẫn trên môi. Dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt Vy đẹp rạng rỡ. Cô bé nói như giải thích:

- Em đã ra đây từ sáng sớm.

- Tôi biết chuyện đó rồi! - Bội Cầm tiếp lời - Nội em vừa cho tôi biết rằng: Trời vừa tờ mờ sáng là em đã ra đây. Nội bảo em đã ôn bài mấy tiếng đồng hồ.

Khuôn mặt Chúc Vy đỏ hồng, cô bé có vẻ ngượng ngập.

- Vâng, em đã ra đây rất sớm, em định học nhiều thứ nhưng mà...học chưa được bao lâu...thì có nhiều điều khiến em bị phân tâm. Em nghĩ là chắc em cũng chưa học được nhiều, thưa cô.

Nữa rồi! Lại có những lý do... Tóm lại là Vy sẽ không thuộc bài! Cầm hỏi:

- Thế cái gì đã chi phối tâm trí em thế?

- Dạ...mặt trời mọc. Rồi hoa sen nở. Những cảnh liêu lay động trước gió... Con Mực nó cười với em.

- Chó mà biết cười ư?

- Vâng, nó biết chứ.

Chúc Vy đáp một cách ngây thơ. Khuôn mặt cô bé tươi như đóa hoa hồng buổi sáng.

- Thế rồi còn gì nữa?

- Dạ... Chúc Vy nói nhỏ - Còn nhiều thứ rất dễ thương... Như những hạt sương cứ lăn trên lá, tiếng chim hót trên cành cao... Những chú cào cào núp trong lá lén nhìn em, rồi con Mực nó nói chuyện với em nữa.

- Thôi đủ rồi!

Bội Cầm ngồi xuống cỏ, cầm những quyển sách lên. Nàng cố tạo cho mình một nét mặt nghiêm... Vì rõ ràng Cầm đã bị những lý do không đâu của Vy làm cho tâm hồn nhạy cảm của nàng bị xáo động. Cái giọng nói nhẹ nhàng như ru con của con bé khiến người khó tính đến đâu cũng khó mà tức giận. Nhưng dù gì thì cũng không thể yếu mềm. Phải siết chặt một chút. Bây giờ đã là đầu tháng năm, chỉ còn hai tháng nữa là kỳ thi vào các trường đại học sẽ bắt đầu. Và Cầm chỉ còn vùn vùn sáu mươi ngày. Vậy mà không thấy một kết quả nào đáng kể.

Cầm bảo Vy:

- Bây giờ em hãy mang bài sử ra đây, đọc tôi nghe.

Chúc Vy có vẻ miễn cưỡng, ngồi xuống trước mặt Cầm, tay lật sách. Cầm ngăn lại:

- Đừng mở sách, em đọc thuộc lòng cho tôi nghe. - Chúc Vy ngẩng lên nhìn bầu trời, những chiếc răng nhỏ nhắn của cô gái cắn nhẹ lên môi. Cô suy nghĩ thật lâu mới bắt đầu đọc...

Vy có lẽ đọc hết ra chữ, cứ ngập ngừng mãi. Cuối cùng cô ta thở dài.

- Thừa cô... Sao người xưa họ lắm chuyện như vậy? Cách nói của họ cũng cầu kỳ, đầy điển tích, điển cố.

- Hình như thế.

- Thế tại sao chúng ta sống ở thời đại này lại phải học cách nói chuyện phức tạp xưa cũ đó làm chi?

- Bộ giáo dục muốn em nhận thức được tư tưởng trong câu chuyện chứ không phải học cách nói của người xưa.

Như sực nhớ ra điều gì, Bội Cầm hỏi:

- Thế em hiểu nội dung của câu chuyện nói về cái gì không?

Chúc Vy lắc đầu một cách thành thật:

- Em thất cú ông này viết thế này, viết thế nọ mãi, em nhức cả đầu.

- Nhưng tôi đã giải thích cặn kẽ rồi!

Bội Cầm nói, nhưng rồi suy nghĩ một chút, Cầm cảm thấy

phải thay đổi cách dạy - Cũng tại tôi không đúng, tốt nhất là phải dẫn giải toàn bộ câu chuyện cho em rõ, thay vì câu nệ vào từng câu, từng chữ. Thôi bây giờ em chú ý nghe nhé. Tôi sẽ kể nội dung câu chuyện cho em rõ, rồi giải nghĩa từng đoạn sau.

Và Bội Cầm ngồi ngay ngắn lại, tay vòng qua gối bắt đầu giảng giải tại sao có chuyện vua cha và ba đứa con trai ông đã lập mưu ám hại nhau vì ngôi báu...

Bội Cầm chưa kể hết, đã thấy Chúc Vy rung mình:

- Tại sao ta lại học chi những thứ như vậy? Cuộc sống này có bao nhiêu điều tốt đẹp. Bao nhiêu cái đáng yêu, đáng quý? Sao lại học chuyện ganh ghét. Con định giết cha, cha giết con làm gì. Cuộc sống hòa bình trên trái đất không hay hơn sao?

- Nhưng đây là sự kiện lịch sử đã xảy ra. Nó có thật. Cần phải tìm hiểu ý nghĩa của nó.

- Con người đã sống xấu xa vậy ư? Kém hơn cả cây cỏ.

Bội Cầm trở mắt nhìn Chúc Vy. Vừa xúc động vừa kinh ngạc. Chợt nhiên Cầm thấy hiểu ra. Sách vở đối với Vy thật khó hiểu và phức tạp, vì con người của Vy quá đơn giản và hiền lành. Đơn giản đến độ không chấp nhận được sự hiềm tỵ nhỏ nhỏ, hống hồ chỉ nói đến tranh chấp giữa anh với em, giữa cha với con, những chuyện tranh quyền đoạt lợi...

Vy có thể giới riêng của Vy, có triết lý sống và đạo lý riêng của cô gái. Trong thế giới chỉ toàn chuyện tốt lành, không có ác không có điều xấu. Vậy thì ta dạy cho cô bé này cái gì? Dạy những điều xa lạ hàng trăm năm, vô nghĩa với Vy. Dạy để Vy có được một mảnh bằng đại học? Nhưng mảnh bằng đó có

giúp ích được gì cho Vy chứ?

Bội Cầm như ngăn ra...nhìn cô gái.

- Xin lỗi cô. Đúng ra em không nên thắc mắc mấy chuyện đó. Có lẽ vì không thuộc bài nên em hay vòng vo. Hay là để em đọc lại. Có thể sẽ thuộc.

- Thôi không cần nữa. Bội Cầm đưa tay ngăn lại - Tôi đang suy nghĩ điều em vừa nói đấy, em có cái lý của em đó chứ. Câu chuyện này không còn thích hợp với chúng ta nữa. Cái hiểu và cái trung kia đều ngu xuẩn không giải quyết được gì... À. Hình như em còn có một giáo viên khác kèm các môn toán, lý, hóa cho em?

- Vâng.

- Thế những môn đó em học ra sao?

Chúc Vy yên lặng.

- Chắc cũng không khá cho lắm?

- Dạ! Vy thở dài nói - Mấy chữ X và chữ Y lúc nào cũng như đối lập với em. Công thức thì khó nhớ quá. Học mãi không thuộc. Cô Nguyễn, giáo viên dạy toán cho em, bảo à...em chỉ như một con búp bê .

- Búp bê?

- Vâng. Búp bê có cái vỏ bên ngoài đẹp lắm nhưng trong đầu chỉ có rơm với cỏ. Chúc Vy nói và cúi xuống sờ lấy mấy bông hoa đỏ trên cỏ - Em nghĩ, có lẽ cô ấy rất ghét em. Thế còn cô? Cô có ghét em không?

- Không. Bội Cầm nói. - Tôi không hề ghét em, nói đúng hơn,

tốt rất thích em.

Chúc Vy ngẩng lên, cảm động:

- Cô không thấy là em ngu lắm ư?

- Thật ra thì em cũng không ngu lắm đâu. Bội Cầm nói - Em biết độc lập suy nghĩ, có óc phân tích... vậy thì không ngu được... Có thể em quá khôn nữa là khác... Có điều biện pháp giáo giục này...hình như không còn thích hợp với em.

Bội Cầm nhìn Vy. Cô nàng đang đùa với những cánh hoa màu đỏ. Cầm chợt nghĩ, hay là Vy giống như những cánh hoa đó? Nó chỉ nở cho riêng nó, chứ không cho người khác... Có ai ngắt hay không cũng mặc.

- Chúc Vy... Có thật sự muốn vào đại học không?

Chúc Vy yên lặng.

- Em nói cho tôi biết đi!

Chúc Vy lặng lẽ lắc đầu.

- Như vậy tại sao em cứ phải thi mãi như vậy?

- Đó là ý của cha - Chúc Vy thở dài nói - Cho không chịu nổi chuyện em thi rớt... Cha thông minh, năng động như vậy, không hiểu sao lại có một đứa con gái ngu dốt như em. Nhưng mà cô ạ, cha làm thầy con bán sách cũng là chuyện bình thường phải không cô?

Chúc Vy nhìn lên...rồi chợt nhiên hoảng hốt:

- Ồ, đến rồi kìa.

Bội Cầm không hiểu:

- Ai? Ai đến?

- Cha đấy !

Bội Cầm quay lại. Đúng là ông Tự Thanh. Ông ta đang từ bụi trúc đi qua bãi cỏ hướng về phía nàng và Vy. Hôm nay mặc dù là ngày nghỉ, ông vẫn chỉnh tề trong bộ âu phục thẳng nếp. Bội Cầm vội đứng dậy. Lần đầu tiên, Cầm thấy ông Thanh ban ngày. Dưới những tia nắng ấm, ông Thanh không trẻ như lúc dưới ánh điện màu trang trí. Nàng có thể trông rõ những nếp nhăn ở dưới đuôi mắt, ở trên môi ông. Nhưng thật lạ lùng, những nếp nhăn đó lại không khiến ông ta xấu đi, mà chỉ tạo nên nét già dặn, chín chắn, vững chãi của một nhà thông thái.

- À! - Ông Tự Thanh cười, như một thói quen đưa tay lên nâng cao cặp kính - Hai thầy trò cô kiếm được một điểm học lý tưởng quá hỏ. Nhưng mà nắng càng lúc càng gắt, hai người không thấy nóng ư?

Chúc Vy đứng lên, cười với cha:

- Không nóng đâu cha ạ.

- Thế cha có phá rối chuyện ôn bài của con không?

Ông Tự Thanh hỏi con gái rồi cúi xuống nhìn những quyển sách trên cỏ.

Bội Cầm yên lặng nhìn hai cha con ông Tự Thanh rồi chợt nhiên nói:

- Chúc Vy, hôm nay chúng ta học bấy nhiêu đó đủ rồi, em sắp xếp sách vở rồi vào nhà nghỉ đi, tôi có chuyện riêng cần nói với cha em.

Ông Tự Thanh có vẻ ngạc nhiên nhìn Cẩm:

- Cô là thấy bói ư?
- Sao thế?
- Làm sao cô biết được là...tôi ra đây định nói chuyện với cô?

Bội Cẩm cười:

- Thì ông cứ coi như tôi hành nghề thầy bói vậy.

Chúc Vy cúi xuống lượm mấy quyển sách. Con Mực cũng chạy đến vẫy đuôi. Vy liếc nhanh về phía Cẩm rồi về phía cha. Nàng biết câu chuyện mà cô giáo và cha cô sắp nói đương nhiên là có dính dấp đến mình. Hơi lo lắng, nhưng rồi Vy cũng cùng con chó Mực bước vào trong.

Nhìn theo bóng Vy trên lộ trái sải, Cẩm nói:

- Ông có một đứa con gái tuyệt vời.
- Thật vậy ư? Ông Tự Thanh hỏi với nụ cười nhẹ - Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nhé? Tôi đã dặn vú Ngô làm thêm phần ăn để giữ cô lại dùng cơm trưa nay, dù gì, bây giờ cũng gần mười hai giờ rồi.

Bội Cẩm không biết làm gì khác hơn. Nàng cùng ông Tự Thanh bước dọc theo con đường trái sải. Hai bên đường là hoa: Hoa phù dung, hoa nhài, hoa hồng...đang tỏa hương thơm ngát. Vườn hoa này có nhiều loại hoa quá.

Ông Tự Thanh chợt nói:

- Cô định hỏi tôi điều gì?

Cầm giật mình quay lại:

- Muốn nói với ông điều mà ông muốn hỏi.

Ông Thanh nhìn Cầm với nụ cười.

- Cô Cầm này, tôi nghĩ là cô chọn nghề luật thì hay hơn làm cô giáo đấy. Nhảy bén như cô sẽ dễ thành luật sư giỏi thôi.

- Tôi nghĩ là ông khoan nói về phản ứng nhảy bén. Tôi biết ông cần gặp tôi là vì chuyện khác. - Bội Cầm đề cập thẳng vào đề - Có phải ông định hỏi tôi về sự tiến bộ của Chúc Vy sau hai tháng học, phải không? Gần kề ngày thi rồi... Khả năng thi đậu của Vy được bao nhiêu chứ? Triển vọng thi đâu như thế nào?

Ông Tự Thanh gật gù:

- Thôi được, cô đã giúp tôi đặt câu hỏi rồi, thế cô thấy sao?

Bội Cầm nhìn lên:

- Ông cần Chúc Vy thi đại học lắm ư? Ông đã biết là cô ấy rất khó đậu. Tại sao cứ bắt cô ấy phải đối đầu với sự thất bại mãi thế?

- Cô nói sao? Ông Tự Thanh đứng lại, nhìn thẳng vào mặt Bội Cầm - Đó là câu trả lời của cô đấy ư? Ý cô muốn nói trình độ nó quá kém, không đủ khả năng vào đại học? Tất cả công lao bấy lâu nay dạy kèm của cô cũng chỉ có nghĩa là vô ích thôi sao?

- Trình độ nó không kém, nhưng mà việc dạy kèm của tôi rõ là vô ích, không tác dụng.

Bội Cầm nói. Nàng đứng lại tự người bên bụi trúc.

- Ông Thanh... Tôi nghĩ là ông hiểu rõ con gái ông hơn tôi.
- Đương nhiên là tôi hiểu! - Ông luật sư nói nhanh - Nếu ý cô muốn nói là... Cháu nó ngu thì tôi được xin phép trả lời là cháu nó không kém lắm, trái lại, nói không phải khen, nó còn thông minh nữa là khác.
- Không, không... Ông hiểu lắm rồi! - Bội Cầm cắt ngang - Đúng, Chúc Vy rất thông minh, không những thông minh thôi mà còn nhạy cảm. Cô ấy hiền lành trong trắng, ngây thơ một cách dễ thương... Tôi dạy trong trường, cũng có rất nhiều học trò giỏi và dễ thương như vậy, nhưng thú thật chưa thấy ai dễ thương như nó. Một cô bé đơn giản, thật thà. Tôi bị lôi cuốn trước sự trong trắng đến độ ngây thơ của cô ấy. Thú thật với ông, đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác như vậy.
- Cảm ơn lời khen ngợi của cô! - Ông luật sư nhìn thẳng vào mắt Cầm, ông e dè - Tôi mong rằng những lời nói của cô là thật.
- Tôi đã nói thật đấy chứ.
- Vậy thì... Tại sao cô lại cho là cháu nó không thể vào đại học?
- Bởi vì cô ấy không muốn như thế!
- Không thể được. Tôi đã nói chuyện với nó rồi cơ...
- Ông đã nói hay ông ra lệnh? - Bội Cầm hỏi ngay - Ông có biết không, trong lúc nói chuyện ông hay vô tình ra lệnh hơn là tâm tình. Vì vậy với Chúc Vy cũng thế, nhiều khi ông tưởng là ông đã nói chuyện với con gái ông thật ra là ông đã ra lệnh. Tính của Chúc Vy yếu đuối rụt rè. Nó lại sùng bái ông, kính nể ông nên không bao giờ dám phản kháng. Mặc

dù Chúc Vy không thích học, nhưng vẫn phải vì ông mà học. Không muốn thi vẫn phải thi. Cô ấy có đủ cả cá tính riêng, nhưng trước mặt ông vẫn không dám bộc lộ cá tính.

Luật sư Thanh nhú mày:

- Cô định trách tôi ư?
- Không dám.
- Không dám à? Thế cô vừa nói gì thế? Cô mới vừa kết án tôi là ngược đãi con gái bằng tinh thần.
- Ông Thanh, nhiều lúc quá yêu cũng có thể tạo nên ngược đãi.
- Hờ? - Ông Tự Thanh lại chau mày, ông có vẻ giận rồi đôi mày kia lại giãn ra thật nhanh - Thôi được rồi, coi như tôi ra lệnh cho con gái tôi phải thi đại học đi, nhưng cô cho tôi biết chuyện ra lệnh kia là tốt hay là xấu? Xấu lắm ư?
- Đương nhiên đó là vì muốn tốt cho con.
- Và chuyện đó cũng đâu ngoài trình độ của nó.
- Vâng.
- Cô cũng cho là nó thông minh kia mà?
- Vâng.
- Thế thì tại sao nó lại học vì tôi? Nó chịu học chứ?
- Vâng.
- Nó vừa thông minh vừa chịu học tại sao cô bảo là cô có dạy cũng vô ích?

Bội Cầm nhìn ông Tự Thanh, rồi chợt cười phá lên.

- Tại sao cô cười?

- Xin lỗi ông luật sư như! - Bội Cầm nói - Cô Vy đấy thông minh và chịu học thật... Nhưng cô ấy không nhớ bài... Vì cô ấy đâu có thích thú với những thứ trong bài vở đâu... Thật tôi không biết phải giải thích với ông chuyện đó ra sao? Tôi nghĩ ông là cha Vy, đương nhiên bằng trực giác ông nắm được điều đó.

Ông Tự Thanh, có vẻ suy nghĩ:

- Tôi phần nào hiểu được ý cô. Nhưng cô Cầm ạ...con tôi dù sao rồi nó sẽ lớn, nó sẽ phải sống một cách độc lập, tôi muốn nó vào đại học, học nên người nó có thể sống một cách tự chủ... Như cô vậy.

- Như tôi?

- Vâng. Tôi rất quý cô... Ông Thanh nói - Tôi thích cô. Nhất là cái bản tính độc lập, cứng cỏi... Cô biết nhiều thứ. Cô nói năng khéo léo, phản ứng nhanh nhẹn.

- Ông đã lầm rồi! - Bội Cầm lắc đầu nói - Tất cả những thứ đó, tôi nào có học được ở đại học đâu? Mà là học ở trường đời... một trường đời đầy đau khổ, đầy trắc trở....

Bội Cầm hướng mắt về phía cảnh trúc trên cao.

- Ông đừng bao giờ để Vy giống tôi. Thế giờ của cô ấy là mơ mộng, là tờ giấy trắng, là thần thoại, là cổ tích. Nó đẹp lắm. Ông cần phải trân trọng nó... và nhiệm vụ của ông hãy giúp nó hưởng được cuộc sống hạnh phúc đó.

Ông Tự Thanh chăm chú nhìn Bội Cầm. Lần đầu tiên ông hiểu được nhiều thứ về Cầm. Ngoài những khó khăn về vật chất cầm còn có một quả tim đầy tin yêu, đầy tình người. Nhưng tình cảm dễ làm cho con người khổ hơn vui thôi. Ông không biết Cầm quý Vy cơ nào. Nhưng ông hiểu là không thể tiếp tục về đề tài học của Vy nữa. Ông nắm lấy tay Cầm hướng về phía nhà mà nói:

- Thôi chúng ta đừng nói chuyện đó nữa nhé. Bây giờ vào nhà. Chúng ta đã đến giờ ăn. Cô cũng cần phải mập ra một tí. Tôi mong là...sẽ được cô đến đây dùng cơm luôn.

Bội Cầm không lên tiếng phản đối. Nàng lặng lẽ theo ông luật sư vào nhà. Nàng đi dật dờ như một chiếc bóng.

CHƯƠNG 5

Bội Hòa! Bội Hòa! Bội Hòa!

Trời vừa tờ mờ sáng là Bội Cầm lại phải giật mình tỉnh giấc bởi những tiếng hét dồn dập của mẹ. Nàng vội thay áo nhanh chóng chạy qua phòng của mẹ.

Bà Tổ Trinh đang ngồi trên giường, mắt mở trừng trừng, hai tay giữ chặt lấy chân không ngớt gọi, đúng hơn là bà đang la to trong cơn mê loạn:

- Bội Hòa! Con đến rồi đấy à? Mẹ có rất nhiều chuyện muốn nói với con. Bội Hòa! Con trai của mẹ. Con hãy đến đây. Đến đây đi con! Mẹ chờ đợi con từ bao lâu nay mà sao con cứ bỏ mẹ đi biệt biệt.

Bội Cầm bước tới cạnh mẹ, nắm lấy bàn tay khẳng khiu, nhăn nhoe chỉ còn da bọc xương của người, lay mạnh:

- Mẹ ơi mẹ! Mẹ hãy tỉnh lại đi, con đây mà. Mẹ làm sao thế? Mẹ cần gì cứ nói với con.

Bà Tổ Trinh có vẻ ngẩn ngừ một chút, hình như bà hơi tỉnh lại. Bà nhìn Bội Cầm, như không biết Cầm là ai.

Cầm đặt tay lên vai mẹ, nhỏ nhẹ:

- Mẹ nằm xuống nhé, nằm xuống nghỉ cho khỏe đi, nha mẹ?

Bà Tổ Trinh đẩy mạnh tay Cầm ra:

- Mày là Bội Cầm phải không?

- Vâng.

Bội Cầm nói, hơi rùng mình. Giọng nói của mẹ sắc lạnh, khô không khốc. Giọng nói như vậy thường báo hiệu con giông bão sắp xảy đến:

- Mày vào phòng tao làm gì thế?

- Mẹ đang gặp ác mộng - Bội Cầm giải thích - Con nghe tiếng hét của mẹ nên chạy qua đây.

- Tao đã hét thế nào?

- Mẹ! - Bội Cầm không muốn nhắc đến chữ Bội Hòa, nên ngập ngừng, nhưng rồi lại cười nói - Con cũng không nghe rõ nữa.

- Vậy thì lúc vào đây mày có thấy Bội Hòa không?

Nữa rồi, lại lắc đầu... Bội Cầm bàng hoàng.

- Không... Không có... Không thấy.

- Tại sao mày trả lời một cách lúng túng như vậy? Bà Tổ Trinh trừng mắt - Mày giấu giếm điều gì thế? Mày đã đuổi Bội Hòa đi phải không? Tao biết mà, mày ghét cay ghét đắng thằng Bội Hòa từ nhỏ.... Vì nó là con trai... Nó học giỏi, lãnh phần thưởng nhiều hơn, năm nào nó cũng hạng nhất. Tao yêu nó hơn mày, nên mày ghét nó phải không? Tao biết mày đâu có thương nó, mày không muốn thấy nó trong nhà này mà!

- Mẹ ơi, mẹ! - Bội Cầm đau khổ. Nàng bất lực nhìn mẹ làm nhảm. Biết là mẹ không nghe nhưng phải giải thích - Mẹ đã biết là con không hề ganh ghét em con...con yêu nó... Không

ai trông thấy nó mà chẳng yêu nó được... Nó thông minh, đẹp trai, học giỏi. Lẽ nào con lại ghét nó ư?

- Vậy mà đem giấu nó ở đâu chứ?

- Mẹ.

- Nói đi! Mà đã đem nhốt nó ở đâu? Ở đâu?

- Sao em cứ hành hạ con Bội Cầm mãi thế?

Ngoài cửa có tiếng ông Vĩnh Tú vọng vào.

Bội Cầm quay sang nhìn thấy cha đang bước vào. Mái tóc ông bạc trắng cả... Ông bước tới bên vợ, ôn tồn:

- Thằng Bội Hòa nó đã chết rồi... Anh đã nói cho em biết chuyện đó lâu rồi, sao em không nhớ?

- Chết rồi ư? Bà Tổ Trinh run rẩy, mắt bà mở to - Nó chết rồi! Chết rồi! Bội Hòa... Ai? Chúng mày... Chúng mày đã giết nó... Chúng mày đã cưa nó ra làm đôi... Đúng rồi...đúng rồi, chính chúng mày đã giết nó.

Giọng nói của bà thật đau khổ, nó nghẹn ngào nước nở như tiếng kêu vô vọng trong bóng tối.

Ông Vĩnh Tú đưa tay lên chặn lại, ông không muốn lỗi xóm nghe thấy, ông nói:

- Đừng hét nữa Tổ Trinh! Em nghe anh nói nè! Bội Hòa đã chết vì chúng ung thư xương. Bác sĩ Chung đã phải cắt bớt chân của nó, định cứu sống nó nhưng không cứu được... Ai cũng đã làm hết khả năng của mình. Nhưng trời đã muốn vậy...em phải chấp nhận thôi. Em đừng giày vò, hành hạ Bội Cầm nữa. Nó vô tội, nó không liên quan gì đến nguyên nhân

dẫn tới cái chết của Bội Hòa... Chúng ta đã mất một đứa con trai, đừng để mất thêm đứa con gái. Em cứ trách Bội Cầm mãi. Trách một cách vô lý. Bội Cầm đâu có trách nhiệm gì trong cái chết của Bội Hòa chứ?

Bà Tố Trinh đẩy chồng ra và lại hét:

- Chính nó... Chính nó đã nguyên rủa, nó đã đổ ky và ganh ghét... Vì nó biết tôi thương Bội Hòa... Bội Hòa mới chết...

- Đừng la lớn nữa - Ông Vĩnh Tú bùm miệng vợ lại - Em đừng vì hiểu lầm mà trút tội cho Bội Cầm... Bội Cầm thương yêu em nó như chúng ta đã thương yêu.

- Ui da!

Ông Tú chợt thét lên:

- Tại sao em lại cắn anh? Buông ra! Tố Trinh... Em điên rồi ư?

Bội Cầm xông tới. Nước mắt ràn rụa. Những lời của cha đã làm nàng cảm động. Lâu lắm rồi... Phải nói là chưa bao giờ cha nàng để lộ tình cảm của người với con. Ông nghiêm khắc, lạnh lùng. Lúc nào giữa hai cha con đều có khoảng cách, nhưng mà bây giờ... Không hiểu sao cha lại nói điều đó? Phải chăng trong tận cùng nỗi khổ đau, con người thường không giấu kín hoặc gìn giữ điều gì. Hay là vì cha không muốn những lời trách móc oan ức của mẹ làm Cầm đau khổ.

Bội Cầm khóc, khóc một cách thoải mái. Và qua làn nước mắt Cầm lại thấy cha bị mẹ cắn. Cắn không nhả, cắn thật đau. Cầm xông tới, không đắn đo gì nàng cạy miệng bà Tố Trinh:

- Mẹ! Mẹ nhả ra đi... Đừng cắn cha nữa. Lỗi ở con cơ mà. Tại sao mẹ lại cắn cha?

Đột nhiên, bà Tổ Trinh buông chồng ra, rồi thẳng tay giáng cho Bội Cầm một cái tát đau đặng.

Bội Cầm loạn choạng ngã về phái đầu giường. "Rồn", ly và bình nước đổ trên bàn rơi xuống đất vỡ tan. Và Cầm ngã ập theo. Cầm chỉ cảm thấy nhói đau ở cánh tay và bắt đầu thấy máu chảy. Máu chảy thật nhiều. Bội Cầm choáng váng nghe tiếng hét của cha:

- Tổ Trinh, bộ em định giết luôn đứa con gái còn lại chẳng?
- Há? Bội Cầm, Bội Cầm, con có sao không?

Ông Vĩnh Tú cúi xuống đỡ Cầm. Giọng nói như nghẹn lại. Cầm vội gượng đứng dậy, nàng ôm lấy tay, nói:

- Không, không sao đâu cha ạ. Chỉ bị một vết thương nhỏ thôi... Cha đừng lo, không có gì hết. Cha lo cho mẹ đi, để tự con lo liệu được.

Ông Vĩnh Tú đẩy con gái ra, định xem xét vết thương nhưng Bội Cầm đã chụp lấy chiếc áo ngủ đắp lên không để cha nhìn thấy. Nàng cố gượng cười, mặc dù lúc ấy tay tê buốt.

Sau cảnh đổ vỡ nhất là khi nhìn thấy máu, bà Tổ Trinh hình như tỉnh lại đôi chút. Bà ngồi thẳng lưng, mắt mở trừng trừng nhìn các mảnh vỡ trên đất, nhìn Bội Cầm... Bà lăm bắm rất tỉnh táo:

- Bội Cầm, Bội Cầm! Con mới té ư? Có sao không, đến đây mẹ xem... Ồ! Hình như có máu... Có máu...

Bội Cầm bối rối. Cầm nghi ngờ thái độ trầm tĩnh lo âu của mẹ nhưng Cầm vẫn nói:

- Không sao đâu, chẳng sao đâu mẹ. Mẹ nằm xuống ngủ đi

nhé. Để con dọn dẹp.

Bội Cầm cúi xuống định dọn, nhưng ông Vĩnh Tú đã can ngăn:

- Để cho cha, con đi rửa vết thương và xúc thuốc vào. Hôm nay con có giò dạy chứ?

- Dạ có! - Bội Cầm nhìn vào đồng hồ - Chết rồi! Đã bảy giờ, nếu không ra đón xe buýt sợ sẽ trễ tiết thứ nhất mất.

Bội Cầm vội quay sang cha nói:

- Con không chuẩn bị kịp thức ăn sáng cho cha, một chút nữa cha nhờ chị người làm lo hộ nhé. Bây giờ trễ giờ con rồi. Con phải xúc thuốc và đi ngay.

Hai tháng nay nhờ số tiền lương hậu hĩnh của luật sư Thanh trả cho việc dạy kèm ở tư gia, Bội Cầm, đã kiếm được người làm, phụ công việc cho cha. Bà này, mỗi buổi sáng tám giờ đến và mãi tám giờ tối mới về nhà. Bà lo công việc lật vật trong nhà.

Bước vào phòng tắm, Bội Cầm mở vết thương ra, vết đứt vừa sâu lại vừa rộng. Phần áo ngủ đắp lên đấy bị ướt đầm máu. Cầm lấy bông và băng vải ra quấn vội vết thương xong, thay áo bước ra ngoài. Hối hả vậy mà cũng gần tám giờ sáng.

Rời nhà, Cầm thẳng bước về phía trạm xe buýt.

Trời nóng quá. Mùa hè ở đây, vừa mới sáng là mặt trời đã leo lên tận mái nhà. Cái nắng như muốn thiêu đốt hết mọi vật. Nắng chói chang đã làm Cầm hoa mắt. Nàng sửa lại chòng sách trong tay, tựa lưng vào cột đèn nghỉ một chút cho đỡ mệt. Có một cái gì đó làm đầu như nặng ra, làm cơ thể như

chao đảo, toàn thân nàng mệt mỏi một cách kỳ lạ. Cầm chưa lấy lại được thăng bằng, thì chợt có tiếng rú của xe tăng tốc độ. Quay lại, nàng đã thấy chiếc xe gắn máy lái bởi một người đàn ông trẻ đang lao thẳng về phía nàng. Cầm giật mình muốn tránh. Nhưng không kịp. Thôi rồi! Hôm nay quả là ngày xui xẻo - Cầm nghĩ. Chiếc xe tăng kết một tiếng rồi nó dừng lại chỉ cách Cầm có mấy phân. Cầm bàng hoàng chưa kịp nhìn kỹ thì có tiếng cười.

- Sao thế? Giật mình ư? Làm gì mặt mày tái mợt mợt vậy? Sợ à?

Cầm úp những quyển sách vào ngực, nhìn kỹ thì ra là Ngô Tùng Siêu. Mấy ngày nay, không hiểu sao sáng nào, Cầm cũng gặp Siêu. Có lẽ vì Công ty Xây dựng của cậu ấy ở gần đây. Thịnh thoảng Siêu cũng đến nhà đòi đưa Cầm đi làm, nhưng Cầm nghĩ, con gái mà ngồi sau xe con trai kỳ quá, nên cứ khăng khăng từ chối. Siêu cũng không ép. Nhưng mỗi lần Cầm đi ra trạm xe buýt, thì Siêu cũng chạy chậm chậm theo một quãng.

- Bậy thật! - Bội Cầm không vui nói - Cậu cứ làm như trẻ con không bằng, tôi tưởng sắp gặp tai nạn đến nơi!

- Xin lỗi nhé! - Siêu cười nói. Nụ cười của anh chàng rất tự nhiên. Nắng như lấp lánh trong ánh mắt - Cầm không tin tưởng tài nghệ lái xe của tôi ư? Không lẽ tôi có thể đụng cầm được à?

Rồi nhìn vào đồng hồ, Siêu nói:

- Hôm nay chắc Cầm trễ giờ mất rồi.

- Thật vậy ư?

Bội Cầm bối rối bước nhanh, cố tranh thủ tới trạm xe buýt càng nhanh càng tốt.

- Nếu bây giờ mà Cầm còn ở đây chờ xe buýt nữa thì chắc là phải trễ thật. Thôi lên đây, bảo đảm chỉ mười phút sau là Cầm sẽ đến trước cổng trường ngay.

Bội Cầm nhìn Siêu, hơi do dự. Siêu thấy vậy vội kéo cánh tay Cầm về phía xe.

- Ui da!

Bội Cầm bất giác hét lên, vì Siêu vô tình nắm trúng cánh tay đau của nàng:

- Làm sao thế?

Tùng Siêu, tái mặt, buông lỏng cánh tay Cầm ra. Chàng đã nhìn thấy vết máu loang ra cả áo. Siêu kéo Cầm đến gần, kéo tay áo lên cao. Máu rịn ra ngoài lớp băng vải. Siêu rùng mình, chưa kịp phản ứng thì Cầm đã lão đảo nói:

- Tùng Siêu... Tôi... Tôi sắp ngất xỉu đây!

Siêu giật mình nhảy xuống xe. Một tay đỡ tay Cầm, tay kia kéo xe vào sát lề đường. Chàng thấy không thể chậm trễ được, vội vẫy tay gọi taxi.

Kéo Cầm lên xe, Siêu nói như ra lệnh:

- Lên nhanh, tôi đưa Cầm đến bệnh viện.

Cầm lưỡng lự:

- Nhưng tôi còn phải lên lớp.

- Không lên lớp liếc gì cả.

Siêu hét và đẩy Cầm lên taxi.

Ngồi tựa lưng vào nệm mà Cầm vẫn thấy choáng. Tứ chi đau nhói. Đau đến chảy nước mắt được. Tuy vậy nàng vẫn không quên chiếc xe gắn máy của Siêu ở vệ đường:

- Cậu Siêu!

- Gì thế?

- Còn chiếc xe, cậu chưa khóa... Coi chừng bị mất trộm đấy.

- Mặc nó!

Siêu nói và leo lên xe ngồi cạnh Cầm. Chiếc xe lướt nhanh.

Có lẽ anh chàng đang giận ta, Cầm nghĩ ta đã làm anh ta trễ giờ mất. Cầm biết công việc của Siêu khá quan trọng. Kiến trúc sư mà! Có lẽ những bản vẽ kia vẫn còn để trong cốp xe Cầm thở dài:

- Cậu Siêu! Thật có lỗi, tôi đã làm cho cậu bị trễ giờ đến sở - Bội Cầm cố giữa vẻ bình thản nói.

Máy điều hòa không khí trong taxi khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn.

- Thật ra thì vết thương không nặng lắm đâu, cậu hãy để tôi xuống xe đi dạy, khỏi phải đến bệnh viện làm gì.

Siêu quay lại quắc mắt:

- Cô nó ít một chút có được không? Tại sao lại bị thương nặng như vậy?

- Tôi bị té.

- Cha mẹ của Cầm không hay biết gì ư?

Siêu nói, nhưng rồi chợt nhớ ra hoàn cảnh của Cầm nên ngưng lại.

Cầm thì tựa đầu vào ghế. Lúc này có cái gì bênh bồng trong đầu, khiến nàng cảm thấy buồn ngủ... Tối qua không ngủ được, sáng nay lại chưa ăn gì, rồi lại gặp chuyện...bị thương... Hèn gì chẳng yếu, chẳng mệt mỏi sao được. Cầm chợt thấy muốn có một chỗ nào đó nằm nghỉ một lúc, có lẽ khỏe hơn chứ bây giờ không phải chỉ có một sự mệt mỏi ở thể xác, mà còn cả ở tinh thần.

Chiếc xe dừng lại trước cửa một bệnh viện, Cầm được đưa vào trong.

Ngồi trước mặt bác sĩ, Cầm mới nhớ ra, nói với Siêu:

- Tôi không có mang tiền theo.

- Đừng lo, tôi có đây.

Siêu nói nhanh. Bác sĩ đã mở lớp băng vải lộn xộn của Cầm ra, ông chau mày. Vết thương thật rộng, đang rỉ máu. Ông quan sát kỹ rồi nói với Siêu:

- Thế này làm sao cô ấy không đa cho được? Còn mấy mảnh thủy tinh li ti nằm trong vết cắt này. Bác sĩ nói, rồi bảo Siêu - Cậu ra ngoài ngồi chờ một chút, chúng tôi cần một khoảng thời gian để rửa vết thương và gắp các mảnh chai ra. Có lẽ còn phải khâu thêm khoảng mười mũi. Rất tiếc. Rất tiếc. Cánh tay đẹp thế này mà phải mang sẹo...

Siêu bước ra khỏi phòng tiểu phẫu. Như vậy là Cầm không thể lên lớp sáng nay rồi. Chàng vội gọi dây nói đến trường

của Cầm xin phép, rồi lại gọi sang Công ty Xây dựng xin nghỉ cho mình.

Siêu ngồi ở phòng chờ. Hơn một tiếng đồng hồ sau, mới thấy Cầm bước ra với bác sĩ.

Siêu được dặn dò:

- Mai nhớ đưa cô ấy lại thay băng. Một tuần lễ sau tháo chỉ. Còn thuốc thì bốn giờ uống một lần. Nếu tối không bị sốt thì coi như không có gì đáng sợ nữa. Còn nếu sốt thì làm ơn gọi điện thoại cho tôi nghe.

Bác sĩ ghi cho Cầm số máy với một đồng thuốc uống. Ông ta còn nói thêm:

- Cô cần phải nghỉ ngơi, nhớ không nên để va chạm thêm vào vết thương. Cũng không nên đụng nước. Bằng không vết thương mà sưng tấy lên thì cái sẹo nó nở ra đấy, liệu hồn. À! Cũng phải đề phòng cả nhiễm trùng nữa đấy.

Tùng Siêu trả tiền viện phí xong, hai người bước ra ngoài.

Mặt Cầm vẫn xanh xao, có lẽ Cầm đau lắm.

Siêu nghĩ và nói:

- Tôi xin phép cho Cầm nghỉ hôm nay, thành thử đừng phải bận tâm gì về chuyện dạy dỗ nữa. Bây giờ để tôi đưa Cầm về nhà nhé?

- Thôi khỏi cần! - Cầm nói nhanh - Tôi không thể về nhà bây giờ, làm thế cha tôi sẽ lo lắng.

Cầm nhìn quanh rồi nói tiếp:

- Cậu Siêu, cậu biết nơi nào có thể ngồi lâu được không? Tôi cần tìm một chỗ ngồi đến tan dạy mới về nhà.

Siêu nhìn nàng không đáp, chàng vẫy tay gọi một chiếc taxi.

Mười phút sau, họ đã có mặt ở một quán ăn Tây có tên là "Lan Tâm". Chọn một góc vắng, họ ngồi xuống. Ánh sáng vừa phải, ghế nệm êm, khung cảnh thoải mái khiến Cẩm thấy dễ chịu.

Trên tường là một bức họa lớn, vẽ một thiếu nữ cười ngượng. Trên bàn tay một chậu thủy tinh, trên có đóa hoa hồng tươi màu đỏ. Bội Cẩm ngồi tựa lưng vào ghế, chưa bao giờ Cẩm bước chân vào nơi sang trọng như vậy. Có chăng chỉ một lần... Đó là lần cuối cùng chia tay với Lâm Duy. Nhưng chỉ là ở một quán cà phê nhỏ... Cẩm còn nhớ Duy đã nắm chặt đôi tay nàng với những lời thề thiết tha:

- "Tối đa là hai năm, Bội Cẩm! Hai năm nữa anh sẽ trở về. Dù có thi đậu hay không thi đậu, anh cũng phải trở về, anh không thể sống xa em. Bội Cẩm... Em hiểu không, cứ nghĩ đến cảnh sống mà thiếu em, anh buồn muốn chết".

Còn, còn nhiều nữa, Duy đã nói với nàng những lời mật ngọt như vậy.

Thế mà... Hai năm đã trôi qua... Không phải hai năm. Bây giờ đã bốn năm rưỡi... Duy không quay lại, Duy cũng không chết mất. Chàng đã cưới vợ. Tất cả những lời thề non hẹn biển trở thành những lời nói chơi.

Chuyện trăm năm như một ảo ảnh... Tình yêu! Tình yêu! Tình yêu là gì? Phải chăng chỉ là cái mà các nhà văn múa bút để lừa gạt người đọc thôi? Và giữa thời đại tên lửa này, cuộc

sống thay đổi đến độ chóng mặt thì tìm đâu ra một tình yêu chung thủy? Cầm thầm nghĩ.

Chợt nhiên, Bội Cầm cảm thấy có hai hàng nước mắt lăn xuống má.

Trên bàn, trước mặt có ly cà phê đen. Ly cà phê đã nguội mang ra từ bao giờ thế? Bội Cầm ngẩn ra. Rồi nàng lại thấy có người kéo ghế đến ngồi sát bên cạnh nàng. Nắm lấy cánh tay không bị thương của nàng... Một giọng nói thanh niên, một giọng nói trẻ và ấm:

- Có đau lắm không? Có cần uống thuốc giảm đau không? Bác sĩ nói là Cầm sẽ thấy nhức nhối lắm, uống chứ?

Bội Cầm giật mình, nàng như mới tỉnh giấc...quay trở về thực tế sau giấc mộng xa xăm. Cầm mở to mắt. Nàng phát hiện ra Siêu đã kéo ghế từ vị trí đối diện đến bên cạnh nàng. Anh chàng đang nhìn nàng với đôi mắt to. Đôi mắt có chút lơ cuồn và đang nhìn nàng rất lạ. Lâu lắm rồi, Cầm cũng đã gặp ánh mắt giống như vậy. Đúng rồi! Ánh mắt của Duy, Bội Cầm giật mình, hoàn toàn trở về thực tế.

- À, cậu Siêu - Cầm nói, với một chút luống cuống, cố rút tay ra khỏi tay Siêu nhưng không được - Tôi khỏe lắm, không thấy đau đơn gì cả. Cậu yên tâm.

Và Bội Cầm lại cố rút tay ra nhưng vẫn không được. Siêu nhìn trừng trừng vào mắt Cầm, giọng nói của cậu ta có gì đó đối khác:

- Đừng nên thế! Tại sao lúc nào Cầm cũng như muốn trốn lánh tôi? Tại sao vậy? Giữ khoảng cách để làm gì? Không cho tôi cái điểm phúc được chăm sóc chiều chuộng Cầm à?

Trời đất! Bội Cầm bối rối. Chuyện gì sắp xảy ra đây? Không, không được. Hôm nay xảy ra bấy nhiêu chuyện, đủ rồi. Đầu óc như muốn nổ tung rồi. Không thể suy nghĩ, phân tích gì được nữa. Mọi thứ đang đau. Ta không có quyền nghĩ khác được.

- Cậu Siêu, cậu nên tỉnh táo một chút nào! - Bội Cầm nói, lưỡng như cứng ra, môi như khô lại - Cậu còn trẻ tuổi! Tôi lúc nào cũng coi cậu như em... Cậu biể đấy, nếu Bội Hòa còn sống, nó cũng bằng cỡ tuổi cậu.

- Nhưng tôi đâu phải là em của Cầm? - Siêu nói nhanh. Mặt đỏ hỏn. Giọng nói có vẻ xúc động - Cầm cao lắm là lớn hơn tôi hai tuổi thôi! Khoảng cách thời gian như vậy đâu lớn lắm? Bội Cầm, đừng hòng nói với tôi là Cầm không hoàn toàn hiểu vì sao tôi cứ tìm cách xuất hiện trước nhà của Cầm. Cũng đừng cho rằng, hoàn toàn không hiểu vì sao tôi cứ quan tâm lo lắng, cứ tìm mãi lý do để gần gũi Cầm... Tôi đã nói với Cầm rằng...

- Đứng! Đứng... Bội Cầm hoảng hốt, cố rút tay ra và thu người vào ghế - Cậu đừng làm tôi sợ, cậu Siêu, cậu còn trẻ... Có thể cậu chưa hiểu được cậu đang làm gì... Hãy quên đi, cậu Siêu. Đừng nói đến chuyện đó nữa, bằng không... Một ngày nào đó cậu lớn lên, cậu trưởng thành, cậu sẽ thấy hối hận về những gì cậu vừa nói với tôi.

Tùng Siêu mở trừng trừng đôi mắt. Rồi tự nhiên nhắm nghiền lại. Hình như cậu ta đang cắn nhẹ môi. Siêu ngả người ra sau một chút. Đã có một khoảng cách nhỏ. Khuôn mặt Siêu không còn đỏ nữa mà tái đi. Lập tức Bội Cầm hiểu ra. Nàng đã khiến cho Siêu thấy tổn thương, Siêu bị chạm tự ái. Bội Cầm bối rối, đặt tay mình lên tay Siêu, Cầm nói như giải thích

phân bua:

- Cậu thấy đó cậu Siêu... Cậu không hiểu được tôi đâu. Và nàng tiếp - Tôi bây giờ già rồi. Tôi không xứng đáng với cậu nữa.

- Thôi đừng nói gì hết! - Siêu cắt ngang.

Khuôn mặt chàng có nét giận hờn của trẻ con, chàng hất tay Cầm ra rồi thọc tay vào tóc với cái vẻ nũng nịu con trẻ trông rất dễ thương.

Siêu vừa lắc đầu vừa nói - Tôi hiểu rồi. Cầm không coi tôi ra gì cả, Cầm cho tôi là một đứa con nít, chưa trưởng thành, chưa biết suy nghĩ. Chưa bao giờ tôi nhận ra điều ấy và thấm thía như lúc này.

- Không phải vậy đâu, hoàn toàn không phải - Bội Cầm vội vã nói. Nàng cũng không hiểu mình tại sao lại nói như vậy.

- Không phải là sao? - Siêu buông tay xuống nhìn thẳng Cầm
- Có nghĩ là Cầm không coi tôi là đứa con nít phải không? Tôi dù sao cũng hai mươi bốn tuổi rồi. Tôi cũng đã đi làm, đã có một vị trí trong xã hội nhất định. Nói tóm lại, tôi đã trưởng thành, đã có nghề nghiệp, có trình độ và nhận thức rõ ràng những gì mình đang làm. Vậy thử hỏi còn gì nữa, Cầm hãy cho biết đi! Thế nào mới gọi là trưởng thành nữa chứ?

Siêu nhú mày suy nghĩ. Đôi mắt chàng như van lơn, như cầu khẩn nhìn Cầm.

- Cầm hãy nói đi! Lúc Cầm nói chuyện tình yêu với Lâm Duy đó, bấy giờ hẳn bao nhiêu tuổi?

Đừng! Trái tim Cầm như kêu gào! Đừng nhắc đến cái tên

Lâm Duy... Đừng tàn nhẫn như vậy! Cầm mở to mắt. Nàng cảm thấy ngọt ngọt khó thở - Cậu Siêu! Cậu biết không? Chính vì có chuyện Lâm Duy mà tôi không muốn làm lỡ, không muốn xa chân một lần nữa. Cậu không hiểu đâu cậu không hiểu sao... vì sao, tôi lại sợ tuổi trẻ như vậy. Và vì sao... Vì sao tôi lại già thế này. Tất cả cũng chỉ vì tình yêu, vì nỗi đau. Đầu óc Bội Cầm lúc này lan man bao suy nghĩ.

Bất giác nàng nói:

- Cậu Siêu này! Bội Cầm nói rất khê - Thuốc giảm đau cậu để đâu, cho tôi. Tôi cảm thấy đau quá, đau quá...

Lập tức, ngón đòn khóa lấp được hữu hiệu ngay. Siêu gác mọi chuyện qua một bên, vội vã tìm trong đồng thuốc ra viên thuốc Cầm cần. Siêu nhìn Cầm. Viên thuốc được uống ngay với nước lọc. Nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Cầm, Siêu chột như hối hận. Lòng chàng buồn rười rượi. Đúng ra không nên, không nên nhắc đến tên Lâm Duy. Cầm đang bị đau vết thương ở tay, ta đành lòng nào lại nhắc đến vết thương ở tim nàng. Rõ thật tàn nhẫn!

- Bây giờ cậu hãy cho tôi nghỉ một chút nhé - Bội Cầm tựa đầu vào ghế nói. - Chuyện kia để hôm khác sẽ bàn đến, lúc nào tôi khỏe, tôi không còn đau, chúng ta sẽ có dịp bàn lại.

- Lỗi tại tôi cả - Siêu nói nhanh - Cầm nói đúng, tôi rõ ràng chưa trưởng thành. Tôi còn ích kỷ ngang ngạnh... Chưa biết cách chiều chuộng, chăm sóc.

Và Siêu có vẻ đau khổ về những gì mình làm không đúng lúc đã qua.

Bội Cầm ngồi đấy yên lặng. Trong phút giây nàng chột thấy

lòng mình thoáng một chút xúc động, nhưng nàng vẫn im lặng.

CHƯƠNG 6

Cuộc đời thường có nhiều dữ liệu đôi khi không giải thích nổi và bất ngờ thường hay dồn dập đến cùng một lúc.

Chuyện đó cũng xảy ra với Bội Cầm.

Bệnh của mẹ đang ở trạng thái "tĩnh", đột ngột biến sang trạng thái "động". Thật ra thì cũng không phải bất ngờ, vì ngay từ đầu, bác sĩ đã từng cho ông Vĩnh Tú và Bội Cầm biết:

- Nếu quý vị không đưa bà ấy vào viện tâm thần, bệnh sẽ càng lúc càng nặng. Bước đầu chỉ là ảo giác, tưởng tượng. Nhưng càng lúc sự tưởng tượng đó sẽ mang lại nguy hiểm. Bắt đầu nói nhảm, rồi đến đánh người, đập phá đồ đạc, la hét... Cái gì cũng có thể xảy ra, vì vậy quý vị nên tỉnh táo một chút, suy nghĩ sáng suốt một chút. Đưa bà ta vào viện tâm thần trị liệu thì hơn. Chứ đừng quá thương yêu bà ta mà nấn ná để ở nhà. Tôi báo trước sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Cha con Bội Cầm không phải là không tỉnh táo, không biết suy nghĩ. Có điều họ không đành lòng để bà Tổ Trinh vào nhà thương điên. Ở đấy có nhiều hình ảnh mà tình cảm gia đình không thể chấp nhận được. Đó là chưa kể lúc mới bệnh, bà Tổ Trinh tỏ ra rất hiền lành. Bà chỉ ngồi lẳng lặng, suy tưởng nhớ tiếc đứa con trai đã mất. Hành vi như vậy nào có gì nguy hiểm đến ai! Rồi sau đó, không hiểu nghe ai nói, bà biết được chuyện sẽ bị đưa vô nhà thương điên. Thế là bệnh trở nặng ngay. Bà bệnh không phá phách mà chỉ là một sự

đột quỵ. Đôi chân yếu dần. Đi đâu cũng cần phải có người dìu. Mới hôm trước, bác sĩ đến khám, cho biết cơ thể không hề bệnh gì ngoài vấn đề tâm thần. Chính tâm thần tác động làm bà đột quỵ. Lúc tỉnh bà thường van vãn cùng chồng:

- Anh Tú... Em đã sống chung với anh hơn hai mươi năm nay. Anh hãy thả đi! Thề là sẽ không bao giờ đưa em vào nhà thương điên ghen.

Tình cảm, sự trung hậu, và lương tâm con người đã bắt ông Vĩnh Tú thề. Ông hứa, và năn nỉ mọi người đừng nhắc đến chuyện đưa bà vào nhà thương điên nữa.

Công việc nhà bây giờ rất bận rộn. Bội Cầm tất bật với việc ở trường, việc đi dạy kèm. Người giúp việc chỉ làm những việc nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa. Vì vậy, để tiện việc chăm sóc, thuốc thang cho vợ, ông Vĩnh Tú xin về hưu non. Tưởng mọi việc sẽ êm, nhưng rồi bệnh của vợ ông càng lúc càng nặng ra. Không biết bắt đầu từ bao giờ, Bội Cầm đã trở thành mục tiêu la chửi, đay nghiến của bà. Con người bình thường cũng thể thôi, cũng cần phải có đối tượng nào đó để trút bỏ những uất sức, bức dọc, đè nén. Những bức dọc đó có thể là sự bất mãn trong sự nghiệp, sự cạnh tranh, giành giật, hay là kẻ thù, tình địch hoặc một kẻ gai mắt...

Tại sao bà ghét Bội Cầm? Có thể xuất phát từ quan niệm trọng nam khinh nữ, cũng có thể vì lúc đầu Bội Cầm đã đồng ý để Bội Hòa được giải phẫu.

Mặc dù biết tâm trí mẹ không bình thường, nhưng Bội Cầm vẫn không làm sao giấu được sự đau khổ khi bị mẹ trút cơn giận dữ. Rất nhiều lần, nàng đã khóc vì chuyện này. Và cũng rất nhiều lần, nàng tự hỏi vì sao mẹ lại ghét bỏ nàng đến độ như vậy.

Có lần tuyệt vọng, Cầm đã hỏi cha:

- Cha ơi! Con có phải là con ruột của mẹ không? Hay chỉ là đứa con nuôi? Có lẽ chỉ có Bội Hòa mới là con ruột!

Ông Vĩnh Tú đã trừng mắt nhìn Bội Cầm và Cầm chưa bao giờ thấy cha giận dữ như vậy.

- Tại sao con có thể nói như vậy chứ? Dù sao mẹ con cũng đang bệnh, con phải hiểu và bỏ qua. Không lẽ cả con cũng điên ư? Ai lại để ý đến lời nói của người điên bao giờ!

Câu nói của cha khiến Bội Cầm bùng tỉnh. Không thể suy nghĩ bậy bạ, Cầm không còn thắc mắc mà chỉ âm thầm chấp nhận sự giằng vò day nghiền của mẹ. Mẹ đã xua đuổi làm cho Bội Cầm bị thương. Đó chẳng qua là một tai nạn ngoài ý muốn. Nhưng Tùng Siêu lại có được cơ hội này tỏ tình yêu, đó là một sự bất ngờ. Vì... Dù Cầm quen với Siêu đã lâu, nhưng trong mắt Cầm, Siêu vẫn là một đứa nhỏ mới lớn - Một đứa em trai. Và đã có một khoảng thời gian hình như Cầm đã quên bằng như không biết đến con người đó. Bây giờ đột nhiên Siêu lại đột ngột xuất hiện. Với tình cảm vồn vã gần như ngây thơ, Siêu đã bày tỏ nỗi lòng của mình. Rõ ràng chuyện này mới rối rắm làm sao, đã gây cho Cầm một ít xáo trộn.

Nhưng mà chuyện đó cũng không làm Cầm bất ngờ hơn chuyện khác. Đó là sự xuất hiện của Lâm Duy Trân.

Lâm Duy Trân là em gái của Lâm Duy, nhỏ hơn Duy bốn tuổi. Khi Cầm gặp Duy trong buổi đón sinh viên mới và họ đã yêu nhau. Lúc Cầm vừa chân ướt chân ráo bước vào ngưỡng cửa đại học thì Duy đã là sinh viên năm thứ ba. Còn

Duy Trân, một cô nữ sinh trung học mười bảy tuổi. Bấy giờ tuy mới lớn, nhưng Trân đã là trung tâm điểm chú ý của bao nhiêu chàng trai. Trân rất giống anh. Nàng có sức hấp dẫn lôi cuốn lại nói năng nhỏ nhẹ. Trân rất đẹp, một vẻ đẹp lồ lộ toát ra quanh người.

Trân có một cuộc sống khá sôi nổi, không hiểu có phải vì Trân ngây thơ quá không, mà Cầm lại thấy Trân như đùa giỡn với bạn bè khác phái, đặc biệt là hay nhớn nhoe như con cá vàng trong chuyện tình cảm. Với ai cô bé cũng tỏ ra mềm mại, dễ chinh phục. Vì vậy, cả đám con trai bu quanh lấy cô.

Còn chuyện học hành của Trân thì không lấy gì sáng sủa lắm. Với cô, tốt nghiệp được cấp III đã là may mắn. Biết sức mình, Trân không vào đại học mà chọn nghề hát. Thế là đi làm ca si, cũng được lên truyền hình, cũng được mấy tay đạo diễn hào sắc lăng-xê. Kể ra, giọng hát của cô không có gì đặc biệt, cô được người ta chú ý trước hết là bởi sắc đẹp và cách ăn mặc. Mỗi khi lên sân khấu biểu diễn, Trân ăn mặc khá hớ hênh, theo lối học đòi phô trương thân thể nửa kín, nửa hở như mấy cô đào bên Tây nên bị ban bảo vệ thần phong mỹ tục cấm hát.

Buồn chán ít hôm, Trân tức giận bỏ nghề nhảy qua làm diễn viên điện ảnh. Ít lâu sau, Cầm được tin Trân đi đóng phim cho một hãng phim lớn ở thủ đô.

Trong khoảng thời gian Duy tốt nghiệp đại học, cũng đã thi hành xong nghĩa vụ quân sự. Đó cũng là lúc lễ đính hôn giữa Duy và Cầm được tổ chức. Ngày vui, Duy và Cầm nhận được bưu thiếp của Trân đánh từ thủ đô với dòng chữ ngắn gọn như sau:

"Mong anh chị suốt đời bên nhau

- Tình yêu vạn tuế"

Khi nhận được những lời chúc mừng, cả hai người đều thích thú.

Lúc bấy giờ Trân đang đóng một phim gì đó ở tận thủ đô. Phim sau mấy ngày khai trương, không ăn khách lắm, sau đó bị cấm chiếu do tính chất lạm dụng sex của nó. Như vậy có nghĩa là Trân không có duyên với cả điện ảnh.

Và từ khi Lâm Duy ra nước ngoài, rồi lấy vợ, mối dây liên hệ giữa Cầm với gia đình họ Lâm gần như bị cắt đứt. Gần ba năm nay, có thể nói hầu như Cầm chẳng có tin tức gì về Duy Trân. Thỉnh thoảng đọc báo điện ảnh Cầm cũng không thấy nói gì tới Trân. Nên hình dáng của Trân hình như biến mất trong cuộc sống bận rộn của Cầm.

Vả lại, do hoàn cảnh đau yếu của mẹ, Cầm phải luôn đối đầu với bao nhiêu chuyện phức tạp, nên Cầm quên hẳn mất Trân. Đùng một cái, Trân lại xuất hiện.

Hôm ấy là ngày thứ hai kể từ khi Bội Cầm bị thương. Vết thương còn nhức khiến Cầm vô cùng mệt mỏi. Đúng ra phải nghỉ thêm một ngày, nhưng vì Cầm sợ cha lo nghĩ nhiều không tốt. Vả lại, cũng sắp đến kỳ thi cuối năm, Cầm phải ôn thi cho học sinh nên Cầm vẫn đến trường như thường.

Hết tiết thứ tư, Cầm vừa ôm sách ra khỏi phòng học thì có một học sinh vào thưa:

- Thưa cô, cô có khách.

Cầm giật mình tưởng là Tùng Siêu. Vì Tùng Siêu đã nói trưa nay sẽ tới đưa nàng đến bệnh viện kiểm tra và thầy thuốc.

Nhưng khi Cầm ra, nàng không khỏi ngỡ ngàng, người tìm nàng là một cô gái lạ.

Bội Cầm không nhận ra Trân ngay. Vì cô bới tóc cao và tết loăn xoăn theo từng lọn nhỏ theo kiểu người châu Phi. Mắt tô đậm, lông mi giả, phấn trát đầy... Bên cạnh đó là chiếc robe đỏ bó sát người, cổ hở chỉ cài ở nút số ba nên để lộ bộ ngực no tròn đầy quyến rũ.

- Ồ! Chị Bội Cầm - Trân bước tới cười với Cầm - Chị quên tôi rồi sao?

- À! Bội Cầm chăm chú nhìn, rồi sực nhớ ra - Thật tình nhìn không ra...cô thay đổi nhiều quá...đẹp hơn trước nhiều!

- Chị nói khiến tôi nở phồng mũi cả lên! - Trân cười nói, nàng bước tới định nắm lấy tay Cầm. Cầm sực trúng tay đau, nên rút tay ra sau, Trân ngạc nhiên hỏi:

- Chị làm sao thế? Không muốn tôi chạm đến à?

- Không phải.

Bội Cầm gượng cười, rồi đưa cánh tay bị thương lên cho Trân nhìn thấy:

- Tay tôi đang bị đau nên sợ Trân chạm phải thôi.

Trân vòng tay qua nắm cánh tay không đau của Cầm, vừa bước vừa nói:

- Bội Cầm, chị vẫn giống như ngày trước, không có gì thay đổi, chỉ hơi gầy một chút. Nhưng gầy là một hiện nay đấy. Chị hay thật, em làm đủ mọi cách mà sao có gầy đi được đâu?

Bội Cầm cười nhẹ:

- Tôi thấy Trân như thế là vừa người rồi, không mập lắm đâu. Nghe nói Trân đang đóng phim ở thủ đô mà, về đây bao giờ thế?

- Tôi về đây lâu rồi. - Trân đáp bằng giọng thật trong, thật đàn bà. Trân đã lòi cuốn biết bao người đàn ông bằng giọng nói chết người đó. Hai người vừa đi vừa nói chuyện có vẻ thân mật hơn trước.

- Chị Cẩm, em hỏi thật chị nhé? Tại sao chuyện của chị với anh Duy lại tan vỡ thế?

Bội Cẩm chau mày. Cẩm không muốn ai nhắc đến tên đó lúc này.

- Tôi cũng không biết, có lẽ vì Duy tìm được một người đàn bà khác tâm đầu ý hợp hơn tôi.

Trân làm ra vẻ bất mãn than vãn:

- Hừ, làm sao bằng chị được. Cái bà đó chẳng lắm, quậy lắm, lẳng nhăng lắm. Tôi cũng không hiểu tại sao anh Duy lại có thể lấy một người như vậy được?

- Làm sao cô biết? Bội Cẩm hỏi với một chút hồi hộp - Họ đã về đây rồi à?

- Chưa. Trân đáp - Nhưng tôi đã trông thấy ảnh. Mà anh Duy có viết thư hỏi thăm chị nữa đó, chị Cẩm ạ. Tôi nghĩ có lẽ anh ấy chưa quên chị, vợ anh Duy dữ lắm, hai vợ chồng cứ hục hặc nhau mãi. Đầu năm nay mẹ tôi có sang ở ba tháng, lúc về... Người cứ luôn mồm nhắc chị thôi. Ồ, chị Cẩm, đứng ra thì...chị cũng thấy đấy, anh Duy quá tệ với chị. Nói rõ hơn là gia đình tôi có lỗi với chị. Nhưng chị cũng đừng vì chuyện của anh Duy mà tuyệt giao với gia đình tôi. Chị cũng biết là

cả nhà tôi từ cha đến mẹ, ai cũng mến chị. Vả lại, biết đâu rồi tình cũ không rủ cũng tới! - Trân vừa nhún vai vừa nói tiếp - Biết đâu anh Duy lại ly dị vợ, trở về đây, và chúng ta lại trở thành người nhà của nhau, phải không?

Bội Cầm lại nhìn Trân. Không lẽ Trân đến đây chỉ để đóng vai thuyết khách là mình giải cho Duy. Cầm thấy nghi ngờ những lời phê bình của Trân về bà chị dâu. Chẳng quá, quậy quá, lại lằng nhằng cỡ nào? Cùng lắm là như Trân thôi chứ gì?

- Cô Trân, xin hỏi thật, cô tìm đến tôi có việc gì?

Bội Cầm đi thẳng vào vấn đề, làm Trân lúng túng:

- À... À... Chị cũng thấy đấy, sau khi hủy hợp đồng với hãng phim, tôi nằm nhà, ở không hoài cũng chán, nên định tìm một việc để làm...nên...

- Cô định nhờ tôi tìm việc làm cho cô? - Bội Cầm ngạc nhiên - Cô định làm cô giáo ư?

- Dĩ nhiên là không phải vậy. - Trân nói - Với người như tôi làm sao có thể làm cô giáo được chứ!

Bội Cầm nhìn Trân, dù sao cô tao cũng tự đánh giá được mình.

- Thế thì, tìm tôi làm gì? Trân cũng hiểu là môi trường tôi tiếp xúc chỉ là trường học thôi.

Họ đã ra đến ngoài cổng. Trân chợt nói:

- Chúng ta đi ăn cơm trưa như? Vừa ăn vừa nói chuyện cũng được.

- Tôi... Bội Cầm do dự. Nàng ngẩng lên, vừa kịp bắt gặp Tùng Siêu đang từ bên kia đường bước qua - Tôi còn phải đến bệnh viện để thay băng. Cầm chỉ vào vết thương nói - Tôi bị mảnh thủy tinh cắt đứt khá rộng nhưng mà... Trân cần tôi điều gì, cứ nói ngay ra đi. Nếu giúp được, tôi chẳng nề hà gì.

- Thôi được, tôi nói - Trân vừa cười vừa nói - Tôi nghe nói là chị có quen với...ông luật sư nổi tiếng là Triệu Tự Thanh, phải không?

- À!

Bội Cầm ngạc nhiên chưa kịp nói. Thì Trân tiếp:

- Chị có biết là ông ta rất nhiều uy thế không?

- Thế ư?

Cầm nói, thoáng có một chút bực dọc trong lòng.

Mấy năm nay không có liên hệ gì với nhau...chuyện hôn nhân vỡ đổ, Cầm nghĩ giữa nàng và gia đình họ Lâm đã hoàn toàn ngăn cách. Ai ngờ chỉ một việc Cầm quen với luật sư Thanh, gia đình của Lâm Duy cũng biết, và còn định lợi dụng mối quan hệ đó nữa.

- Cái đó tôi không biết, - Cầm nói - Tôi chỉ có trách nhiệm kèm cặp bài vở cho con gái ông ấy, còn ngoài ra tôi không biết gì về ông cả.

Trân vừa định nói thêm điều gì, thì Tùng Siêu đã đứng trước mặt hai người. Siêu tò mò nhìn Trân. Chàng tưởng đâu bạn đồng nghiệp của Cầm, nên có phần ngại ngại.

- Sao xong chưa? Chúng ta đến bệnh viện nhé?

Cầm ngạc nhiên nhìn Siêu:

- Sao? Còn xe gắn máy của cậu đâu?

Tùng Siêu cười và là:

- Tôi nói Cầm đừng giận nhé?

- Làm sao chứ?

- Xe đã mất, kẻ gian đã lấy mất.

Bội Cầm không vui.

- Đấy cậu thấy không? Tôi đã bảo là đừng bao giờ bỏ xe ngoài đường. Thế còn mấy bản thiết kế thì sao?

- Đương nhiên là mất luôn.

- Ồ! Bội Cầm thở dài - Tất cả tại tôi hết.

- Thôi bỏ đi đừng nhắc nữa! - Siêu nói - Nếu không mất cái cũ thì làm sao có cái mới.

- Cậu nói như giàu lắm ấy. Cầm nói - Còn mấy bản thiết kế thì sao? Công trình vẽ mấy ngày trời.

- Vì vậy, tôi phải bỏ cả một buổi sáng nay ngồi vẽ. Siêu nói - Nhờ vậy mà đột nhiên cảm hứng lại đến. Tất cả mọi vấn đề tồn đọng mà hôm trước không giải quyết được, chợt nhiên tìm được đáp số cả. Kết quả là tôi có một bản thiết kế tuyệt vời. Ông giám đốc trông thấy còn phải ca ngợi. Tôi đã nói rõ rồi mà... Nếu cái cũ không mất thì làm sao có cái mới.

Trân tăng hắng một tiếng tròn mắt nhìn Siêu, rồi nói với Cầm:

- Bội Cầm, sao chị không giới thiệu gì hết vậy? Đây là...

- À! - Bội Cầm như nhớ ra, nhìn Trân rồi nhìn Siêu, tôi xin giới thiệu với anh đây là cô Lâm Duy Trân. Còn chị Trân, đây là Ngô Tùng Siêu.

- Chào anh.

Trân đưa tay ra cho Siêu bắt lấy. Siêu quay lại. Bây giờ chàng mới nhìn rõ Trân. Một khuôn mặt đẹp, một thân hình bốc lửa. Siêu chợt thấy lúng túng, mặt nóng ran.

- À! Chị Tran. Chị là giáo viên ở đây à?

Trân lấy tay che miệng. Mắt cô ta chớp chớp với Siêu.

- Sinh trông tôi giống ...cô giáo lắm ư?

Tùng Siêu càng bối rối.

- À... Vậy ra cô không phải...cô là...

- Tôi là em chồng của chị Bội Cầm!

Trân nói. Giọng êm như ru. Tùng Siêu kinh ngạc:

- Chị nói sao?

- Tôi nói, tôi là em chồng của chị Cầm - Trân lặp lại với một nụ cười, một nụ cười khiêu khích và đầy sức quyến rũ - Không tin anh hỏi chị Cầm xem?

Tùng Siêu quay lại nhìn Cầm, khiến Cầm phải nói:

- Đừng có nói chơi như vậy. Cô ấy là em gái của Lâm Duy đấy.

- À! - Tùng Siêu quay lại nhìn Trân, thì ra Bội Cầm vẫn còn qua lại với nhà họ Lâm, hèn gì Cầm chẳng từ chối sự kết thân

với chàng. Có lẽ Cẩm vẫn còn yêu Duy. Cẩm vẫn còn mong một ngày nào đó Duy sẽ trở về! Dù hiện nay người ta đã có vợ. Siêu chăm chú nhìn Trân, suy luận và đoán định xem Duy hấp dẫn cỡ nào!

Trân nói:

- Ồ...không lẽ chúng ta lại đứng dưới nắng thế này nói chuyện ư? Anh - Anh gì quên rồi?

- Siêu - Tùng Siêu.

- À... Anh Siêu... Cái tên anh khá đẹp, giống như con người anh. Trân nói, giọng thật quyến rũ - Anh đẹp trai theo kiểu đàn ông, lịch sự... phóng khoáng...

Tùng Siêu thấy như bay bổng. Đột nhiên có người con gái đẹp, rất đẹp, đến...và khen ngợi sự đẹp trai của mình. Có nên tin đó là sự thật không?

- Tôi biết là quý vị còn phải đến bệnh viện, Trân tiếp - Nhưng mà chúng ta ăn cơm trưa xong đến bệnh viện cũng đâu có muộn? Đi nhé? Tôi mời đấy... Dù gì thì...tôi cũng đói rồi!

Không thể để con gái mời con trai dùng cơm được! Thế là Tùng Siêu nói nhanh:

- Tôi mời, để tôi mời chứ?

- Anh mời à? - Trân nhìn Siêu với cái nhìn thật bén - Được rồi, tôi không dám giành với anh đâu. Dù gì anh cũng là đàn ông... Thế này nhé, bên kia đường có một quán ăn tây, Quang Đăng, không khí ấm cúng mà thức ăn cũng ngon. Chúng ta sang đấy đi, đảm bảo là quý vị sẽ hài lòng.

Thế là cả ba kéo nhau vào quán.

Đúng như điều Trân nói, ở đây không khí rõ ấm cúng. Cách bài trí lịch sự. Bội Cầm ngạc nhiên. Nàng dạy học ở đây đã mấy năm mà chẳng hề biết có một quán ăn lịch sự thế này, trong khi Trân lại rất rành rồi.

Bồi bàn mang thức ăn ra. Tùng Siêu để Trân chọn thức ăn trước. Cô ta gọi món cơm cà ri, một cà phê. Bội Cầm hiểu Trân cố tình muốn chọn rẻ tiền nhất nên bắt chước chọn theo.

Tùng Siêu hỏi:

- Mấy người định tiết kiệm cho tôi à? Sao không gọi bít-tết? Ở đây họ quảng cáo món bít-tết kỹ lắm cơ mà.

- Ngoài anh ra ai chọn cái món béo bở đó - Trân nói và nhìn Siêu - Anh có vẻ khỏe, chắc chắn. Tôi rất thích những người có nước da đồng như anh... Tôi ghét nhất những anh con trai có nước da trắng mét, hoặc những anh chàng nói chuyện như gà máo eo éo la lá. Anh hiểu chứ? Anh Siêu?

Bội Cầm lạ lùng nhìn Trân. Cô nàng có vẻ thật tự nhiên. Nàng quay sang Siêu xem thử phản ứng của anh chàng thế nào. Siêu cười một cách khoái chí. Khuôn mặt trẻ thơ của anh anh như đực ra. Anh sướng rơn, cứ lúng ta lúng túng.

Bội Cầm chợt thấy buồn cười. Nàng ngồi ngả lưng ra sau ghế, chiếc bật lửa trên bàn bốc lên rồi thả xuống. Cầm thầm nghĩ màn kịch mèo vờn chuột đang bắt đầu đây!

Cầm hiểu Trân. Trân không ác ý - Trân chỉ hành động theo bản năng. Nàng thích đùa giỡn với đàn ông con trai. Cái đó chỉ để thỏa mãn cái bản tính chính phục. Nhất là...có thể Siêu thì ngơ ngác như nai tơ, còn cô nàng lại quá từng trải, không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây. Cầm nghĩ:

- Trân đã làm tường Siêu là người yêu của Cẩm, vả lại, cái thói quen cướp đoạt người yêu của bạn với cô là một việc làm thích thú. Trân đang giương bấy ra, chờ con mồi bị sập.

Tùng Siêu chọn món bít-tết và moutjly rượu vang, Trân cũng đóng góp gọi thêm một ly "cho vui". Còn Cẩm? Cẩm chỉ cười nói:

- Anh đã biết là tôi không biết uống rượu, vả lại rượu cũng không tốt lắm đối với vết thương của tôi, máu lại có thể chảy do tim đập quá mạnh.

Tùng Siêu đồng ý.

- Đúng như vậy.

Rượu mang ra, Trân nâng ly cùng với Siêu. Có rượu họ nói chuyện thật cởi mở. Khi Trân biết được Ngô Tùng Siêu là con trai duy nhất của nhà tỉ phú Ngô Vọng Nhân thì mắt nàng như sáng hơn, long lanh hơn. Nàng có nhìn Siêu say đắm hơn:

- Tôi biết ngay mà... Vừa trông thấy anh là tôi biết ngay anh không phải là loại tầm thường. Từ cách ăn nói, cử tri, đến phong độ... Tôi biết anh phải loại phong lưu nhất xứ.

Câu chuyện đang vui. Hết ly này, lại tiếp vài ly khác, Tùng Siêu như say khướt. Chỉ có mấy ly rượu mà chàng thấy trời đất như lặn quay. Nụ cười của Trân đẹp, đẹp mê hồn. Bội Cẩm ngồi đấy cũng nhận ra sức lôi cuốn của Trân. Mỗi cử chỉ của Trân đều ngập đầy nữ tính. Trân giống như một đóa hoa viên mãn, một bó đuốc rực rỡ.

Bội Cẩm yên lặng ăn phần cơm của mình. Nàng thầm nghĩ, gã con trai hôm qua gây phiền hà tình cảm cho nàng, hôm

nay có lẽ không còn là vấn đề Cầm phải bận tâm nữa... Nhưng không hiểu vì sao, cách được giải thoát phiền phức kia lại không làm cho Cầm vui. Trái lại, nó làm cho Cầm có cái cảm giác bứt rứt khó chịu. Không phải nàng ghen nhưng đàn bà ai lại không ích kỷ, dù biết nàng không thể yêu Siêu được. Và Cầm cảm thấy vết thương ở tay như đau hơn. Nàng chỉ mong cho bữa ăn chóng qua để nàng sớm vào bệnh viện nhờ bác sĩ thay băng.

CHƯƠNG 7

Suốt phần còn lại của ngày hôm ấy, Siêu và Trân hình như dính liền nhau. Sau bữa cơm, họ đến bệnh viện để thay thuốc thay băng cho Cầm. Vết thương diễn biến phức tạp. Nó có khuynh hướng nhiễm trùng, nên bác sĩ phải chích thêm cho Cầm một mũi thuốc trụ sinh. Rời khỏi bệnh viện, Cầm phải trở ngay về trường cho các tiết học buổi chiều. Buổi tối nàng còn phải đến nhà luật sư Thanh để ôn bài cho Chúc Vy. Vì Cầm chưa thuyết phục được luật sư. Nghĩ là Cầm vẫn tiếp tục dạy cho Chúc Vy học. Nhiều lúc Cầm thấy ngạc nhiên vì sự mâu thuẫn của luật sư Thanh - một luật sư nổi tiếng của thành phố, một con người Âu hóa của thế kỷ hai mươi tỏ ra rất phóng khoáng trong mọi việc, lại rất cố chấp và cứng cỏi trong vấn đề giáo dục con cái.

Trên đường từ bệnh viện trở lại cổng trường của Bội Cầm, Trân mới nghĩ đến mục đích tìm Cầm của mình. Nàng kéo Cầm qua một bên.

- Chị có biết là luật sư Thanh có liên hệ chặt chẽ với hãng hàng không không?

Bội Cầm chau mày:

- Thế à? Tôi không hề biết điều đó.

- Ông ấy là một trong những người lãnh đạo - Trân nói - Hãng hàng không nào cũng vậy, cũng cần có một luật sư làm cố vấn về pháp lý. Ông Thanh không những là cố vấn mà ông

ta còn phụ trách toàn bộ vấn đề có liên hệ đến pháp luật và chuyên ký hợp đồng mua bán máy bay của công ty này.

Bội Cầm kinh ngạc:

- Cô có vẻ hiểu biết khá thành thạo về ông Thanh?
- Người ta cho tôi biết như vậy!
- Nhưng có chính xác không?
- Bảo đảm chính xác. Trình Kiệt Thụy cho tôi biết cơ mà! Thụy là nhân viên của hãng hàng không đó, anh ấy rất thân với Linda. Linda cho biết hết mọi việc.
- Linda là ai?
- Chị dạy học ở nhà luật sư Thanh mà không biết Linda là ai?
- Thật sự tôi không biết.
- Linda là người phụ trách, đại diện của hãng hàng không ở nước ngoài, cô ta cũng là... - Trần hạ thấp giọng nói - người tình của luật sư Thanh. Không lẽ chị không gặp bà ấy ở nhà ông ta lần nào?
- Vậy à? Bội Cầm ngáp ngừng - Ngay chính ông luật sư Thanh tôi thỉnh thoảng mới gặp - Còn Linda bà ấy là người nước ngoài ư?
- Vâng! Trần đáp - Một người đàn bà lai dòng máu Anh, có thân hình rất khêu gợi, khoảng trên ba mươi tuổi, đẹp, còn biệt danh là Grace.
- Tại sao lại Grace nữa?
- Chị Cầm ơi, sao chị quê thế? Vì Linda có vẻ đẹp kiều sa, đài

các giống như diễn viên điện ảnh nổi tiếng Grace Kelly người gốc Ai Len, quốc tịch Mỹ, chị hiểu chưa?

Bội Cầm gật đầu như hiểu ra:

- Thôi được rồi. Biết ông Thanh là một trong những nhà lãnh đạo của công ty hăng hàng không rồi cô định làm gì đây?

- Bây giờ thì tôi không muốn làm cái to tát nữa. Trân vừa nhún vai vừa nói - Tôi muốn làm chiêu đãi viên hàng không bình thường thôi.

- Nghĩa là Trân muốn tôi phải giới thiệu với ông ta? - Bội Cầm thấy rắc rối - Nhưng nghe nói muốn làm chiêu đãi viên hàng không phải qua cuộc thi tuyển khó khăn lắm cơ mà?

- Đúng chị là nhà quê chánh cống? - Trân nói - Thi tuyển chỉ là đòn hỏa mù, nếu không quen biết lớn, còn lâu mới vào làm được, dù chị là người đầy tài năng.

- Cô Trân - Bội Cầm thở dài nói - Tôi nghĩ là tôi bất lực, tôi chỉ đóng vai cô giáo dạy kèm cho con gái ông ta... Đối với luật sư Thanh, tôi ít có cơ hội tiếp xúc thẳng với ông ấy, mà nếu có thì chỉ đề cập đến chuyện dạy dỗ, chuyện học hành của con gái ông ta. Tôi thấy, nếu có quen Linda, sao không nhờ bà ấy giới thiệu?

- Nhưng tôi đâu có quen Linda đâu?

- Thì cái ông chiêu đãi viên hàng không đó. Ông ấy giới thiệu qua cũng được.

Trân nhìn Bội Cầm thật lâu như nhìn một con búp bê trong tủ kính.

- Tôi thấy chị có vẻ khờ khạo làm sao. Sức mấy mà Trình Kiệt

Thụy chịu giới thiệu tôi với Linda. Linda ghê lắm, có giới thiệu đi nữa bà ấy cũng không dùng tôi đâu... Vì đàn bà đẹp bao giờ cũng ganh với đàn bà đẹp. Chị hiểu chứ?

Trân chần chừ một chút rồi tiếp:

- Thôi thì thế này nhé, tôi cũng không muốn làm chị khó xử. Chị chỉ cần thu xếp cho tôi một dịp để gặp luật sư Thanh, còn công việc kế tiếp, để một mình tôi lo liệu.

Tiếng chuông vào học reo vang. Tùng Siêu đứng gần đấy có vẻ bức dọc. Anh chàng bước nhanh tới:

- Hai người nói gì lâu thế?

Bội Cẩm nhìn Trân:

- Chuyện đó để tôi nghĩ lại xem, bây giờ đã đến giờ vào lớp rồi. Tôi phải vào đây.

- Vậy tôi sẽ chờ điện thoại của chị nhé? Hẳn chị còn nhớ số đây nói ở nhà tôi mà?

Bội Cẩm gật đầu, rồi quay vào trường. Trên đường Cẩm nghe Siêu với Trân nói chuyện với nhau:

- Máy người có chuyện gì giấu giếm mà nói sau lưng tôi vậy?

- Chúng tôi ư? - Trân nói giọng êm ru - Thì nói chuyện về ông anh tôi. Cái đó làm sao nói trước mặt anh được. Trong trường hợp này mong anh hết sức thông cảm!

Bội Cẩm bức dọc lắc đầu, bước nhanh vào lớp.

Tối hôm ấy, Bội Cẩm lại chuẩn bị đến nhà luật sư Thanh. Khoảng cách đến ngày thi vào đại học chỉ còn hơn tháng.

Càng gần ngày thi, Cầm càng cảm thấy không yên tâm, vì nàng hiểu rằng xác suất thi đậu của Chúc Vy chỉ khoảng mười phần trăm thôi. Ngành thi của Vy là đại học Văn khoa, mà đối với văn chương, thi phú...cái gì Vy cũng không biết thì làm sao đậu cho được. Có lần Bội Cầm đã hỏi luật sư Thanh:

- Nếu lần này Chúc Vy lại thi rớt, thì ông tính sao?

Luật sư Thanh nhìn Cầm, chậm rãi, giọng hơi buồn:

- Chúc Vy học sớm một năm, vì vậy năm nay nếu thi rớt thì năm tới... Thi hoài bao giờ đậu thì thôi!

Bội Cầm không còn cách nào hơn. Có lẽ phải có cách suy nghĩ theo kiểu AQ? Cứ để Chúc Vy thi rớt ta sẽ có dịp kiếm tiền dài dài, và ở đây phải tạo ra một phép thắng lợi tinh thần mới.

Mọi khi, Bội Cầm dạy kèm cho Chúc Vy là ở trong phòng riêng của cô nàng. Nhưng hôm nay vừa bước vào vườn hoa...là Cầm đã thấy Vy có mặt ở đấy. Vy đang cúi cúi bên một cây kiểng. Bên cạnh vẫn là chàng Tô Mộ Nam quen thuộc. Hình như họ đang nghiên cứu cây cỏ. Dưới ánh trăng, ánh đèn, nước da đen rần chắc của Nam và làn da mịn màng của Vy như một sự đối lập...có điều cả hai đều đẹp...

Vừa nhìn thấy Bội Cầm, Vy vội đứng lên với nụ cười:

- Cô giáo, cô đến đây xem nè...

Chuyện gì mà họ có vẻ thích thú như vậy? Bội Cầm bước tới, dưới ánh trăng, có một loài hoa dạng lá kim, dáng dập giống loại phượng hoàng nhưng thân cây nhỏ hơn nhiều. Và giữa đám lá xanh um, Cầm thấy có một đóa hoa màu đỏ tươi. Cầm

ngạc nhiên. Nàng nghĩ là chỉ có loài phượng hoàng ở phương Nam mới nở hoa thôi. Chăm chú nhìn, thì cánh hoa kia thuộc loại cánh đơn, nhụy hoa mang trên râu, thò ra ngoài. Chung quanh cánh hoa màu đỏ có viền mép màu vàng. Mỗi lần gió thổi đến, cánh hoa đung đưa, trông rất đẹp.

Bội Cầm không ngăn được, buột miệng:

- Xưa tới giờ, tôi không ngờ hoa phượng hoàng lại đẹp như vậy.

- Dạ đây không phải là phượng hoàng! - Chúc Vy vừa cười vừa nói - Phượng hoàng nó cao to lắm còn đây là cây Bướm hồng. Không tin cô ngắm kỹ xem có phải nó giống một cánh bướm đang bay chập chờn không? Có cả cánh nè, thân nè và cả râu nữa!

Qua lời thuyết minh của Vy, Cầm nhìn kỹ, rõ ràng cánh hoa rất giống bướm. Một con bướm màu đỏ, đang vươn cánh, định bay lên. Rõ thiên nhiên là một điều kỳ dị.

Chúc Vy tiếp tục giải thích:

- Cây này em trồng năm ngoái thôi mà năm nay đã trở hoa, thích thật!

Rồi Vy chỉ một cây khác có lá dài, có hoa màu hồng nói:

- Đây là loại lan hẹ. Đầu hè năm nay, tất cả loài hoa nở rộ, ngay cả loài mẫu đơn lá kim, loại hoa hạt châu, hoa cần đỏ, cỏ bá nhật, hoa phù dung... Loại nào cũng nở hết. Cô giáo, cô giáo có biết loài huệ kia không? Để em đem một chậu cho cô xem nhé?

Chúc Vy vội kéo Bội Cầm đi về phía kệ để đầy các chậu hoa.

Cô nàng lấy một chậu đưa cho Cẩm. Đây là chậu hoa có màu tím nhạt, những cánh hoa hình dĩa tua về phía trước trông rất dễ thương. Vy bỏ chậu hoa đó xuống, rồi bưng một chậu khác lên, tiếp tục giới thiệu:

- Đây là lan đuôi trĩ, đây là thủy tiên, đây là nở ngày, đây là...Ồ, chắc chắn là cô phải yêu chậu hoa này thôi.

Chúc Vy nâng một chậu hoa khác lên. Toàn bộ lá dài màu đỏ thẫm, cái màu đỏ thật ngọt ngào.

- Đây không phải là hoa, mà toàn là lá... Nhưng đẹp phải không cô? Cái tên nó cũng tuyệt đẹp, người ta gọi là "Nhạn lại hồng" - Cánh nhạn bay đến đỏ trời. Em không biết tại sao người ta lại đặt cho nó cái tên đó. Có lẽ mỗi năm khi có chim nhạn bay về thì nó đổi sang màu hồng chẳng?

Bội Cẩm kinh ngạc nhìn Chúc Vy. Nàng không ngờ Vy lại có một kiến thức về thực vật phong phú như vậy, Cẩm quay sang Tô Mộ Nam hỏi:

- Có phải những cái này là do anh dạy cho Vy không?

- Không phải mà ngược lại - Nam vừa cười vừa nói - Cô ấy dạy tôi nhiều thứ, có điều tôi không có khiếu về ngành nghề này, nên cứ quên mãi, ví dụ loài hoa sâu rộm màu đỏ kia...

- Ối trời! - Chúc Vy kêu lên - Đó là loài thiếc kiến thảo cơ mà? Nói sâu rộm nghe dễ sợ!

- Thiếc kiến thảo à? Tôi cứ quên mãi!

Nam vừa nói vừa cười. Ánh mắt của anh chàng long lanh. Cẩm ngược lên. Nam có cái vẻ đẹp lai lai sao ấy.

- Ai dạy em những kiến thức này, Chúc Vy?

Chúc Vy ngây thơ trả lời:

- Không ai dạy em cả.
- Không làm gì có chuyện đó! - Bội Cầm nói và nghĩ đến khả năng tiếp thu bài vở của Vy - Chắc chắn phải có người dạy cho em biết tên các loài hoa đó chứ?

Tô Mộ Nam chen vào:

- Chuyện đó hở? - Nam hỏi - Vy học của ông làm vườn đấy. Cô nhìn xem kia, cả khi vườn này là một tay Vy trồng đấy, cô ấy bắt đầu trồng hoa từ năm mười hai, mười ba tuổi. Mỗi lần ông thợ làm vườn đến là Vy vây lấy hỏi đủ thứ. Hỏi cả tiếng đồng hồ luôn. Vy yêu trồng hoa như mẹ yêu con. Hoa nào nên trồng trong tháng nào, lúc bao lớn thì bón phân, tháng nào ra hoa, ra hạt. Vy đều có thể nhớ vanh vách. Cô ta chỉ cần nhìn lá là phân biệt được loài...

Bội Cầm kinh ngạc nhìn Vy:

- Thế ư? Có nghĩ là Vy có thể phân biệt và gọi tên hết tất cả các hoa trong vườn này?
- Vâng.
- Làm sao em nhớ được?

Chúc Vy nhẹ nhàng:

- Sao không nhớ được? Mỗi loài hoa đều có cái dễ thương của nó cơ mà. Hơn nữa, ngó vậy chứ chúng có những điểm khác nhau đấy.

Bội Cầm chỉ một chậu hoa cúc nhỏ màu vàng, nói:

- Hoa cúc này tháng nào gieo hạt tốt nhất?

- Đây không phải là hoa cúc - Chúc Vy giải thích - Nó có cái tên nghe đẹp lắm, đó là kim trần hoa. Gieo hạt vào mùa xuân hay mùa thu cũng được. Loại hoa này đứng ra nảy mầm vào mùa xuân và tàn vào mùa hạ. Nhưng nếu ta biết, cứ cánh hoa vừa tàn là ta cắt ngay thì có thể có hoa nở tận cuối hạ luôn.

Bội Cầm ngạc nhiên nhìn Vy, nàng bắt đầu suy nghĩ.

Mộ Nam nhìn Cầm rồi nhìn Vy. Anh chàng biết đến giờ học của Vy rồi, nên nói:

- Chúc Vy, cô giáo đã tới, lo chuẩn bị bài vở đi. Trong kỳ thi tuyển đại học sắp tới, không ai hỏi han gì đến hoa kim trần của cô đâu. Cố gắng thi đậu đi cô bé, rồi ta còn nhiều dịp bàn luận về hoa mà.

Chúc Vy thở dài. Cô bé có vẻ thích thở dài. Chậm chạp đặt chậu hoa vào vị trí cũ, rồi quay lại Cầm:

- Chúng ta lên lầu học chứ cô?

Bội Cầm như bừng tỉnh, hỏi nhanh Vy?

- Hôm nay cha em có ở nhà không?

- Dạ có.

- Ở đâu?

- Dạ trong thư phòng của người đấy.

- Tốt! - Bội Cầm vội nói - Vậy em lên lầu trước chờ, tôi có chuyện cần nói với cha em, sau đấy tôi sẽ lên dạy sau.

Chúc Vy ngoan ngoãn đi vào nhà.

Bội Cầm cúi xuống, một tay ôm lấy chậu hoa kim trân tay kia ôm chậu nhận lai hồng. Nàng bước vào phòng khách. Vú Ngô và nội của Vy đều ở cả trên lầu. Phòng khách vắng lặng. Cầm đi thẳng đến thư phòng của luật sư Thanh. Nàng không gõ cửa mà đẩy mạnh cửa bước vào. Ông luật sư như đang gọi đây nói với ai. Ông có vẻ kinh ngạc khi thấy Cầm ôm mấy chậu kiểng bước vào. Ông không hiểu Cầm định làm gì. chỉ thấy nàng đặt chậu hoa lên bàn như chờ đợi.

Tự Thanh gác máy nói, bước tới hỏi:

- Cô làm gì đấy?

Cầm chỉ vào chậu kim trân hoa hỏi:

- Ông biết đây là hoa gì không?

Ông thanh không do dự nói:

- Hoa cúc.

- Còn cái này?

- Hồng điệp! - Ông thanh đáp, vẫn không rời mắt Cầm - Rồi sao? Cô định làm gì thế?

- Đây không phải là hoa cúc mà là kim trân hoa. Còn đây không phải là hồng điệp mà là nhận lai hồng.

Bội Cầm nói nhanh làm ông Thanh phải nâng cặp mắt kính lên nhìn một cách lạ lùng:

- Nhưng mà nó là gì cũng được, cũng chỉ là hoa thôi. Cái đó có liên hệ gì đến tôi chứ? Không cần biết tên ta vẫn có thể thưởng thức nó được cơ mà?

- Ông và cả tôi, chúng ta đều không biết tên của những loài hoa này, ngay cả Tô Mộ nam, bà của Chúc Vy và vú Ngô cũng thế. Trong nhà này không ai biết hoa cỏ gì cả ngoại trừ một người đó là Chúc Vy.

- Ồ!

Ông Tự Thanh chau mày nhìn Cầm.

- Chúc Vy không những biết đến tên của hai loài hoa này, mà còn biết rõ tên các loài hoa khác, lúc nào gieo trồng, bao giờ bón phân, bao giờ hoa kết hạt. Vy biết rất rành những kiến thức chuyên môn làm vườn... Và ông, ông cũng không hề cho biết là...cả khu vườn của ông là do một tay của Vy vun trồng nên.

- Chuyện đó có quan trọng gì đâu? - Ông luật sư thắc mắc - Vy nó thích trồng hoa, nuôi thú ngay từ nhỏ. Tôi nghĩ đó là bản năng của phụ nữ thôi.

- Không phải bất cứ một cô gái nào cũng thích làm việc đó - Bội Cầm lắc đầu nói - Điều mà tôi muốn nói với ông ở đây là ... Chúc Vy không thuộc lấy một chữ quốc văn, lịch sử... Nhưng cô ấy lại phân biệt một cách rõ ràng sự khác biệt của từng cây, từng loại hoa... Cô ấy như vậy mà ông là cha ông lại không hiểu gì về con cả. Ông lại cứ bắt Vy phải thi vào Văn khoa là thế nào?

Ông Tự thanh nhìn Cầm, ông có vẻ hiểu đôi chút điều Cầm muốn nói:

- Khá lắm, cô đã tìm ra sở trường của Chúc Vy. Đúng ra nó nên thi vào ngành sinh hóa, để học môn thực vật học. Không biết bây giờ đổi có kịp không?

- Ông sai rồi! - Bội Cầm nói ngay - Dù cho Vy có thi ngành nào...thi các môn thi như văn, ngoại ngữ, toán...cô ấy sẽ không làm được hết. Vì vậy, không thi tốt hơn... Riêng về các mảng kiến thức về cây cỏ, có cái cô ấy rành hơn cả một sinh viên nông lâm. Nếu ông không tin mai tôi sẽ mượn một sinh viên nông lâm đến đây để ông thấy.

- Ý cô muốn nói là...

- Tôi biết ông hoàn toàn hiểu ý tôi. Tôi đã từng nói với ông nhiều lần là... Chúc Vy không cần phải vào đại học. Chưa hẳn mọi kiến thức mà chúng ta cần có, đều phải vào đại học mới biết. Ông thử đoán xem những hiểu biết của Vy về cây cỏ kia là ở đâu Vy có? Chỉ từ một ông thợ làm vườn, và tôi dám đoán chắc với ông, là mấy ông thợ làm vườn kia cũng chưa đặt chân vào đại học. Thế mà họ cũng có một lĩnh vực chuyên môn đấy chứ.

Triệu Tự Thanh trừng mắt nhìn Cầm:

- Tại sao cô cứ tìm mọi cách để tôi bỏ ý định bắt con Vy thi đại học vậy?

- Bởi vì tôi thích con bé ấy. Tôi không muốn thấy cảnh Vy cứ thất bại trong thi cử - Cầm nói và nhìn ông luật sư với ánh mắt thành khẩn. - Ông luật sư ạ - Cuộc đời của ông là một chuỗi thành công, ông chưa hề nếm qua nỗi đau của thất bại. Ông có biết là nó chua chát lắm, thất vọng lắm... Ông muốn Vy phải thi đại học chẳng qua để thỏa mãn cái cảm giác hư vinh của ông mà thôi...

Luật sư Thanh liếc nhanh Cầm:

- Cô đã từng thất bại? Thất bại boả giờ mà biết được cái vị

đáng của nó, diễn ta nó rành rọt như vậy?

- Tôi ư? - Bội Cầm ngẩng lên, đôi mắt tối hắc - Tôi đã từng thất bại.

- Bao giờ?

- Tôi đã kể với ông rồi cơ mà! - Cầm nói - Tôi đã từng có một vị hôn phu. Anh ấy bây giờ...đã có người yêu khác.

Luật sư Thanh giật mình, nhìn Cầm:

- Cái đó gọi là thất tình chứ đâu phải là thất bại? Mà hai chuyện đó hoàn toàn khác nhau. Thất bại là do ta, ta không làm hết sức mình, không lường trước những khó khăn. Còn thất tình thuộc về tiếng nói của con tim, dù ta muốn đôi khi cũng không ngăn cản được.

- Không chủ là thất tình mà là cả thất bại - Cầm nói, ánh mắt như phủ màn sương trắng - Cái đó khiến tôi đã mất cả tự tin... Tôi có cảm giác mình trở nên thật già. Tôi không còn dám tin vào tình yêu, dám yêu đương...cũng như dám nghĩ là có người yêu tôi nữa! - Bội Cầm thở dài rồi tiếp - Tôi cảm giác thấy mình xấu đi, già đi, và mất đi mọi cái thơ ngây ngày nào. Đôi lúc tôi như con chim lỡ một lần suýt chết, đâu đâu tôi cũng chỉ thấy tên gươm.

- Cô lầm rồi! - Ông Thanh nói, bất giác bước tới cạnh Cầm. - Cô sai rồi... Đối với tôi, cô giống như một đóa hoa, một đóa hoa vàng. Có vẻ yếu đuối của hoa cúc, dáng cao quý của hoa lan, thâm trầm và mỏng manh như hoa quỳnh. Ngay từ đầu, Cầm đã thu hút tôi, làm tôi ngẩn ngơ...

Luật sư Thanh không nói hết lời. Vì chợt nhiên như có một sức mạnh nào đó lôi cuốn, làm ông không thể kiềm chế được

lòng mình. Ánh mắt buồn buồn kia, chiếc miệng nhỏ nhắn kia... Và ông đột nhiên vòng tay qua vai kéo lấy Cầm vào lòng mình, đặt môi lên môi Cầm.

Thời gian như ngưng đọng. Trời đất quay tròn. Trong vòng tay người đàn ông, nụ hôn nóng bỏng, sự tiếp xúc của da thịt, bản năng phản kháng kêu gào... Tất cả làm cho tâm trí Cầm như bấn loạn. Lâu, đứng rồi lâu lắm rồi, từ khi Lâm Duy là của người khác, Bội Cầm mới hụt hẫng trong cảm giác ngây dại như thế này. Nàng thấy tâm trí mình trôi bồng bênh, bồng bênh như thời mới lớn khi đón nhận nụ hôn đầu đời. Chợt ý thức chống đối của nàng vươn dậy. Thế này là không đúng, không đúng - Nhưng không hiểu sao Cầm không vùng dậy để thoát ra khỏi vòng tay của Tự Thanh. Hình như mọi phản ứng của nàng đều bị tê liệt hẳn.

Khi Tự Thanh ngẩng lên, ông vẫn không buông Cầm ra. Ông thấy hai hàng nước mắt chảy dài trên má Cầm.

Nhưng rồi Cầm cũng tỉnh hẳn. Sao ta lại làm như vậy? Sao ta dễ dàng chấp nhận như vậy. Không khéo ông ta coi thường ta, xem ta như bao cô gái khác. Đây là Triệu Tự Thanh - Một luật sư tên tuổi lẫy lừng - Một con người biết bao nhiêu người đàn bà sẵn sàng dâng hiến. Đàn bà đối với ông ta như một món đồ chơi. Không! Không thể được! Ông ấy không hề yêu ra, ông ấy có cả tình nhân Linda - Một Grace Kelly châu Á...và nhiều người đàn bà khác nữa. Tự Thanh hôn ta, một sự thương hại, lợi dụng, đùa giỡn. Hèn gì ông ta chẳng tự tin. Chẳng bình thân như thế - Bội Cầm ơi, mi rõ ngu quá...mi đã một lần thất bại... Nếu mi còn ngu xuẩn, cả tin một lần nữa...thì rõ ràng mi sắp xa xuống địa ngục. Mi ngu xuẩn, dại dột và hèn hạ quá. Đột nhiên, Bội Cầm dồn hết sức mạnh, đẩy Tự Thanh a. Nàng quay người, bỏ chạy ra cửa... Nhưng

Tự Thanh đuổi theo, chụp lấy tay Cẩm.

- Em... Em làm gì vậy?

Nước mắt vòng quanh mi, Cẩm nói:

- Hãy buông tôi ra! Cho tôi đi!

- Tại sao?

- Mặc dù tôi nhỏ nhen, nghèo khổ - Bội Cẩm nghiêng rằng nói - Nhưng tôi không muốn trở thành trò chơi của ông đâu!

- Tại sao Cẩm nghĩ vậy - Tự Thanh chau mày định nói thêm, thì chợt nhiên ông thấy có bóng người thoáng qua hiện nơi khung cửa sổ. Vậy là có người lén nghe trộm bên ngoài. Ông lớn tiếng hỏi:

- Ai đó?

Và ông bước nhanh ra, mở rộng cửa sổ. Bội Cẩm đã trông thấy anh ta: Không ai khác hơn là Tô Mộ Nam. Hắn đang rình bên ngoài cửa. Có lẽ hắn cũng đã nghĩ rằng, Bội Cẩm cũng thường tình như bao nhiêu người đàn bà khác, cũng ham tiền của danh vọng, Bội Cẩm tự động hiến thân cho luật sư Thanh. Nếu không phải là cô giáo dạy kèm cho Chúc Vy, sao lại vào phòng sách riêng của ông Tự Thanh làm gì? Sự xấu hổ làm đôi má Cẩm đỏ gấc. Nàng vội mở cửa, chạy bay ra ngoài. Nàng chạy hốt hải như bị ma đuổi!

- Bội Cẩm!

Tiếng của ông Tự Thanh đuổi theo phía sau, nhưng Bội Cẩm đã chạy ra khỏi phòng khách, vườn hoa và đã đến bên ngoài cổng ngôi biệt thự. Nàng vẫy tay đón một chiếc taxi. Gieo mình xuống nệm xe, Bội Cẩm thấy đầu óc mình quay cuồng,

cảnh vật bên ngoài như nhòa dần, nhòa dần. Nàng cảm thấy xấu hổ và thầm trách mình sao quá yếu đuối. Phải chi lúc này ta đủ tỉnh táo để tát Triệu Tự Thanh một tát thì có lẽ giờ đây ta không khổ sở như thế này. Nhưng dù sao hương vị của nụ hôn bất ngờ, rõ ràng ta không thể giấu lòng mình, nó cũng gây cho ta một ít xôn xao.

CHƯƠNG 8

Suốt đêm, Tự Thanh không ngủ được.

Ngồi trong thư phòng, ông như đắm mình trong suy nghĩ. Đối diện với hai chậu hoa, lần đầu tiên sau ngày vợ mất, Thanh mới có dịp nhìn lại, phân tích tình cảm bản thân mình. Mấy năm rồi, Thanh nghĩ "lòng mình đã chết". Nhưng trên đời làm gì có đàn ông lại "tắt lửa lòng" ở vào cái tuổi này. Mười mấy năm lăn lộn trên trường đời, bao nhiêu người đàn bà ở khắp mọi lứa tuổi đã qua tay, đúng hơn phải nói là từ hai mươi đến bốn mươi... Luật sư Thanh có mọi điều kiện để thuyết phục, hấp dẫn người khác. Và ít có người đàn bà nào thoát khỏi sự lôi cuốn của luật sư Thanh, tự ông, ông cũng biết cái sở trường đó của mình. Phóng khoáng, khẳng khái, hoạt bát, giàu có, những yếu tố hấp dẫn của đàn ông, ông đều có đủ, làm sao các cô gái không chết mê chết mệt được. Nhưng những người đàn bà đã bước qua đời ông, họ thuộc thành phần nào? Luật sư Thanh chợt nghĩ đến Linda, đến Lô Lô...đến cả cô gái chỉ hơn tuổi con gái ông một ít, Vân Nga... Rồi đột nhiên, ông lại nghĩ đến Bội Cầm. Đóa hoa vàng ánh, một cảm giác ngẩn ngơ kỳ lạ. Phải chăng vì mấy năm qua, ta chỉ sống hưởng thụ vật chất, thiếu đi tình cảm, thiếu đi những nét rung động thật sự. Ông chợt nhớ đến lời nói của Bội Cầm khi chạy ra cửa: "Mặc dù tôi thấp hèn, nghèo khổ. Nhưng tôi không muốn trở thành thứ đồ chơi của ông!"

Một Bội Cầm cao ngạo, tự trọng, thông minh. Nàng như một cánh hạc bay cao trên trời xanh, không nhuốm bụi trần.

Thanh lại nhớ đến lần gặp Cẩm đầu tiên.

Những lời đối thoại sắc bén là những ấn tượng đầu tiên mà ông có được khi tiếp xúc với Cẩm. Một con người đặc biệt.

Thanh ngồi đấy, suy nghĩ. Khuôn mặt Bội Cẩm như hiện dần ra trước mắt. Thái độ, phong cách, dáng đi, lời nói... Ta bị chinh phục vì thái độ phản kháng như vậy, nhưng không có gì đáng trách. Bội Cẩm không phải là Linda, không phải là Lô Lô, cũng không phải là những con người sống buông thả, bất cần. Ông đột thêm một điều thuốc, nhả khói rồi nhìn màn khói tỏa rộng. Lâu lắm rồi ra không có cơ hội nhìn lại mình, càng nghĩ Thanh càng thấy hổ thẹn. Trừ khi ta thật sự bằng lòng không thì đừng bao giờ đụng đến cô ấy, Thanh tự nhủ.

Sau đấy ông nghe có tiếng động bên ngoài. Vú Ngô đã thức dậy và đang quét dọn. Kế đến ông nghe có tiếng xì xào...tiếng còi chuyện của mẹ ông và vú Ngô, rồi tiếng chân của Chúc Vy xuống cầu thang.

- Nội ơi, hôm qua nội có thấy cô giáo đầu không?
- Không, bác tài Lưu không hiểu có mang xe tới rước cô ấy không?
- Có, cô ấy đã đến đây, bảo con lên lầu chờ trước nhưng rồi sau đấy con không thấy cô lên. con không biết là... Giọng của Chúc Vy có vẻ lo lắng - Con có làm điều gì khiến cô ấy buồn lòng không, mà cô ấy bỏ về không nói với con một tiếng.

Tiếng bà cụ:

- Nhưng con thuộc bài chưa? Có lẽ tại con chưa làm bài, lại không chú tâm đến bài vở, nên cô ấy giận chứ gì?

- À! Chúc Vy thở dài - Nội biết không, bài học khó ghê lắm, mấy người thời xưa họ nói chuyện không giống chúng ta. Họ nói mà lưỡi như uốn cong lại, chữ nghĩ thì rắc rối đầy những điển tích, điển cố.

- Uốn cong làm sao?

- Nội nghĩ xem chúng ta bây giờ nghĩ gì là nói nấy, còn đọc sách xưa nội thấy đó, đừng tí là họ viết là: Ai ai! Hoặc hề...hời oi!... Tử viết, tôn viết...

-Ồ, kỳ thật!

Ông Tự Thanh ngồi trong phòng nghe Chúc Vy nói chuyện mà buồn cười. Ông đi ra cửa còn nghe bà cụ nói:

- Chúc Vy, vậy cha con muốn thi vào đại học là để học cách nói chuyện của người xưa đấy ư?

- Vâng! - Chúc Vy nói - Theo lời cô giáo thì vào học ở Văn khoa, môn cổ văn học toàn những thứ như vậy... Chắc con mà đậu vào đó được thì con cũng phải... Hời ôi thôi!

- Nếu vậy tốt hơn con ở nhà đi, thi vào đại học mà làm gì? Ở nhà trồng hoa, nuôi chim thú còn hay hơn. Chờ một thời gian nữa là lấy chồng để con rồi, cần gì phải học chứ?

Chúc Vy có vẻ thẹn thùng, bẽn lẽn:

- Sao nội lại nói như vậy? Con không lấy chồng đâu! Ai lại lấy chồng...

- Nói chuyện lạ không? Bà cụ cười nói - Con gái lớn lên phải lấy chồng, đó là chuyện tự nhiên mà. Cha con đúng là điên rồi, tại nó không có con trai nên muốn con đóng vai thế đấy... Nếu nó chịu khó suy nghĩ một chút, chắc không bắt con học

đâu, mà là kiếm cho con một tấm chồng xứng đáng. Ngay cả nó nữa... Nó cũng còn trẻ cơ mà. Sao không cưới vợ để kiếm chút con trai, nói dối tông đường chứ!

Chúc Vy cười nói nhỏ nhỏ:

- Nội biết không, con nghe anh Tô Mộ Nam nói cha có bồ rồi đó!

- Thật không? Bà cụ có vẻ vui - Đâu con gọi thằng nam đến đây để nội hỏi nó coi.

Bậy quá! Một chút mềm yếu mà hư hết bột đường. Càng lúc càng rắc rối! Ông Tự Thanh lập tức mở cửa, bước ra. Sự xuất hiện của ông làm mọi người giật mình.

Bà cụ vả là:

- Ủa, sao con dậy sớm thế? Con ở trong đó từ lúc nào mà chẳng ai hay vậy?

- Mẹ? Ông Tự Thanh cười nhẹ - Mẹ đừng nghe người ta đồn bậy. Con chưa có gì đâu.

Và quay sang Chúc Vy ông nói như ra lệnh:

- Chúc Vy, con vào thư phòng ngay, cha có việc cần nói với con đây.

Chúc Vy sợ hãi nhìn cha. Ban nãy lỡ nói lén, thế này có lẽ cha đã nghe hết rồi. Chắc là sẽ bị luột thôi, cô bé vội quay sang nội cầu cứu.

Bà cụ vội can thiệp:

- Tự Thanh, nãy giờ mẹ với Chúc Vy nói đùa nhé, con đừng

ngĩ là nó hĩn. Nó không có lỗi gì đâu!

- Mẹ yên tâm! - Tự Thanh tức cười nói - Có mẹ đỡ đầu con làm sao dạy nó được?

Rồi quay sang Chúc Vy, ông nói:

- Nào vô đây!

Chúc Vy cúi đầu, cẩn nhẹ môi, lồm lũi bước vào cửa như một kẻ phạm tội, chuẩn bị ra đứng trước vành móng ngựa. Mùi thuốc lá còn lẫn khuất trong phòng xông lên mũi nồng nặc khiến Vy ho sặc sụa, Vy nhìn lên bàn, chiếc gạt tàn đầy ắp tàn thuốc. Trên bàn còn hai chậu hoa: Kim trản hoa và nhạn lai hồng. Chúng đều có vẻ kém tươi

Vy giật mình hỏi:

- Ô cha, cha mang chúng vào đây làm gì? Hoa có cần sương, cần nắng mới tươi, chứ cha ủ bằng thuốc lá thế này nó héo cả, không khéo nay mai nó chết mất.

Ông Tự Thanh khép cửa, rồi bước tới ghế ngồi xuống, nhìn Chúc Vy với hai chậu hoa.

- Cái này là do cô giáo của con mang vào đây.

- Vậy ư?

Chúc Vy mở to mắt nhìn cha, ông Tự Thanh đánh tiếng thăm dò:

- Không phải tối qua con đứng ngoài cửa sổ nhìn vào thấy cả rồi ư?

- Dạ không có, con ở trên lầu cơ mà? Con ngồi đợi cô hoài

không thấy cô vào.

Chúc Vy nói với thái độ lo lắng:

- Hay là cha đã đuổi cô giáo? Cô Cầm dạy rất hay, con không biết bài, cô ấy vẫn kiên nhẫn giảng. Không mắng chửi con là đồ ngu như cô Ngụ. Cô Cầm còn khuyến khích, an ủi vỗ về con. Bảo con đừng lo lắng, từ từ rồi sẽ hiểu. Cô ấy đúng là một người thầy, một người bạn rất cảm thông chia sẻ với con từng niềm vui, nỗi buồn. Trước giờ con chưa gặp ai dễ mến như vậy.

Rồi Chúc Vy ngẩng lên nhìn cha:

- Tất cả lỗi tại con cả, con cố học mà học hoài không nhớ. Nhưng mà...cha đã nói gì mà cô Cầm không dạy con nữa vậy?

- À? - Ông Tự Thanh thấy lúng túng, đôi mắt ngây thơ của con gái làm ông thấy hổ thẹn, phải đốt thêm điếu thuốc, ông mới đủ can đảm nói tiếp - Không có gì cả con ạ, cha không hề nói gì với cô giáo con cả.

Chúc Vy thấy cha đốt thuốc, vội chạy ngay đến mở rộng cửa sổ ra.

Cô cười với cha:

- Cây cỏ không những sợ khói thuốc, mà nó còn sợ cả máy điều hòa nhiệt độ. Con đặt hai chậu hoa này lên bệ cửa. Trông vẫn đẹp, được không cha?

Ông Tự Thanh gật đầu, yên lặng nhìn con gái. Rồi nghĩ đến lời của Bội Cầm ông chợt thấy thẹn. Rõ ràng là ông không hiểu rõ con gái ông bằng Bội Cầm.

Ông hỏi:

- Chúc Vy, cha hỏi thật lòng con con có thích cô giáo con không?

- Thích chứ! - Chúc Vy thành thật nói - Ngay từ nhỏ, con đã được cha mượn cô giáo đến dạy, nhưng chưa có cô nào dễ gần như cô Cầm. Cô ấy không những chỉ dạy cho con mà còn hiểu con, thương con. Ngay trong những lúc con không thuộc bài, cô ấy cũng chỉ nói: "Không trách em được vì những thứ ấy quá khó đối với em".

Rồi Chúc Vy chau mày, giọng ấp úng như cố tìm cách diễn tả cho thích hợp.

Vy tiếp:

- Có thể nói thế này, các cô giáo khác dùng "tri thức" để dạy con, còn cô Cầm? Cô ấy dạy con bằng tấm lòng. Thật đấy cha ạ. Vì vậy như con nói lúc này, con rất yêu quý cô Cầm.

Tự Thanh yên lặng nhìn Vy. Ông hiểu điều Vy muốn nói.

- Con có biết là tối qua, cô giáo Cầm đã đến đây xin giúp con.

- Xin cái gì thế cha?

- Cô ấy nói, đại học chưa hẳn là điều con muốn học. Và cô ta nghĩ là con không cần phải thi vào đại học làm gì.

- À! - Chúc Vy nhìn cha với đôi mắt sáng - Rồi sao nữa cha? Rồi cha nói sao?

Ông Tự Thanh lớn tiếng:

- Vì vậy, từ đây về sau cô Cầm và cô Nguyễn đều không cần

phải đến đây để dạy con nữa. Con cũng được miễn thi vào đại học. Nhưng mà, hãy nghe này. Mảnh đất ở sau vườn trúc, cỏ dại nhiều quá. Nếu con không muốn học nữa, thì cũng không có quyền ngồi không, con phải lao động.

Ông Tự Thanh đưa mắt về phía khung cửa sổ rồi tiếp:

- Con phải biến mảnh đất đó thành một vườn hoa - một vườn hoa thật đẹp nghe không?

Chúc Vy như nín thở, mắt mở thật to, nàng không dám tin những gì vừa nghe. Có thật như vậy không? Tuyệt quá.

- Con có nghe rõ không chứ? - Ông Tự Thanh hỏi - Cha tha chuyện thi đại học cho con, nhưng cái vườn hoa thì con phải chăm sóc cho thật tốt.

Chúc Vy bây giờ xác định được đúng lời cha nói là sự thật. Nàng chạy như bay đến bá lấy cổ cha, cảm động những giọt nước mắt sung sướng.

- Cha ơi cha! Cha dễ thương quá! Con yêu cha vô cùng! Ông Tự Thanh cũng thật sự xúc động. Lâu lắm rồi, hai cha con ông không có được phút giây thân mật như thế này. Ông yên lặng tận hưởng những gì ông đang có. Vy giống như cánh bướm, hôn lên trán cha xong, nó bay ra khỏi phòng.

- Nội ơi nội! Cha bảo là con không cần thi đại học nữa, con khỏi phải sợ chuyện thi rớt nữa rồi.

Ông Tự Thanh tựa người vào ghế. Thật không ngờ con gái ông lại sợ thi rớt như vậy. Và bất giác ông nhớ tới lời nói của Bội Cầm mấy tháng trước đã nói với ông:

- "... Mặc dù cô ấy không thích học, nhưng vẫn phải học vì

ông, không muốn thi, vẫn phải thi vì ông. Cô ấy có đủ cá tính riêng, nhưng vì ông mà không dám nghĩ đến, không phát huy được tính độc lập của mình."

Bội Cầm! Bội Cầm! Người con gái yếu đuối kia có một nhận xét nhạy bén. Còn ông? Một luật sư tiếng tăm lừng lẫy lại quá vô tình.

Bội Cầm! Bội Cầm! Ông Tự Thanh vội lật quyển sổ tay ra, tìm chỗ ghi gia cảnh Bội Cầm. May quá nhà cô ấy có điện thoại. Lúc đầu ông Tự Thanh nghĩ là nhà Cầm nghèo đến độ không gần được máy điện thoại. Ông quay số... Vừa được hai số là chẹn lại. Ta sẽ nói gì đây? Sau chuyện hôm qua xảy ra, nói gì cho Cầm hiểu? Không khéo lại thêm rắc rối nữa! Lại thật, ta chưa bao giờ lúng túng trước một cô gái như đối với Cầm. Ông Tự Thanh đặt ống nó xuống. Đứng dậy thay áo, rồi tìm bác tài xế họ Lưu.

Mộ Nam vội bước vào. Bình thường, đến văn phòng, Nam vẫn cùng đi với ông Thanh. Mặc dù chàng có xe riêng, nhưng đi chung như vậy để ông Thanh dễ dặn dò công việc. Hôm nay, không hiểu sao ông Thanh lại bảo:

- Cậu một mình lái xe đến văn phòng trước nhé, đừng đợi tôi. Lấy hồ sơ vụ án ở Công ty Bảo hiểm nghiên cứu trước, tôi có lẽ đến hơi muộn, nếu có ai cần gặp cậu cứ ghi âm lại, tôi về đến sẽ giải quyết sau.

Tô Mộ Nam gật đầu, không nói nhưng chàng cũng thấy có chuyện lạ. Một luật sư Thanh mọi khi bước ra khỏi nhà ăn mặc chải chuốt lịch sự hàng ngày, không hiểu sao hôm nay quên cả cạo râu!

Hai mươi phút sau, chiếc xe du lịch của luật sư Thanh đã

ngừng trước cổng nhà Bội Cầm.

Ông Thanh xuống xe, đứng ngắm ngôi nhà nhỏ của cô giáo. Trong những năm gần đây, loại nhà này như biến mất gần hết. Thay vào đó là những chung cư cao tầng, chỉ còn một ít căn hộ, trong đó có nhà của Bội Cầm. Ông bước tới bấm chuông với một chút căng thẳng hiện lên trên nét mặt. Mới bảy giờ hai mươi, còn quá sớm. Gọi cửa lúc này là không tiện.

Có tiếng bước chân ra, rồi cổng mở. Bội Cầm trong chiếc áo sơ mi ca rô đơn giản, chiếc quần jean đã bạc xuất hiện. Nàng có vẻ hơi ngạc nhiên. Cánh tay bị thương vẫn còn băng.

- Chào ông, ông đến đây có việc chi?

Ông Tự Thanh không để ý đến câu hỏi.

- Hôm nay có giờ dạy chứ?

- Vâng.

- mấy tiết.

- Bốn tiết.

- Thế còn buổi chiều.

- Không có tiết nào.

Tự Thanh nói nhanh:

- Vậy để tôi đưa cô đến trường nhé?

Bội Cầm do dự. Tự Thanh nói ngay, như sợ nàng từ chối:

- Vì tôi có chuyện muốn nói với cô. Tôi đã suy nghĩ kỹ. Cô nói đúng. Và sáng nay tôi đã cho Chúc Vy biết nó không cần phải

thi đại học nữa.

- À! - Bội Cầm chớp chớp mắt - Có phải ông đến để thông báo cho tôi biết là tôi không cần phải đến đây để dạy cho Chúc Vy nữa, phải không?

Ông Tự Thanh ngần ra. Thực tình thì ông chưa hề nghĩ đến điều đó.

Ngay lúc đó, trong nhà có tiếng hỏi vọng ra của ông Vĩnh Tú:

- Bội Cầm! Có phải chị phụ việc đến phải không?

Bội Cầm giật mình, nói lớn vào trong:

- Dạ, không phải.

Và Bội Cầm nhìn Thanh. Nàng không biết có nên mời Thanh vào nhà không? Nhưng rồi nghĩ đến cảnh bề bộn trong nhà. Có thể mẹ sẽ chạy ra, áo quần xốc xếch. Bây giờ cũng sắp đến giờ học rồi. Bội Cầm hất nhanh mái tóc ra sau, nói:

- Được rồi, ông đợi tôi tí nhé, tôi vào trong lấy mấy quyển sách. Hôm nay đi nhờ xe ông tới trường vậy.

Bội Cầm chạy vội vào nhà lấy quyển sách, rồi bước ra ngồi phía sau xe với ông Tự Thanh. Đây là lần đầu tiên nàng ngồi phía sau. Mấy lần trước, lúc còn dạy kèm cho Chúc Vy, mỗi lần bác Lưu Tài xế đến rước, Cầm đều ngồi phía trước, vừa nói chuyện và vừa ngắm cảnh.

Bữa nay ngồi một mình phía sau với ông Tự Thanh, tự nhiên Bội Cầm bối rối. Nàng bỗng nhớ tới nụ hôn đêm qua. Bất giác Cầm xích ra xa một chút.

- Tay cô làm sao bị thương vậy?

Ông Tự Thanh lên tiếng, có vẻ sẵn sàng. Tất nhiên không hề đề cập gì đến chuyện tối qua.

- Ồ! Tại mẹ tôi làm ngã chiếc bình nước nóng - Bội Cầm nói nhanh - tôi lại trượt ngã trên mảnh vỡ bình nước.

- À. Thế có nặng lắm không?

- Phải khâu tất cả mười một mũi. Bác sĩ nói sau này mà lành rồi vẫn phải mang sẹo.

Ông Tự Thanh cúi xuống nhìn cánh tay băng của Cầm rồi nói:

- Chiều nay tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện xem lại vết thương nhé!

Bội Cầm nhìn Tự Thanh, chợt nghĩ: Sao ông ta lại tự tin như vậy? Ta sẽ đồng ý, không phản kháng? Có lẽ ông ta nghĩ là với những người đầy quyền uy như ông ta... Con gái, đàn bà nào được lọt vào mắt xanh ông ta coi như một sự hãnh diện, một điểm phúc lớn, Bội Cầm cẩn nhẹ môi. Nàng chợt thấy tức giận, giận cả chính mình. Tại sao ta lại dễ dãi như vậy? Tại sao cho ông ta biết sự thật về vết thương...để ông ta thương hai? Bội Cầm ơi, sao mi dại dột quá.

- Vậy nhé. Ông Tự Thanh nói - Máy giờ Cầm hết giờ dạy?

- Mười hai giờ.

Bội Cầm trả lời một cách yếu ớt như không cưỡng được lòng mình.

- Vậy thì mười hai giờ, xe sẽ đậu ở đây chờ Cầm nhé?

- Ồ! Không được! - Bội Cầm đột ngột nhớ lại Tùng Siêu. Siêu đã nói là trưa nay sẽ đến đưa Cầm đi thay thuốc. Và lại, ta

không thể dễ dãi thế. tại sao ta không muốn mà chẳng dám phản kháng. Dẫu sao ta cũng có giá trị của ta chứ.

- Không! Cầm lắc đầu nói nhanh - Trưa nay tôi có hẹn.

- Có hẹn à? - Ông Tự Thanh hỏi có vẻ không tin - Hẹn gì thế?

- À! - Ông ta nghĩ là mình bịa - Cầm nghĩ. Ông ta tưởng mình chẳng hề được ai đoái hoài - Một người bị bỏ rơi coi như mất giá. Và chỉ có ông ta, một người thừa tiền, hấp dẫn mới có quyền hẹn với ta thôi.

Bội Cầm nói nhanh:

- Anh ấy tên là Ngô Tùng Siêu. Một kỹ sư ở Công ty Xây dựng, con trai của Ngô Vọng Nhân. anh ấy sẽ đến đây rủ tôi dùng cơm và đi thay băng.

Tự Thanh nhìn Bội Cầm với ánh mắt khó hiểu:

- Thế ư? Ngô Vọng Nhân... À, tôi biết ông này. Nhưng con trai của ông ấy hình còn trẻ con mà.

- Đối với ông thì thế nhưng với tôi thì không, Bội Cầm ngời thẳng lưng nói - Anh ấy đã tốt nghiệp đại học, đã thi hành nghĩa vụ quân sự, đã hai mươi bốn tuổi chứ đâu nhỏ nhoi gì.

Tự Thanh bậm môi. Thì ra là như vậy. Đó là lý do tại sao Bội Cầm xa lánh, cự tuyệt. Hai mươi bốn tuổi! Cái tuổi đó là một khoảng khá lớn. Ta thì bốn mươi hai. Ta có thể đương đầu với một cậu bé hai mươi bốn tuổi? Tự Thanh yên lặng, đẩy cửa xe ra:

- Vậy thì, tạm biệt.

Tự Thanh nói và tỏ ra lạnh lùng, bất cần.

Bội Cầm bước xuống xe quay lại nhìn Tự Thanh, như định nói gì. Nhưng đã thấy Tự Thanh đóng sầm cửa lại, và ra lệnh cho bác tài:

- Đưa xe về văn phòng.

Chiếc xe rồ máy chạy thẳng. Tự Thanh liếc nhanh ra cửa xe. Bội Cầm chưa vào lớp. Đứng ngẩn ra ở cổng trường như đang suy nghĩ. Dáng gầy của nàng và mái tóc lộng trong gió. Trông Cầm giống như một đóa hoa gầy guộc.

Xe đã chạy được một khoảng xa. Đóa hoa không còn thấy. Tự Thanh liếm như môi. Có một chút giận dữ, bực tức trong lòng... Bội Cầm không có thân hình bốc lửa như Lô Lô, không có cái chín mùi của Linda, thiếu cái nũng nịu của Vân Nga... Thân hình gầy gầy như con mèo ốm, có gì đặc biệt chứ? Sao ta lại phải suy nghĩ? Đẹp bỏ, đẹp bỏ.

Tự Thanh chột vồ mạnh lên băng trước, ra lệnh cho bác tài:

- Đừng đến văn phòng, hãy đưa đến "Vườn Sen".

Chiếc xe thẳng gấp lại, rồi quay đầu quẹo sang hướng khác.

Tự Thanh vẫn chưa hết giận. Bội Cầm chỉ là một cô giáo. Có gì quan trọng đâu? Tại sao cao ngạo thế? Thanh cảm thấy như mình vừa chạm phải gai nhọn... Một đóa hoa hồng đầy gai nhọn. Và ông chột nhớ tới lời của Chúc Vy ban sáng. "Mấy cô giáo khác đã dùng "tri thức" để dạy con, còn cô Cầm? Cô ấy sử dụng tấm lòng để dạy con!"

Tự Thanh chột thấy bàng hoàng. Có đúng như Vy nhận xét không? Có thể, có thể lắm, lời của con gái làm ông thay đổi ý định...

Ông lại vỗ nhẹ bằng trước lần nữa, nói với bác tài:

- Ông Lưu, thôi ta hãy quay lại văn phòng đi.

Chiếc xe một lần nữa quay đầu đổi hướng.

CHƯƠNG 9

Ngô Tùng Siêu mới tậu được một chiếc xe mới. Đó không phải là loại xe hai bánh mà là bốn bánh, hiệu Ford-Carena.

Chiếc xe được mua bởi tiền mẹ, chị Tùng Bình và Tùng Doanh. Đúng ra lúc đầu như lời ông anh rể Lê Bằng Viễn nói: Dù gì thì cũng mua xe, không mua thì thôi mà mua thì nên chọn loại tốt một chút như Mustang chẳng hạn.

Nhưng Tùng Siêu thật thà bảo:

- Lấy tiền của quý vị mua xe là một điều áy náy. Với em có xe chạy được là tốt rồi. Riêng phần tiền đó coi như em mượn, bao giờ bán được bản quyền thiết kế đồ án, em sẽ hoàn lại, chỉ mong quý vị đừng tính tiền lãi là được rồi.

Và như vậy, Siêu đã mua chiếc Carena thay vì Mustang. Dù sao Siêu cũng còn nghèo. Có xế hộp đã là điều quý!

- Thôi đủ rồi, đủ rồi! - Chị Tùng Bình nói - Đã xuất tiền mua xe cho cậu, ai lại còn ý định đòi lại chứ? Eo ơi! Lại còn tính lãi xuất nữa! Vả lại, cậu cũng đừng nghĩ chúng tôi bỏ tiền ra mua xe bốn bánh cho cậu là cưng cậu đâu. Chẳng qua vì chúng tôi thấy không yên khi thấy mẹ cứ thấp thỏm, cứ niệm Phật mỗi lần thấy cậu kéo chiếc xe gắn máy cà tàng ra chạy thực mạng giữa rừng xe thành phố. Ngày nào cậu về trễ một chút là cổ mẹ dài ra... Cũng may là chiếc xe mô tô của cậu bị lấy cắp, chúng tôi mới có dịp mua xe hơi cho cậu. Cậu có bốn phận nối dõi tông đường cho nhà họ Ngô. Cậu là cục vàng sống.

Nếu cậu là người hiểu thảo, thì cậu chịu khó lái xe kỹ một chút, chạy chậm một chút, cho bà mẹ tôi yên tâm là được rồi.

Tùng Siêu thè lưỡi với bà chị cả:

- Như điều chị nói thì chiếc xe này, không phải là mua cho em mà là mua cho mẹ? Vậy thì em khỏi phải hoàn tiền lại, cũng không còn cảm ơn nữa phải không? Sớm biết thế này, em đã mua ngay chiếc Mustang có phải hách hơn không!

- Cậu muốn mua Mustang à? - Tùng Doanh chen vào - Tôi thấy cậu thích Mercedes hơn chứ?

Tùng Siêu nhún vai:

- Không, không. Em không thích đâu. Loại xe đó dành cho quan chức cao cấp, cho mấy ông già ham tỏ ra bề vế, cần có tài xế đón đưa. Em mà ngồi trong chiếc Mercedes không chừng người ta lại tưởng em là tài xế còn khổ hơn, đâu còn "làm ăn" gì được.

Cô gái út Tùng Tâm đứng cạnh này giờ góp ý:

- Thật đấy, nhìn mặt anh là thấy giống như bác tài thôi.

Tùng Siêu trợn mắt:

- Đừng có nói xấu tao nhé.

Tùng Bình thay đổi đề tài, cô nghiêm chỉnh nói:

- Thôi đừng có cà rồn nữa. Xe đã kéo về rồi, mà mi có bằng lái chưa chứ?

- Sao lại chưa? - Tùng Siêu móc ví ra - Bộ chị quên rồi sao? Năm học thứ ba ở đại học, em thi lấy bằng lái. Bấy giờ cha đã

cương quyết không cho mua xe, làm em bực mình vô cùng.

- Cha không mua cho là đúng - Tùng Doanh nói - Cha sợ cậu học đòi thói công tử bột. Ai đòi mới là sinh viên mà bày đặt có xe hơi riêng.

- Hừ! - Tùng tâm nguyệt siêu một cái, nói với Doanh - Vậy chứ bây giờ chị nhìn anh Siêu xem. Không phải công tử bột thì là gì chứ? Mặt còn bung ra sữa kìa.

- Ồi giỏi! - Siêu bước tới kéo lấy tóc mai của Tâm - Rồi mi ganh à, được rồi bao giờ tao kiếm đủ tiền sẽ mua cho mi một chiếc xa khác!

- Cảm ơn, xe của anh đi còn chưa đủ tiền phải nhờ đến hai bà chị tôi, còn nói như anh tết Marốc mới có.

Tùng Siêu nói tỉnh bơ:

- Thì tới phiên em phải nhờ anh chứ?

Bình và Doanh không làm sao nhịn được cười. Hôm nay là ngày chủ nhật, cả hai cô gái nhà họ Ngô đều có mặt ở nhà. Lê Bằng Viễn thì sẵn dịp mang xe đến cho Siêu.

Tự ái làm Siêu xấu hổ, nhưng rồi có cái không khí vui tươi cũng đẩy cái xấu hổ đó đi thật xa. Có xe, ngay sáng sớm, Siêu đã nhảy lên lái vòng vòng qua các khu phố gần đấy hơn hai mươi vòng. Bây giờ, sau bữa cơm trưa, Siêu lại thấy ngứa ngáy, chàng chỉ muốn nhảy phốc lên xe chạy một lèo nữa. Đến nhà Bội Cầm vậy, cùng cô ấy đi hóng mát. Nhưng rồi Siêu lại thấy ngại. Chàng sợ thái độ lạnh lùng kẻ cả của Cầm. Cầm cũng không vui trước món quà hậu hĩ của bà chị cho Siêu. Nghĩ tới Bội Cầm, chợt Siêu cảm thấy như lâu lắm rồi không hề gặp người con gái đó. Không có xe gắn máy mọi

chuyện trở nên khó khăn. Bội Cầm... Một cô gái khó hiểu. Với cái vẻ bề ngoài yếu đuối dễ khiến người đối diện xúc động. Cầm lại có một bản tính cứng rắn, cao ngạo... làm người ta luôn thấy nhỏ bé trở lại khi đối diện với cô.

Đang lúc do dự, Siêu lại nghe có tiếng chuông reo, rồi chị Xuân Mai bước vào nói:

- Cậu Ba ơi! Cái cô bới tóc cao hôm nào đến tìm cậu nữa kìa.

Duy Trân! Chợt nhiên Siêu thấy mình như vớ được vàng. Nếu mà muốn có một cô gái đẹp ngồi cạnh trên xe để hóng mát, thì không ai thích hợp hơn Duy Trân.

Thế là Siêu quyết định sẽ lái xe của Trân ra ngoài ô hóng gió.

Hôm nay Trân trang điểm thật đậm. Với chiếc áo hở vai màu đỏ, để lộ chiếc cổ và bờ vai trắng lộ cả con rãnh nhỏ trước ngực, trông thật hấp dẫn vô cùng. Trân mặc váy mỏng cùng màu - một trang phục khêu gợi! Cả người Trân là một thanh nam châm nóng bỏng.

-Ồ tuyệt quá! Trân vừa ngồi vào xe là nói. Nàng hướng mắt ra cửa xe, gió thổi tung những sợi tóc ngắn làm khuôn mặt của nàng trở nên man dại kiểu BB

-Tùng Siêu, anh oai quá. Tôi không ngờ anh lại biết lái xe giỏi thế này... Sao không đến Long Hải chơi.

Siêu ngần ra:

- Long Hải ở đâu?

- Long Hải là bãi tắm, mới được mở. Ít người biết đến lắm, vừa sạch vừa vắng. Ta đến đấy bơi đi? Hy vọng chuyến đi sẽ làm anh vui lòng.

- Nhưng đi ngả nào? - Siêu hỏi - Lúc còn sinh viên hình như tôi có đến qua đấy một lần bằng tàu hỏa, chứ không đi bằng đường bộ.

Trân chỉ:

- Anh đi ra xa lộ, xong quẹo qua là đến. Đi đường này là nhanh nhất.

- Nhưng bây giờ đã hai giờ rồi? - Siêu do dự nói - Đi mấy tiếng mới đến đấy? Tôi có trở về kịp không? Và lại ... chúng ta nào có mang theo áo tắm đâu?

- Ồi trời! - Trân nói như kêu lên - Anh thật khéo lo... Áo tắm thì đến đấy mua, mượn thiếu gì? Trân nhích người tới sát Siêu hơn, hơi thở của Trân gần như phả vào mặt Siêu - Anh chưa rời vú mẹ được ư? Cha mẹ dặn mỗi tối phải về nhà trình diện à? Bằng không bị đét đấy, no đòn ư?

Siêu ngời thẳng lưng. Chàng cảm thấy tự ái đầy mình, nhủ thầm:

- Ta đã ra trường, đã đi làm. Đường đường một đấng trượng phu thế này, độc lập thế này, sao lại còn ràng buộc với cha mẹ? Và Siêu nhấn ga cho tăng tốc, quẹo qua con lộ mới mở hướng thẳng về phía xa lộ.

- Được rồi ta đến Long Hải.

- Thế chứ! - Trân cười rạng rỡ - Thế mới tuyệt. Mỗi lần trời nóng - là tôi nghĩ ngay đến chuyện tới bờ biển bơi một lèo cho nó sảng. Và Trân đặt tay lên vai Siêu - Anh hết sẩy. Anh biết không, anh đẹp trai vô cùng... mũi thẳng nè, cằm bạnh nè... Rất đàn ông. Paul Newman. Anh có biết không? Ngay từ năm

mười bốn tuổi tôi đã yêu Paul Newman.

Siêu cảm thấy người như phiêu diêu... Lúc nào cũng vậy, ở gần bên Trân. Siêu cũng cảm thấy như đang ở trên mây. Đặc biệt lúc này được ngồi sát bên nàng, nghe tiếng nói êm như ru của nàng. Siêu càng bay bổng.

- Vậy mà bà chị thứ hai lại chê tôi xấu, - Siêu cười mui - Chị ấy bảo là tôi có cái miện xấu nhất, rộng tang hoang.

- Đàn ông miệng rộng mới sang chứ? - Trân nói như giải thích
- Đâu phải đàn bà đâu mà miệng phải nhỏ... Anh xem ảnh mấy tài tử đóng phim xem, có người nào miệng nhỏ đâu? Tôi hả... tôi thì chỉ thích loại đàn ông miệng rộng rồi. Miệng rộng mới hấp dẫn.

Siêu ngẩn ra, chưa ai nói cho chàng biết chuyện đó. Chàng quay sang nhìn Trân. Đôi mắt cô ta như hai vì sao lấp lánh đang chăm chú nhìn chàng. Ánh mắt đó làm Siêu bối rối.

Chiếc xe bắt đầu leo lên dốc núi. Do chưa có kinh nghiệm lái, nên Siêu không dám nghĩ vẩn vơ nữa. Chàng tập trung đầu óc, quan sát con đường phía trước mặt.

Trân ngồi cạnh tựa lưng vào ghế mắt nhìn thẳng ra phía trước, và bắt đầu hát nho nhỏ. Đã có một thời... Trân đi làm ca sĩ. Giọng hát tuy không tuyệt vời lắm nhưng cũng không đến nỗi nào. Nàng cất tiếng hát ngọt ngào:

Em đã chờ bao nhiêu hoàng hôn

Em đã đợi bao nhiêu ngày dài

Dừng hỏi rằng sao em đợi mãi

Để mùa xuân buồn bã trôi qua

Bởi vì sao? Vì em biết

Em đã chờ bao nhiêu ngày dài

Đừng hỏi rằng sao em đợi mãi

Để mùa xuân buồn bã trôi qua

Bởi vì sao? Vì sao anh biết

Chưa một lần em gặp người thương

Mà tình yêu làm em say đắm

Mà tình yêu làm em ngọt thấm con tim...

Siêu vừa lái vừa nghe hát, quên cả thời gian không gian. Quên hết mọi thứ... Chỉ có tiếng hát và mùi nước hoa là hiện thực, còn tất cả là mơ, là mộng.

Xe đã bắt đầu thả dốc xuống bãi biển. Trước mắt là biển khơi vô tận. Nước biển như một tấm thảm xanh trải dài vô tận. Ở tận tít chân trời nhấp nhô nhưng con tàu trắng. Nắng lấp lánh trên sóng nước. Sóng biển rì rào trên đá, bọt nước bắn lên như những vụn tuyết. Đàn hải âu từ trên không từng đàn bổ nhào xuống nước bắt cá. Gió biển mát rượi từ ngoài khơi thổi lại dễ chịu vô cùng. Siêu cho xe chạy sát mé nước. Trân đã ngừng hát, ngang ngời duỗi chân nói như reo lên:

- Ô biển! Biển tuyệt quá! biển dễ thương vô cùng nhất là những bãi cát trắng. Biển rì rào, biển đang hát.

Giọng nói của Trân thì ngây ngô thật trẻ thơ làm Siêu bất giác quay lại nhìn.

Cuối cùng họ cũng đến được Long Hải. Bây giờ đã năm giờ

chiều.

Nắng trên bãi biển vẫn còn nóng, họ mua áo tắm, mua khăn rồi đi xuống biển. Siêu phải ngần ngợ khi nhìn thân hình Trân. Trong chiếc áo tắm hai mảnh màu đen, với thân hình Vệ Nữ bốc lửa, Trân thật lôi cuốn, thật hấp dẫn. Nàng lúc này như một trái táo chín mọng.

- Xuống tắm đi chứ, ông làm gì mà ngần ngợ vậy?

Trân vừa nói vừa kéo tay Siêu chạy bay xuống biển:

- Bộ xưa tới giờ ông chưa hề thấy đàn bà mặc áo tắm ư?

Siêu như chột tỉnh. Thấy mình rõ cù lần, nhìn Trân, chàng hiểu ngay, cô nàng đang thích thú với cái tần ngần do dự của chàng. Họ kéo nhau xuống nước, một con sóng to đang ập vào, kéo họ lên cao rồi đẩy xuống. Minh hai người đã sũng nước, không hấn thế mà cả mặt và tóc cũng đều ướt. Hai người nhìn nhau cười. Sóng lại đổ ập vào. Sóng xô ngã Trân, đẩy Trân vào lòng Siêu. Tắm thân khêu gợi của nàng tì sát vào ngực Siêu làm Siêu thấy như có luồng nước nóng chảy khắp thân. Siêu vội buông Trân ra và giống như chú cá nước, chỉ trườn tới một cái là chàng đã vượt một khoảng xa.

Siêu bắt đầu bơi. Từ bơi ngựa, bơi ếch, đến bơi tự do. Làn da rám nắng của chàng bắt đầu ửng đỏ dưới nắng chiều.

Có tiếng Trân kêu phía sau:

-Sao anh lại bỏ em một mình vậy?

Siêu quay lại bên Trân:

- Sao cô không bơi?

- Em không biết bơi, em đến đây chỉ để giỡn nước thôi.

- Ồ! Cô không biết bơi thật à?

- Vâng! - Trân nói một cách nũng nịu - Anh dạy em bơi được chứ? Con trai mà chả biết ga-lăng chút nào.

Lời của Trân khiến Siêu thấy mình đàn ông hơn. Chàng bắt đầu dạy Trân bơi. Một cuộc dạy bơi thế nào ấy, tâm thân mềm mại của Trân trong tay Siêu làm tim chàng cứ đập mạnh. Chàng cảm thấy dễ chịu, ngây ngất trước cái diễm phúc mình đang có trong tay. Rồi mặt trời cũng từ từ lặn, ráng chiều làm mặt bể như ứng đỏ... Nhân viên cấp cứu đã thối còi, yêu cầu mọi người lên bờ.

- Sao thế? Siêu ngạc nhiên - Họ không cho bơi nữa à?

- Vâng, vì trời tối rồi - Trân bước lên bờ, kéo theo Siêu - Anh không thấy là biển tối đen rồi ư?

- Chết rồi! - Siêu như sực nhớ ra - Ta phải thay đồ nhanh, còn phải trở về thành phố nữa.

- Sao vậy? - Trân vòng tay qua ôm lấy Siêu, bộ ngực nàng kề sát người Siêu, hình như nó đang phập phồng - Tối nay ta không về thành phố được đâu.

Siêu vẫn không hiểu:

- Sao lại không về được?

- Anh không biết à? Con đường này rất nguy hiểm, đường thì quanh co, dốc lên dốc xuống, lại không có đèn đường. Ban đêm, xe hàng lợi dụng đường vắng phóng xe chạy ẩu. Lúc trưa chạy qua, anh không thấy nó gồ ghề khúc khuỷu sao? Đó là chưa nói anh mới học lái xe, chưa quen... Em sợ lắm. Em

không dám để anh đưa về thành phố trong đêm tối thế này đâu.

- Không về rồi sao? - Siêu có vẻ luynes quynh - Ngày mai tôi còn phải đi làm... Vả lại, ở nhà cha mẹ sẽ hoảng lên tưởng là ngay trong ngày đầu lái xe tôi đã gặp tai nạn. Tại cô không biết, mẹ tôi, đừng tí là bà ấy sẽ đi báo cảnh sát ngay. Rồi suốt đêm nay bà ấy sẽ không chợp mắt vì lo lắng.

- Có gì khó đâu? Anh gọi dây nói về nhà cũng được vậy? Ở đây có điện thoại đường dài về thành phố. Anh báo cho gia đình biết là anh đang ở bãi biển Long Hải, không về nhà kịp... Nói ở nhà xin phép sở cho anh nghỉ một hôm, có đơn giản như vậy mà cũng không hiểu, khổ quá, ông công tử bột, lần đầu tiên xa vú mẹ ơi!

Trân nói, rồi nhìn thẳng vào mắt Siêu:

- Em nghĩ là, nếu mẹ anh biết chuyện anh định bỏ ra bốn tiếng đồng hồ lái xe vượt núi trong đêm tối thế này, chắc chắn người sẽ muốn anh ở lại ngủ, sáng mai về còn hơn.

- À! - Siêu như chợt hiểu ra, nhưng vẫn chưa hết bối rối - Nhưng mà.... Tối nay ta sẽ ngủ ở đâu?

- Ở đây thiếu gì chỗ ngủ. Ta có thể mượn một biệt thự nhỏ qua đêm - Trân nói, rồi nhìn lên hỏi - Anh đã từng thấy cảnh người đi đánh cá ban đêm chưa?

- Đánh cá đêm à?

Siêu hỏi mà không để tâm, vì chàng mãi tính toán xem có nên quay về thành phố không?

- Long Hải là một bến cá, vì vậy ở đây phần lớn sống bằng

nghe câu bắt cá biển. Tối anh ra ngoài này xem, trên bãi biển mênh mông sẽ có rất nhiều điểm sáng nhỏ, đó là ghe câu họ dùng đèn để dụ bầy cá. Những điểm sáng này giống như những vì sao trên trời, lung linh đẹp vô cùng.

- Thật ư?

- Thật chứ, nếu không tin anh cứ ra đây xem sẽ thấy ngay.

- Thôi được! Siêu nói và không còn suy nghĩ gì hết. Lúc này anh có vẻ phớt mặc, chiều theo ý muốn của Trân - Chúng ta đi đặt phòng rồi đi gọi đây nói luôn.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Siêu đã liên hệ được điện thoại với gia đình. Sau đó họ đi đặt phòng nghỉ. Ở đây khách sạn được cất thành từng căn hộ nhỏ. Mỗi căn hộ là một túp lều nằm riêng rẽ ẩn mình trong vườn cây, khung cảnh thật hữu tình. Siêu lấy chìa khóa, mở cửa ngôi nhà vừa muốn. Chàng chưng lại ngay, phòng thật hẹp với hai chiếc giường đơn nằm sát nhau và một buồng tắm nhỏ. Không có gì khác nữa hết, Siêu ngần ngại một chút, nói:

- Để tôi đi muốn thêm một phòng khác cho Trân nhé?

- Sao anh lại xài sang như vậy? - Trân ngồi xuống giường nhìn Siêu nói. Bộ anh muốn em một mình ngủ trong một ngôi nhà à? Anh nghe tiếng gì bên ngoài không? Tiếng gió hú, tiếng sóng biển rồi côn trùng kêu rền rĩ. Em sợ ma lắm, em không ở một mình đâu. Ô hay, anh này khò quá!

Siêu nhìn Trân lúng túng:

- Vậy thì... vậy thì... Siêu không biết phải giải quyết làm sao. Lúc bấy giờ khuôn mặt của chàng có vẻ đần độn lắm - Làm sao bây giờ?

- Sao anh lại thắc mắc như vậy? - Trân đứng lên vỗ vỗ vai Siêu nói - Ở đây có hai cái giường cơ mà? Chúng ta mỗi người sẽ ngủ một cái, em tin tưởng anh là được rồi.

Siêu không nói gì nữa, mắt chăm chăm nhìn Trân. Cô nàng vẫn mặc chiếc áo tắm hai mảnh thật nhức mắt. Siêu không biết trong tình trạng này, bản thân chàng có dám tin tưởng chính mình không nữa là...

Trân lại lên tiếng:

- Nhờ anh ra ngoài xe lấy hộ quần áo em vào được không? Mình mấy em toàn là muối và cát không à, em cần phải tắm lại một chút.

Siêu như giật mình, thấy mình khù khờ vô cùng. Chàng vội bước nhanh ra ngoài. Con đường rất rộng, xe có thể vào đậu ngay trước cửa nhà. Thế là Siêu cho xe vào tận bên trong, rồi mở cửa lấy quần áo của hai người mang vào.

Vừa đây cửa bước vào, Siêu lại ngẩn ra, tiếng nước chảy trong nhà tắm. Bộ áo bikini của Trân lại nằm vắt trên giường. Thì ra cô đã đi tắm. Siêu khép cửa lại, bước tới cửa sổ kéo rèm cho kín đáo một chút. Trong nhà tắm có tiếng hát nho nhỏ, hòa với tiếng nước chảy:

Khi em còn là con bé thơ ngây

Em thần thò một mình ngoài cổng

Có chàng kỵ sĩ từ đâu đến

Chàng hỏi em đang đợi điều gì

Nếu lòng cô đơn hãy cùng lên ngựa

Ca hai sẽ cùng rong ruổi rừng xanh

Không do dự, em bước theo chàng

Nhưng một ngày chàng lại bỏ đi

Để em với những giọt nước mắt.

Khi em còn là con bé ngây thơ

Một hôm em thần thò ngoài cổng

Có chàng ky sĩ từ đâu đến

Chàng hỏi em đang đợi điều gì

Lòng trống trải hãy cùng lên ngựa

Ta chung vui rong ruổi đường xa

Em khờ dại bước theo tiếng gọi...

Rồi một hôm chàng bỏ đi xa

Em thồn thức gọi mãi tên chàng

Trong những dòng nước mắt...

Siêu đứng yên lặng, lắng nghe bài hát rời rạc, lắng nghe tiếng nước chảy, mà đầu lại tưởng tượng đến những hình ảnh đầu đầu... Những hình ảnh trong phòng tắm!

Rồi tiếng hát ngưng lại, có tiếng hỏi vọng ra của Trân:

- Anh Siêu? Anh có ngoài đấy không?

Siêu giật mình, như người vừa bị bắt gặp quả tang vừa làm điều gì xấu hổ, chàng đỏ mặt lúng túng nói:

- Có, có, có đấy... Tôi sẽ mang quần áo cô vào ngay.

Siêu vừa nói xong lại giật mình. Không biết có nên mang quần áo Trân vào đấy không? Nhưng vừa lúc đó, cửa phòng tắm xịch mở. Trân bước ra, một cách thật tự nhiên. Siêu trở mặt, trên mình Trân chỉ có một chiếc khăn tắm mỏng. Nó lại không đủ để che hết cơ thể của Trân. Cái nửa kín, nửa hở lại càng quyến rũ, lôi cuốn chàng. Siêu như ngẩn người ra, mắt mở to, tim thì đập mạnh, mà cổ lại rất bồng.

- Ồ! - Trân mỉm cười bước tới, lấy tay vò vò mái tóc của Siêu. Bàn tay không còn giữ được khăn làm một phần lại bị lệch đi
- Xem này, tóc anh đầy cát với cát, sao không vào nhà tắm xối nước đi?

- Vâng, vâng! - Siêu ập ứng. Ta không hiểu có nên cởi áo đi vào nhà tắm như cô ta không. Thật tình chàng không đủ can đảm. Siêu quơ vội áo sơ mi và quần dài định đem theo vào phòng tắm.

- Ồ, anh làm gì thế? - Trân kêu lên - Anh mang quần áo vào trong đó làm gì? Chỗ đâu để?

Siêu giật mình nhìn kỹ, mới thấy cái nhà tắm nhỏ xíu, nền tráng xi măng, trên lợp lá, không có lấy chỗ móc áo cũng như móc khăn.

- Anh vào đấy trước đi, Tắm xong gọi một tiếng, là em sẽ mang khăn vào. Được chứ?

Siêu gật đầu, lúng túng đặt quần áo lên giường. Chàng mặc quần đùi vào đi vào nhà tắm. Vặn vòi bông sen xả nước. Tắm mà Siêu vẫn không xua được bao ý nghĩ hỗn tạp trong đầu. Tắm thật lâu, chìm mình trong cái mát lạnh của nước nhưng

Siêu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

- Anh Siêu anh tắm gì mà lâu thế?

- Xong rồi, xong rồi đây!

Siêu vội nói. Và mở một khe hở nhỏ, Trân đã đưa khăn vào. Tiếc một điều, chiếc khăn vừa mỏng lại vừa nhỏ. Siêu choàng phần dưới, mà vẫn không thấy “an toàn” chút nào. Ra khỏi phòng tắm, Siêu càng bối rối hơn. Trân đang nằm trên giường, hình như không mặc quần áo, chỉ cuộn mình trong tấm chăn mỏng thôi.

Trân nói:

- Xin lỗi nhé, em buồn ngủ quá, em chớp mắt chút đây. Siêu trừng mắt nhìn Trân, nhìn tấm chăn mỏng. Bây giờ là mùa hè, mặc dù phòng có gắn máy lạnh nhưng không hiểu sao, không khí trong phòng lại ngọt ngào quá... Dưới tấm chăn mỏng kia, đường nét cơ thể của Trân vẫn lồ lộ, nhất là phần đùi. Màu trắng của thân thể nổi bật bên cạnh màu đỏ của chăn.

Siêu nuốt nước bọt bước tới, ngồi trên giường riêng của mình. Hai cái giường cách nhau có một tắc. Trân nằm đấy, hai tay để sau gáy. Phần vai trần nằm ngoài chăn. Chợt nhiên, Trân lại mở mắt ra, bằng cái nhìn như khiêu khích, cô nói giọng lững lờ:

- Anh... Anh định làm gì thế?

Mắt Siêu như trợn trừng, chàng rụt rè đưa tay qua sờ nhẹ lên vai Trân, lên cổ Trân...

Trân cũng không kém, vòng tay qua bá cổ Siêu, kéo chàng về phía mình. Siêu thụ động xô dịch người qua giường Trân.

Đầu cúi xuống thấp. Mồ hôi trên lưng chàng đọng hột. Nóng qua... nóng quá...

Chợt có tiếng hỏi của Trân:

- Anh... anh đã từng trải rồi chứ?

Siêu đỏ mặt, không dám thú nhận sự thật, chàng chỉ yên lặng.

Trân nhìn Siêu với cái nhìn khiêu khích

- Chưa phải không? Anh càng phải trân trọng nó. Con trai bây giờ giống anh hiếm lắm đấy... Anh nên giữ đến ngày thành hôn.

Trân nói mà thân hình loay hoay chờ đợi.

Trễ quá rồi... Trễ quá rồi... Đột nhiên Siêu không kiềm chế nổi, chàng cúi xuống tìm kiem... tìm kiếm... tìm kiếm...

Siêu nghe bên ngoài có tiếng gió thổi, tiếng lá reo, tiếng sóng biển, tiếng côn trùng rả rích và cả tiếng trái tim mình đập thành thạch. Tất cả những âm thanh đó như nuốt chửng lấy chàng, đẩy chàng đắm chìm trong cơn mê muội.

CHƯƠNG 10

Tối qua, Bội Cầm ngủ không yên giấc. Nàng cứ mãi nằm mơ. Khuôn mặt của cha, mẹ, em trai, bác sĩ... như cứ chòn vòn trước mặt. Cầm quay trở về sáu năm trước. Lúc bác sĩ Chung thảo luận với gia đình, là có nên giải phẫu cho Bội Hòa hay không? Mẹ thì cương quyết phản đối, cha lưỡng lự, chỉ có một mình Bội Cầm là đồng ý. Vì Cầm hiểu, nếu không giải phẫu thì sớm muộn gì Bội Hòa cũng chết. Chết một cách đau đớn. Giải phẫu may ra còn có hy vọng. Thế là Bội Cầm tán thành. Rồi Bội Hòa ngủ luôn trên bàn mổ, Bội Cầm phải chịu biết bao day nghiền của mẹ. Còn nhiều điều đồn dập khác xảy ra đối với nàng.

Cầm trở mình, trời nóng quá, lại không có một chút gió, khắp người mồ hôi vã ra như tắm.

Cầm lấy tay vuốt trán, trời gối ru giấc ngủ. Giấc ngủ chập chờn và cơn ác mộng khác lại ập đến. Những khuôn mặt mới lại xuất hiện. Tự Thanh, Chúc Vy, Tùng Siêu, Lâm Duy, Duy Trân... Cầm khổ sở lắc đầu xua đuổi... "Trưa nay tôi sẽ đón em" - "Không được trưa nay tôi có hẹn. Có hẹn? Thôi tôi đi vậy" Rồi Tự Thanh đóng sầm cửa lại, đóng thật mạnh. Chiếc xe lao vút, Cầm ngẩn ngơ nhìn theo. Nhưng oái oăm thay, trưa hôm ấy Siêu nào có đến. Một thanh niên ham chơi đâu có nhớ tới lời hứa...

Bỗng có tiếng reng reng. Thật vậy, tiếng reo rất to. Bội Cầm giật mình, tỉnh giấc, mới biết điện thoại kêu vang. - Điện

thoại kêu trong đêm. - Một điều tối kỵ, có thể làm ồn mẹ. Nhưng điện thoại được mắc cũng vì mẹ thôi. Bác sĩ từng cảnh báo Cẩm rằng, trong nhà có người bệnh như mẹ, thì cần phải có điện thoại, để bất cứ giờ phút nào, bất cứ tình huống nào, cũng có thể liên hệ với bệnh viện, với bộ phận cấp cứu. Điện thoại là sợi dây liên hệ sống còn...

Cẩm nhòm dây nhấc ống nghe, nhìn vào đồng hồ. Mới năm giờ mười phút sáng, sao lại có điện thoại sớm thế này? Với giọng ngái ngủ, kèm theo hơi bực dọc, nàng nói:

- Alô! Ai đấy?

- Bội Cẩm đấy phải không?

Một giọng nói thật trẻ, thật quen thuộc. Bội Cẩm giật mình, hoàn toàn tỉnh ngủ hẳn.

- Tùng Siêu?

- Vâng, tôi đây! - Tùng Siêu đáp, giọng nói có vẻ thật đặc biệt
- Xin lỗi Cẩm nhé.

- Có chuyện gì thế?

- Cẩm có thể ra ngoài một chút được không?

- Ngay bây giờ?

Vâng - Tùng Siêu nói - Tôi đang ở ngoài này đây, trạm điện thoại công cộng trước ngõ nhà Cẩm đây.

- Ngay đầu ngõ? - Bội Cẩm ngạc nhiên - Cậu có biết bây giờ là mấy giờ không?

- Biết chứ, năm giờ mười phút sáng. Tôi đã bắt xe đi suốt đêm

từ Long Hải về đây.

- Từ Long Hải? Cậu nói gì thế?

- Thì Cầm cứ ra đây - Siêu nói như van xin - Ra đây đi tôi sẽ kể hết mọi thứ cho nghe. Điện thoại công cộng một phút - tổng chỉ sử dụng được có ba phút, tôi chỉ có hai cái ở đây thôi, mau ra đây tôi chờ ghen.

- Được rồi tôi ra ngay.

Và Bội Cầm vội đặt ống nghe xuống.

Hất chân qua một bên, Cầm bước xuống giường, vội vã rửa mặt, nằng thay chiếc robe vàng viền nâu. Vết thương trên tay đã lành, để lại chiếc sẹo lớn giống như con rít nằm vắt ngang trên tay. Bất giác Cầm nhớ đến cái hôm Siêu trễ hẹn không đến. Mới đây đã hai tuần không gặp mặt Siêu.

Bội Cầm cúi bước ra cửa, khép cổng lại. Và rất nhanh, Cầm thấy Siêu đang đứng dưới một cột bên đường. Bên cạnh chàng là một chiếc xe con.

Bội Cầm ngạc nhiên hỏi:

- Xe của ai thế?

- Xe tôi - Siêu nói và mở cửa xe - Cửa chị Cả và chị Hai hùn lại mua cho. Cầm lên xe đi, chúng ta nói chuyện trên xe tiện hơn. Được chứ?

Bội Cầm ngoan ngoãn chui vào xe. Mùi nước hoa cực nồng. Xưa tới giờ, Cầm không sử dụng nước hoa nên không biết đây là loại nào, có điều mùi rất quen thuộc, đương nhiên không phải là của chị em nhà họ Ngô rồi. Tuy con nhà giàu, nhưng Bình với Doanh ít khi sử dụng đến mùi thơm nhân tạo. Vậy

thì... Bội Cầm hiểu chỉ có Trân thôi.

Cầm nghĩ. Từ lúc Cầm giới thiệu Trân cho Siêu là Cầm không còn thấy Siêu sẵn đón nàng nữa. Cầm quay lại khẽ liếc về phía Siêu, khuôn mặt anh chàng buồn rầu rầu. Tại sao vậy? Bị Trân trưng giỡn đem ra làm trò đùa ư? Có lẽ Siêu đã nếm mùi mèo vòn chuột. Bội Cầm cắn nhẹ môi yên lặng.

Bên ngoài cửa xe, trời đã sáng, sương mù đang tan. Hôm nay có lẽ nắng ấm. Một ngày đẹp trời, Cầm nghĩ.

Siêu không nói gì hết, đột nhiên nổ máy xe.

- Ồ! Cầm ngạc nhiên - Cậu làm gì vậy? Cậu định đưa tôi đi đâu?

- Tôi chỉ muốn tìm ra một chỗ vắng người một chút - Siêu hơi chau mày nói - Yên tâm, tôi không để Cầm trễ giờ dạy đâu. Tôi sẽ đưa Cầm trở về trường trước tám giờ.

- Bội Cầm nhìn Siêu cười cười:

- Thứ bảy tuần trước là đã nghỉ hè rồi. Tôi không cần phải đến trường nữa. Sao dạo này đầu óc cậu để đâu vậy

- Thế à? - Siêu nhìn Cầm bức tức - Tôi nghĩ là... Tôi bận quá không để ý gì hết, lại sai lầm, lại lỡ hẹn, à vết thương hôm trước của Cầm lành chưa?

- Lành rồi. Bội Cầm nhìn thẳng về phía trước - Chỉ cần thời gian và hiểu cách chữa trị là mọi vết thương đều lành.

Siêu nhìn xuống tay Cầm:

- Đồng ý, nhưng dù sao vẫn để lại vết sẹo?

Bội Cầm thấy tức cười. Nàng cảm thấy trong lời nói của hài người vừa rồi như có chứa ẩn dụ.

Siêu ngừng bên cạnh một hồ nước. Ở đây cảnh trí hoang vu, cây cỏ rậm rạp. Ngoài tiếng chuông chùa vọng lại và tiếng nước chảy róc rách đâu đó, hầu như không còn gì nữa hết. Cầm mở cửa xe, không khí thoáng hơn.

- Cậu gọi tôi ra đây làm gì? Cầm hỏi trong lúc Siêu có vẻ đau khổ.

- Tôi nghĩ là... tôi vừa phạm phải một tội lỗi khó tha thứ.

- Sao?

- Trưa hôm qua, Trân đến tìm tôi. Siêu nói, đầu cúi xuống - Cầm cũng biết là mấy hôm nay Trân cứ đến tìm tôi. Hết gọi đây nói, đến công ty, lại trực tiếp tới nhà. Chúng tôi thường dùng cơm chung, thỉnh thoảng keo nhau đi khiêu vũ. Trân nhảy rất khá, điệu nào cũng biết hơn cả tôi...

- Vâng! - Cầm nói - Ai chứ Trân thì tôi biết, cô ấy rất lịch thiệp, lanh lợi, có nghệ thuật giao tế...Tôi nghĩ có lẽ anh đã có được những ngày vui vẻ.

- Vâng, có một lúc như thế - Siêu thành thật nói - Nó giống như khi ta uống rượu hay hút thuốc nhiều, chợt nhiên thầy mọi thứ đều như bay bổng mơ mơ màng màng và quên lãng hết mọi thứ. Như quên chuyện hứa đưa Cầm đi thay thuốc cho vết thương.

- Tôi có trách gì cậu chuyện đó đâu? - Bội Cầm khẽ nói. - Và lại tôi cũng đoán được có chuyện gì rồi.

Cầm nói mà chợt nhiên thấy buồn buồn, Chính vì nhớ có cái

hẹn của Siêu mà nàng đã từ chối một cái hẹn khác. Ngay từ khi Trân xuất hiện, Cầm đã linh cảm chuyện này sẽ kéo theo nhiều phức tạp. Vì không có một người đàn ông nào Trân muốn, mà thoát khỏi tay nàng. Và Cầm không phải buồn vì mất Siêu, nàng chỉ buồn một chút vì tự ái bị tổn thương. Có lẽ đó là một sự ganh tị rất đàn bà.

- Cậu không cần phải xin tôi - Cầm bình thản nói - Tôi xem cậu như một đứa em, chỉ cần cậu sống vui vẻ, thoải mái là tôi rất vui rồi.

Siêu trừng mắt nhìn Cầm:

- Cầm nói thật đấy chứ?

- Dĩ nhiên là nói thật.

Siêu yên lặng, ngả người ra sau ghế, mắt nhắm lại, rồi thở dài.

Bội Cầm không hiểu hỏi:

- Cậu làm sao thế? Hôm nay cậu có vẻ lạ quá.

Siêu cắn răng:

- Tôi đã mong là khi gặp tôi, Cầm sẽ lớn tiếng mắng nhiếc một trận, Cầm phải ghen, phải cho tôi một tát tai hay một quả đấm. Vậy mà thất vọng quá... Cầm lại còn chúc mừng cho tôi.

Bội Cầm cười nhạt:

- Tôi đâu phải trẻ con. Và lại, Tùng Siêu, cậu có quyền hưởng thụ niềm vui tuổi trẻ của cậu, cái đó không có gì xấu cả.

- Thế Cầm có biết tôi từ đâu về không?

- Thì từ Long Hải! - Cầm nói ngay - Cậu đã cho tôi biết ban

nãy, ít ra cũng phải...

- Bốn tiếng đồng hồ - Siêu cướp lời.

- Bốn tiếng đồng hồ? Vậy cũng có nghĩa là cậu phải chạy từ khuya?

- Đúng thế! Trời nóng quá, chúng tôi đến Long Hải bơi. Rồi trời sụp tối, cô ấy bảo là đường quá nguy hiểm vào ban đêm, nên khuyên tôi ngủ lại, chúng tôi muốn một ngôi nhà nhỏ. Tôi cũng không ngờ nó chỉ có một phòng. Tôi định muốn thêm một căn phòng khác. Cô ta nói là cô ta sợ ma. Thế là... Thế là... Ồ! Tôi không biết nói như vậy là đúng không. Vì thực ra, cô ấy cũng đã khuyên bảo tôi nên giữ gìn. Nhưng tôi không kiềm chế được. Tôi không giữ được mình... Rõ ràng là tôi thất bại. Sau đó tôi thiếp đi, rồi tỉnh dậy. Có lẽ khoảng mười hai giờ khuya. Tôi mở mắt ra nhìn, thấy Trân ngủ mà vẫn cười. Một nụ cười chiến thắng. Tôi ngồi dậy và chợt hiểu ra. Tôi như bị tạt một gáo nước lạnh vào đầu. Tôi biết một cách rõ ràng là tôi chỉ là một thằng con nít mới lớn, một thằng ngu, bị người ta đem ra đùa như một thứ đồ chơi. Tôi tự nói: Chuyện đã xảy ra, có phải vì tình yêu không? Rồi tự mình trả lời. Không, không phải, hoàn toàn không phải. Nhất là khi tôi ngồi dậy nhìn n đáng cô ta nằm. Tôi chợt thấy kinh tởm, xấu xa làm sao! Một người đàn ông trước khi ôm được người đàn bà trong vòng tay, họ khao khát mê hoặc, nhưng khi đã đạt được mục đích rồi, lại thấy ghê tởm. Như vậy là sao? Tại sao? Có một điều tôi hiểu rõ hơn ai hết là tôi đã trúng kế. Nói vậy, chắc cũng không công bằng lắm, ai bảo tôi nhảy vào? Chính tôi cơ mà? Tôi chợt thấy ghê tởm chính mình. Bấy lâu nay, tôi cứ ngây thơ, tự hứa sẽ cố gắng giữ mình. Tôi đã giữ được như vậy phần lớn vì bản tính nhút nhát, rụt rè. Và vì tôi tin tưởng là linh hồn và thể xác là mộ. Phải giữ cho nó thuần

khuyết. Thế mà tối hôm qua, tôi đã để cho mọi thứ bị huỷ hoại cả. Tôi vừa giận vừa tức, tôi đang bị mắc cảm phạm tội, Tôi không hiểu sao mình lại có thể chung đụng dễ dàng như vậy. Thế là, tôi đánh thức cô ta dậy, bảo mặc quần áo vào và lái xe một mạch về đây. Bảo cô ta ở nhà cô ta và chạy đến tìm Cầm ngay, tìm Cầm để nói hết...

Bội Cầm nhìn Siêu. Câu chuyện Siêu kể làm nàng đỏ mặt:

- Sao lại kể chuyện này cho tôi nghe, và để làm gì?
- Vì Cầm từng nói... là tôi chưa trưởng thành!
- Thế à?

Cầm bối rối, trong khi Siêu có vẻ thành khẩn:

Cậu Siêu, cậu còn quá ngây thơ, đơn giản và hiền lành quá. Cậu chưa yêu nên chưa hiểu căn cớ thế nào là yêu. Cậu tưởng là cậu đã yêu tôi thật ra thì tình cảm mà cậu dành cho tôi, chẳng qua chỉ là một tình cảm bao trùm mà Siêu đã dành cho Tùng Bình, Tùng Doanh và Tùng Tâm. Khác một chút là tôi không phải là chị em ruột của cậu. Nói khác đi, tình cảm đó như một sự pha trộn giữa tình cảm chị em và tình bạn. Chỉ có thể thôi. Cậu nghĩ cho kỹ sẽ thấy ngay, trong quá trình trưởng thành của mỗi người đều có một số bí mật. Những bí mật đó không tiện kể cho cha mẹ, chị em nghe, chỉ có thể kể lại cho bạn bè. Và tôi, tôi là một người bạn được Siêu coi như là tốt. Cậu đã coi tôi như một thứ tri kỷ và không giấu diếm gì tôi.

Siêu cúi đầu nhìn chiếc tay lái trước mặt, lòng băng khuôn. Lời nói của Cầm có cái rất đúng mà không đúng. Không hiểu sao Siêu lại thờ dài:

- Tóm lại... là trong mắt Cầm, tôi chẳng có lấy một ký lô nào cả? Cầm không dành được cho tôi tí ti tình cảm nào cả ư?

Bội Cầm đỏ mặt, Cầm nói một cách thật lòng:

- Không hẳn... Vì có lúc cậu đã làm cho tôi cảm động đấy chứ!

- Bao giờ thế?

- Lúc mà... thôi không thể nói đâu. - Bội Cầm lắc đầu nói - Nếu có cái lúc đó đi chẳng nữa, thì tôi cũng nghĩ là... Cậu yêu rất cuồng nhiệt nhưng đơn giản. Tình thương của tôi dành cho cậu còn cao cả hơn tình yêu.

- Nghĩa là... Tôi đã khiến cho nó bị tan vỡ:

- Không. Thế mới đúng, tình yêu khác với sự cảm thông và thương hại, - Bội Cầm chợt vỗ nhẹ lên đùi Siêu nói - Cậu Siêu, nghe tôi nói này.

- Thế nào?

- Tốt nhất cậu nên tranh xa Trân một chút - Cầm ngập ngừng nói. Tôi sợ là...

- Sợ gì?

- Sợ là cậu sẽ trở thành một con cá béo... Cậu không thấy là cô ấy đang thả câu sao? Đừng để bị mắc câu. Tôi sợ cậu không đủ bản lĩnh trước sự cám dỗ của cô ấy.

Siêu có vẻ rầu rĩ.

- Đừng có vẻ nản như vậy. - Bội Cầm cười động viên - Tôi dám cá là một ngày nào đó, sẽ có một cô gái làm cậu thật sự xiêu lòng. Và bấy giờ cậu sẽ hiểu thế nào là tình yêu. Lúc đó,

cậu sẽ cảm ơn những điều tôi nói hôm nay. Thật đấy cậu Siêu ạ, ngày đó rồi sẽ đến.

Bội Cầm nhìn vào đồng hồ, nhanh qua, mới đây mà đã chín giờ rưỡi. Cầm giật mình, cỡ lẽ ở nhà cha đang lo không biết Cầm đi đâu, nàng vội vỗ lên tay Siêu, nói:

- Nhờ cậu đưa hộ tôi về nhà, bằng không cha tôi không biết tại sao tôi đột nhiên bị mất tích thì nguy quá.

Siêu thở dài, cho xe nổ máy. Trên đường về, cả hai không nói với nhau một lời nào cả. Thỉnh thoảng Siêu có liếc sang Cầm. Bội Cầm ngồi đấy, nghiêm nghị bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Cầm nói đúng, rõ ràng đã ái mộ, chiêm ngưỡng, sùng bái quá, nhưng cái đó không hẳn là tình yêu... Chợt nhiên Siêu có cảm giác như mình giống như con nhông. Qua một đêm mà mọi sự đã đổi khác. Không mà biến thành bướm. Bội Cầm đẹp trang nhã, đứng đắn, còn Trân - Trân giống như một thực thể bị lôi cuốn, đòi hỏi thỏa mãn. Nếu so sánh cả hai, thì rõ ràng Trân phải như "phần xác" còn Bội Cầm là "phần hồn".

Xe đã chạy tới hẻm nhà Cầm, đột nhiên Cầm đưa tay ngăn lại:

- Cậu hãy ngừng xe ở đây.

Cầm nói, Siêu không hiểu nhưng cũng thắng lại.

- Chuyện gì thế?

Siêu hỏi mà hướng mắt theo cái nhìn của Cầm. Trước cửa nhà Cầm có một chiếc xe Mercedes màu đen. Chuyện gì đã xảy ra thế? Bệnh mẹ Cầm trở nặng, xe đến đến để đưa đi bệnh viện ư? Nhưng nếu thế thì tại sao sử dụng Mercedes?

Trong lúc Siêu còn phân vân, thì Cầm đã bước xuống. Siêu không yên tâm lái xe tấp vào lề, rồi cũng bước theo. Đến gần Siêu mới thấy, trên xe còn một bác tài mặc đồng phục trắng. Ai vậy? Không lẽ một tay có máu mặt nào đấy đến tìm Cầm?

Cửa mở rộng, Bội Cầm bước tới gật đầu chào ông Lưu rồi lách mình vào trong. Không hiểu sao Cầm thấy tim mình như đập mạnh. Vừa tới nhà, Cầm đã thấy cha đang đứng nói chuyện với Chúc Vy. Hôm nay Chúc Vy mặc áo trắng, tóc xõa dài. Nàng đứng quay mặt vào trong nhà nên không thấy Cầm.

- Nhờ ông nói lại với cô giáo là con có đến đây, con sẽ mang thêm nhiều hoa nữa cho cô giáo.

Bây giờ Cầm mới để ý thấy rằng sàn đầy hoa từ cúc, thược dược, mấn đình hồng, tiên đàn... cả kim trần hoa nữa.

- Chúc Vy!

Cầm gọi, Chúc Vy quay đầu lại, mắt long lanh:

- Cô giáo!

Và lập tức cô bé bước tới nắm chặt tay Cầm với nụ cười.

- Em cảm ơn cô, cảm ơn cô vô cùng, nhưng tại sao cô giáo không đến nhà em chơi? Mặc dù không còn dạy, nhưng em vẫn nhớ cô quá. Không phải chỉ một mình em mà cả nhà em đấy. Nội nè, vú Ngô nè... cha em bảo mang một số hoa này đến cho cô. Người nói đừng quên chậu kim trần hoa đấy.

- À! - Bội Cầm nhìn hoa với một chút cảm xúc lộ hẳn trên mặt.

Chúc Vy mang mấy chậu hoa đến trước mặt nàng, trong đó

có một chậu có lá như cỏ nhưng lại màu vàng ánh, Chúc Vy đặt chậu hoa này cạnh chậu hoa kim trần nói:

- Đây là chậu kim ngũ thảo. Cha bảo em mang đến cho cô. Không hiểu sao cha em đã lục được ở đâu một quyển sách nói về hoa, cha bảo kim ngũ thảo tượng trưng cho sự cao ngạo, còn kim trần hoa lại có nghĩa là không tốt, nó tượng trưng cho sự biệt ly. Lầu đầu cha nói, thôi đừng đem cho cô kim trần hoa. Nhưng sau đó không biết suy nghĩ thế nào người lại bảo em mang theo, nhưng dặn là phải đặt kim ngũ thảo và kim trần hoa cạnh nhau. Em không hiểu cha làm vậy có ý nghĩa gì. Em hỏi thì cha nói: Cha muốn xin lỗi cô. Và nếu cô nhận cả hai chậu hoa này có nghĩa là cô đã chấp nhận lời xin lỗi đó... Giọng nói của Chúc Vy líu lo như chim - Vậy thì cô nhận đi nhé. Cô biết đấy... Cha em tuy hơi cao ngạo nhưng ông ấy rất tốt. Chưa bao giờ em thấy cha chịu xuống nước xin lỗi ai cả. Nhưng với cô thì hoàn toàn khác, cô là một ngoại lệ. Và như vậy, dù thấy tình cảm của cha dành cho cô như thế nào rồi. Cô đừng giận cha em nữa nhé!

Bội Cầm ngẩn ra, thật sự ngẩn ra. Nàng nhìn hai chậu hoa trước mặt. Điều đó có ý nghĩa là: “Giã biệt nhé! Cao ngạo” Cầm nhìn Chúc Vy, lòng chợt bối rối. “Giã biệt! Cao ngạo!” Ý ông ta muốn gì? Luật sư Thanh đã thấu hiểu ý nghĩ của ta, thấy được cái thái độ phản kháng của ta, sự trịnh thượng của ông ấy! Xin lỗi! Ông ta mà cũng biết xin lỗi nữa ư? Không! Sự cao ngạo là một chứng bệnh bất trị, rõ ràng như thế... và cũng chính vì thế mà luật sư mới phải Chúc Vy đến đây.

Bàn tay Chúc Vy vẫn nắm lấy tay Bội Cầm. Chiếc áo dài thướt tha của cô bé bay trong gió. Mái tóc dài, đôi mắt đen nhánh kia đang nhìn Cầm với sự thích thú:

- Cô không giận cha em nữa chứ? Cô nhận cả hai chậu hoa kia nghe? Cha nói chỉ cần em mang đến là chắc chắn cô sẽ không từ chối.

- Tại sao vậy?

- Bởi vì... Chúc Vy kéo dài giọng nói một cách thỏa mãn - vì cô tốt, cô yêu em, cô không muốn em mãi va đầu vào thất bại.

Bội Cầm giật mình, nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô bé mà yên lặng. Không phải chỉ có nàng mà có một người đứng ở phía sau cũng đang ngẩn ngơ. Đó là Tùng Siêu, Chàng có cảm giác như đang lạc vào một thế giới không thực. Ở đó có cô tiên nữ giữa khung trời ngập đầy nắng mai, đầy tiếng chim hót. Cô tiên nữ làm trái tim chàng xao xuyến, bàng hoàng - một niềm xao xuyến rất thánh thiện như đức tin, hoàn toàn khác với những xao động khi chàng đứng trước Trân.

CHƯƠNG 11

Kim trâm hoa và kim ngũ thảo đều được đặt trên bệ cửa sổ phòng của Bội Cầm.

Mấy ngày liền, Cầm bận chấm bài thi nên ít khi rời phòng. Nhiều lúc tình cờ nhìn lên, hai chậu hoa trước mặt lại làm Cầm suy nghĩ. Lạ thật, cả hai đều là màu vàng, nhưng kim trâm hoa thì lại nở cùng lúc nhiều cánh - Những cánh hoa màu vàng e ấp giữa lá xanh, còn kim ngũ thảo, cả hai chậu chỉ có duy nhất một cành vươn cao với hoa. Bất giác Cầm nhớ đến câu: “người gầy như cánh hoa đào”

Vâng, “người gầy như cánh hoa đào”

Mấy ngày gần đây, Cầm đã gầy hơn xưa. Chỉ vì Cầm nghĩ ngợi, suy nghĩ nhiều hơn. Có nhiều chuyện đáng suy nghĩ. Những suy nghĩ đó khiến người đôi lúc ngẩn ngơ. Ví dụ như chuyện Cầm nhận hai chậu hoa, như lời Chúc Vy nói nếu Cầm nhận hai chậu hoa này có nghĩa là Cầm đã tha thư, đã nhận lời xin lỗi của luật sư Thanh. Thế rồi nước cờ kế tiếp của ông ta sẽ là gì? Cầm suy nghĩ rồi chợt phát hiện:

Lòng ta đang thấp thỏm chờ đợi? Chờ đợi chuyện gì đó sẽ xảy ra ư?

Và rồi màn kế tiếp sẽ phải đến.

Tối hôm đó, Cầm vừa cộng điểm thi của học sinh xong, và coi như công việc của một niên học đã hoàn tất, lúc đó khoảng

hơn tám giờ thì tiếng chuông điện thoại reo.

- Alô, ai đấy?

Bội Cẩm hỏi, lòng vẫn nghĩ là chị em nhà họ Ngô, hoặc của Tùng Siêu thôi, thì bên kia giọng đàn ông vang lên:

- Cô... Bội Cẩm đấy phải không?

Tiếng của luật sư Thanh: Cẩm thấy tim mình đập mạnh.

- Dạ

- Cô ... Cô khỏe chứ?

- Dạ...

Bội Cẩm lại dạ. Một tiếng dạ rất ngọt ngào. Cẩm cảm thấy không hiểu sao hôm nay lại yêu đuối như vậy.

- Cô... cô có thấy nóng không?

- Nóng?

Bội Cẩm không hiểu Tự Thanh muốn nói gì. Nhưng rồi đột nhiên Cẩm thấy không khí trong nhà nóng thật.

Đêm mùa hạ mặc dù mặt trời đã lặn từ lâu nhưng cái nóng như từ dưới đất tỏa lên, làm không khí ngọt ngào.

Bội Cẩm đưa tay lên sờ ót, nói:

- Vâng, trời khá nóng!

- Tôi biết có một quán cà phê, không khí rất dễ chịu, phong cảnh lại hữu tình. Cô có nhận lời mời của tôi đến đây uống cà phê không?

Bội Cầm chợt thấy buồn cười. Hôm nay ông Thanh có vẻ khiêm tốn quá. Không còn cái giọng lưỡi ra lệnh như cũ - Một sự thay đổi quá lớn.

Cầm nói không suy nghĩ:

- Vâng, tôi nhận lời.

- Vậy thì mười phút nữa tôi sẽ đến đón cô nhé?

Và tự Thanh gác máy. Bội Cầm đứng yên mấy giây. Rồi không hiểu sao Cầm lại thấy lòng reo vui. Mười phút, chỉ có mười phút! Phải trang điểm nữa chứ?

Bội Cầm mở tủ, định thay áo, nhưng lại thấy không có lấy một chiếc áo nào vừa ý. Cầm nhớ tới chiếc áo màu trắng của Chúc Vy và dằng dấp quý phái của cô bé mà ngượng ngùng. Thôi thì khờ thay gì cả, Bội Cầm nhìn vào kiếng. Chiếc áo ngắn tay màu mỡ gà đang mặc, với chiếc robe vàng điểm nâu, cũng không đến nỗi tồi. Thế thì thay làm gì? Nhưng dù gì thì cũng nên thoa tí son, phấn nhạt.

Bội Cầm nhìn vào kiếng, một khuôn mặt xanh xao xuất hiện. Đôi mắt tròn mở to, dằng dấp yếu đuối... Tiểu thuyết thường mô tả người đẹp phải có đôi mắt long lanh, môi hồng, da trắng, mái tóc đen mượt... Còn ta chỉ có mái tóc là tạm tạm.

Bên ngoài cửa đã có tiếng còi xe, thế này thì không trang điểm kịp nữa, Bội Cầm vội vớ chiếc ví, chạy vội ra phòng khách định hỏi xin phép cha. Nhưng tới nơi, Cầm đã thấy cha đứng ở đây chấp tay sau đít tới lui, như đang suy nghĩ điều gì.

Thấy Cầm, ông nói với một vẻ lo lắng

- Con ra phố ư?

- Vâng.

- Đi với... ông luật sư đó?

- Dạ! - Cầm đáp với một chút ngại ngùng - Có gì không cha?

- Thôi được. Nhưng mà...

- Cha ạ! - Bội Cầm nhìn cha - Có phải cha không thích con qua lại với ông ấy?

- Chỉ là một sự qua lại thôi ư? Ông Vĩnh Tư hỏi và bước tới đặt tay lên vai con - Thôi đi đi, con cũng không nên suốt ngày ở nhà, con còn trẻ, cần phải có bạn bè. Nhưng đối với Tự Thanh thì con cần phải cẩn thận một chút. Thân gái nên cảnh giác là tốt hơn con ạ! Ông ta không còn trẻ, kinh nghiệm từng trải nhiều hơn con. Và lại, đối với phụ nữ hình như ông ta cũng có nhiều tai tiếng... Dĩ nhiên là với những người có tiền, có thể như ông ấy chuyện đó không sao tránh khỏi. Có điều cha muốn con nên cảnh giác một chút, cẩn thận một chút... Nhiều khi mọi việc chỉ là tin đồn. Mà thôi, chuyện con tiếp xúc với ông ta chỉ là chuyện qua lại bình thường, phải không?

Bội Cầm thấy bối rối. Nàng không còn thấy yên ổn nữa. Cha có ngụ ý gì? Nhưng không còn kịp nữa rồi tiếng kèn xe bên ngoài thúc giục. Thôi thì để về nhà sẽ hỏi rõ hơn.

Cầm vội vã nói:

- Con sẽ làm theo điều cha dặn.

Rồi Cầm bước ra cửa.

Luật sư Thanh đang ngồi bên tay lái chờ.

Cầm ngạc nhiên hỏi:

- Bác Lưu đâu mà ông phải lái xe?

- Tôi thích thế này hơn. Ôn Tự Thanh cười nói - Chuyện nhờ bác Lưu là chuyện bất đắc dĩ. Trên phương diện đi giao tế làm ăn đòi hỏi, hoặc khi đưa mẹ tôi và Chúc Vy đi đâu, chứ nào tôi có thích đi xe phải nhờ người khác lái đâu.

Bội Cầm nhìn Tự Thanh. Hôm nay, ông ta khoác bộ âu phục trắng, cravate đỏ, trông trẻ và đẹp trai, chọn nhiên nhìn lại cách ăn mặc của mình, Cầm thấy hơi ngượng.

Xe dừng trước một cao ốc, họ xuống xe vào thang máy lên lầu.

Quán cà phê nằm tận trên cùng. Khung cảnh thật lịch sự và lễ phép. Cầm chợt có mặc cảm tự ti. Tự nhiên một cảm giác buồn buồn, choáng hết cả tâm hồn nàng. Họ còn ăn vận sang hơn cả nàng.

Phải nói đây là một nơi ăn chơi sang trọng thì đúng hơn. Căn phòng thật rộng, có cả piste nhảy. Tự Thanh chọn một chiếc bàn bên cạnh khung cửa kính. Từ đây nhìn ra, thành phố như thu gọn bên dưới. Những rừng đèn giống như chuỗi hạt trên châu nhấp nháy. Xe cộ qua lại không ngoi.

Cầm quay lại nhìn Thanh. Ông ta có vẻ rất tự nhiên.

Ánh sáng trong phòng vừa đủ. Cách bày trí sang trọng. Có tiếng nhạc nhẹ vang lại và những cặp tình nhân đang dịu nhau. Bản nhạc khá quen thuộc nhưng Cầm không biết tên. Để phá vỡ không khí yên lặng, Cầm hỏi:

- Bản nhạc gì thế?

Ông Tự Thanh không đáp, lấy bút ra viết lên khăn tay mấy

chữ: “em đã chiếu sáng đời tôi”.

Cầm thấy tim mình đập mạnh, ngẩng nhanh lên, bắt gặp ánh mắt như biết nói của Thanh.

Cầm cảm thấy ngượng đỏ mặt.

Bồi bàn đã bước đến, Tự Thanh hỏi:

- Cầm muốn dùng món gì?
- Cho cà phê thôi.

Tự Thanh gọi hai ly cà phê, rồi nói:

- Đúng ra Cầm nên gọi món kem đặc biệt, ở đây kem nơi này khá nổi tiếng. Nhất là món kem Pháp. Nó gồm có kem, hạnh đào, anh đào... Thử cho biết nhé?
- Vâng.

Cầm gật đầu, thế là Tự Thanh gọi thêm món kem:

Chỉ một lúc sau, là mọi thứ được mang ra. Cầm không biết nên ăn món nào trước, nên hóp một hóp cà phê hay là ăn thêm một muỗng kem.

- Ông thấy đấy, ăn thế này có nóng có lạnh, có ngọt, có đắng...

Như vậy thì Cầm đã hưởng hết hương vị của cuộc đời còn gì?

Bội Cầm giật mình nhìn Tự Thanh. Ông suy nghĩ gì mà nói vậy? Phải chăng? Bội Cầm bối rối nhìn xuống.

- Tôi nói sai gì nữa ư?
- Không có, chỉ tại câu nói của ông làm tôi suy nghĩ.

- Cầm có biết là - Tự Thanh đốt một điều thuốc - Từ trước đến giờ tôi không hề ngại chuyện lỗ lòi trước mặt đàn bà, vậy mà không hiểu sao, trước Cầm tôi lại thấy mặc cảm làm sao. Tôi chợt thấy mình già đi nhiều...

Bội Cầm vừa ăn kem vừa nhìn lên:

- Ông nói thật đấy chứ? Hay chỉ là những lời khách sáo?

- Tôi cần gì phải làm thế với Cầm? Tôi nói thật đấy, có lẽ vì... Tôi... yêu... Cầm.

Bội Cầm giật mình, nàng mở trừng mắt?

- Tại sao?

- Tại sao là sao?

- Ông cũng thấy đấy, tôi đâu phải là người con gái điển hình trong mắt ông - Cầm nói - Tôi không đẹp, không theo thời thượng, tôi bình thường hơn cả bình thường, rụt rè quá đáng, lại không còn trẻ, không có sức hấp dẫn, không biết sông theo trào lưu, không biết chơi... trò chơi của tình yêu. Tôi sống bảo thủ, ương ngạnh, chỉ gây phiền hà cho người khác hơn là mang đến tình yêu mật ngọt...

- Cầm nói hết chưa?

- Chưa.

- Vậy cứ nói đi.

- Tôi... Cầm run giọng nói, đầu vẫn lảng vảng lời răn của cha. "Coi chừng trên phương diện giao thiệp với đàn bà, hấn khá tai tiếng" - Tôi không phải là đối tượng để đùa giỡn. Tôi... Giọng nói của Cầm càng run hơn - Tôi có thể tưởng đó là

thật...

Tự Thanh nhìn thẳng Cẩm, rồi đột ngột đứng dậy:

- Ông làm gì đấy?

Cẩm hỏi, Thanh chợt nói:

- Chúng ta ra sàn nhảy đi!

Bội Cẩm nhìn ra sàn nhảy., Khách không nhiều lắm, một điệu Mambo. Chợt nhiên nàng nhớ đến lời của Siêu bàn về Trân, Cẩm vội nói:

- Tôi không biết nhảy Disco hay Tango.

- Đây không phải là Disco! - Tự Thanh nói - ANh cũng không muốn thấy em nhảy biểu diễn, mà chỉ muốn được gần em... gần em một chút.

Và Tự Thanh kéo Cẩm ra piste nhảy, ôm sát Cẩm vào lòng. Tự Thanh đưa Cẩm đi theo tiếng nhạc và nói nhẹ nhàng:

- Anh cho em biết nhé, ngay cái hôm đầu tiên em bước chân vào phòng khách nhà anh, là em đã khiến anh chú ý. Ban nãy em vừa bảo là, em tầm thường, không đẹp, không biết theo đuổi thười thượng, không có gì xuất sắc... Nếu em nghĩ như vậy thì không đúng đâu. trong mắt anh, em rất đẹp. Đương nhiên không phải là cái đẹp của mình tinh tài tử, mà là cái đẹp nội tâm. Một cái đẹp kín đáo. Nhiều lúc đối diện với em, anh chợt thấy mình tầm thường, thô cục vô cùng. Bội Cẩm! Tự Thanh tiếp tục, giọng nói như van nài - Hãy bỏ hết những mặt nạ ngụy trang. Chúng ta hãy nhìn thẳng vào nhau. Thú thật với em, anh rất yêu tự do, anh không muốn bị bất cứ người đàn bà nào cột chân mình lại... Mấy năm qua, anh rất

thỏa mãn với cuộc sống độc thân mà mình có, nhưng rồi sự xuất hiện của em, đã làm cuộc sống bình thản kia đảo lộn hết... Bội Cầm! Tại sao em không nghĩ về mình, thành thử em không biết, cái cao ngạo, bất cần một cách thoát tục của em... cộng thêm cái nhạy cảm trong ứng xử, cái tự cao tự đại, cái cố chấp... tất cả những cái đó làm anh choáng, anh bị mê hoặc. Vâng, em không có những bộ áo sang trọng, không có những đồ trang sức đắt tiền, không trang điểm, không đua đòi thời thượng, em hơi bảo thủ, nhưng không hiểu sao anh lại thích em vô cùng. Tất nhiên, anh muốn em phải mặc đẹp hơn, anh cũng thích ăn mặc đẹp. Nhưng vấn đề đó không phải là vấn đề chính. Cái chính là... Em biết không...

- Tự Thanh khẽ môi sát vào tai Cầm:

- Anh yêu em.

- Bội Cầm thấy như muốn ngạt thở, nàng tựa đầu vào vai Tự Thanh, nàng không nói được gì cả, cũng không nhìn được vì mắt đã nhòe lệ rồi.

- Em có nhớ nụ hôn đầu tiên của chúng ta trong thư phòng không? - Tự Thanh tiếp tục nói - Có lẽ bấy giờ anh cũng chưa biết tại sao mình lại làm như vậy, vì anh không có thời gian để suy nghĩ, anh đã bị em phản kháng và bắt đầu phân tích. Anh cố tìm đủ mọi lý lẽ để biện bạch, để trốn tránh sự thật. Nhưng cuối cùng anh mới thấy mình thua... Anh đã bị em chiếm ngự. Bội Cầm! Bây giờ thì anh hiểu chính mình rồi. Anh không thể sống thiếu em. Có điều anh không biết là... em có cùng một suy nghĩ như anh không?

Bội Cầm yên lặng, chỉ tựa đầu vào vai Thanh.

- Bội Cầm, em nói đi. Sao em không nói gì cả?

Bội Cầm vẫn yên lặng, với hai dòng nước mắt.

- Hay là em chê anh? Anh già lắm phải không?

Cầm chỉ lắc đầu.

- Em nói đi! Sao không nói? Em không nhần tâm nói hai tiếng chối từ ư? - Tự Thanh cắn nhẹ môi, cương quyết - Anh đã chuẩn bị sẵn sàng rồi đây, em cứ nói sự thật. Đừng thương hại anh, cũng đừng nể nang gì cả, hãy nói thật lòng em.

Bội Cầm không thể yên lặng mãi, không thể để Tự Thanh hiểu lầm. Bây giờ Cầm đã hiểu ra, tại sao Tùng Siêu bao giờ trước mặt nàng cũng chỉ là một đứa con nít mới lớn. Thì ra vì sự hiện diện của người đàn ông này. Đúng rồi. Dáng dấp trưởng thành, chững chạc của ông ta đã đi vào tiềm thức Cầm từ lâu. Có lẽ Cầm đã yêu Tự Thanh từ lâu lắm rồi.

- Tôi... - Cầm bắt đầu nói giọng ấp úng - Tôi đã nói.. ông làm thế... Tôi sẽ tưởng là thật đấy.

- Tưởng là thật? - Tự Thanh trừng mắt - Thế Cầm nghĩ là anh nói đùa ư?

- Tôi cũng không biết là... Cầm nói - Ông nói thật lòng đấy chứ?

- Trời đất! Mãi đến giờ phút này Cầm còn hỏi như vậy được sao? Tự Thanh hỏi - Anh đã nói, anh không muốn bị bất cứ người đàn bà nào cầm chân, nhưng mà... nếu bây giờ, em đến với người đàn ông nào khác có lẽ anh sẽ hóa điên mất. Vì vậy... em phải là của anh, em phải là vợ anh.

Bội Cầm xúc động ôm sát Tự Thanh vào người. Bước chân của cả hai vẫn đều theo điệu nhạc, nhưng bây giờ thì đã có

xuất hiện nụ cười. Nụ cười trên môi, trên mắt Cầm.

- Ông có hối hận vì điều ông vừa nói không?
- Hối hận? Tại sao lại phải hối hận? Tự Thanh có vẻ bồn chồn
- Em nói đi, em đồng ý hay là khước từ?
- Ông thấy sao? - Bội Cầm hỏi một cách nhẹ nhàng - Tôi thấy ông khờ thật. Giả sử như bây giờ ông có thấy hối hận, định rút lại lời nói đó, tôi cũng không cho đâu.

Tự Thanh như chững lại. Chàng như vừa nghe được lời chúa phán truyền. Chàng siết chặt tay Cầm nói:

- Không được, phải rời khỏi đây ngay.

Bội Cầm ngạc nhiên:

- Tại sao vậy?

Tại sao ư? Tự Thanh mở to mắt nhìn Bội Cầm - Bởi vì anh muốn kiếm một chỗ vắng vẻ nào đó để được hôn em.

CHƯƠNG 12

Đề án kiến trúc của Ngô Tùng Siêu đã được ban giám đốc thông qua. Ngoài số tiền thưởng, Tùng Siêu còn được cấp trên khen ngợi và đề bạt lên làm trưởng phòng thiết kế.

Đối với gia đình họ Ngô, đây là một sự kiện lớn.

Vợ chồng Tùng Bình, Tùng Doanh đều tập hợp đầy đủ ở nhà. Mọi người vui vẻ, nhưng cái không khí vui vẻ khuấy động đó, hầu như đều do phái nữ gây ra. Dù gì nhà này cũng âm thịnh dương suy. Mấy cô con gái lại nói năng lanh lợi, đàn ông thường hay bị lép vế. Lúc đó thương mấy anh con trai trở thành hề. Chẳng hạn có lần, không hiểu vì lý do gì, Tùng Doanh ngồi tới đâu cũng mang theo gói ô mai. Hôm ấy không hiểu sao không có nó. Đang ngồi chung trong phòng khách. Doanh chợt hỏi chồng:

- Anh Kiên ơi!

Tử Kiên như hiểu ra, lên tiếng:

- Ô mai!

Rồi chạy bay ra khỏi phòng khách, xông ra ngoài cổng. Mọi người rất ngạc nhiên, chưa hiểu thì bà Ngô đã bước tới, bà đã từng làm mẹ nên không có gì qua mặt được bà. Bà nhìn Tùng Doanh cười, nụ cười hài lòng và mọi người chợt hiểu ra. Thế là mục tiêu chính từ Tùng Siêu đã chuyển sang Tùng Doanh. Doanh đã có tin vui! Thế là đề tài đã thay đổi.

Doanh lấy chồng mới nửa năm mà đã có tin mừng, còn Tùng Bình lấy chồng đã ba năm lại không có gì hết. Gia đình họ Lê nôn nóng. Lê Bằng Viễn càng nôn nóng hơn.

Nhìn Tùng Bình, Viễn nói:

- Tôi gia hạn cho cô từ đây đến cuối năm, phai ăn ô mai, bằng không thì...

- Thì sao? - Tùng Bình nhìn chồng cười hỏi:

Viễn đáp tỉnh bơ:

- Thì tôi sẽ không khách sáo gì nữa, tôi phải làm một màn "cầu thê" kiếm vợ hai.

- Ông dám không? Tùng Bình hỏi - Nếu ông "cầu thê" tụi này không biết "cầu phu" à?

- Gan thật! - Bằng Viễn hét lên - Thật quá lắm!

Và quay sang bà Ngô, Viễn nói:

- Mẹ xem đấy, con gái của mẹ lớn gan quá không?

- Con đừng sợ! Bà Ngô cười an ủi Viễn - Con mẹ, mẹ biết, nó chỉ giỏi có cái miệng thôi chứ không dám làm đâu... Mà con cái trong nhà này kỳ lắm, không phải chỉ có mấy đứa con gái không, mà con trai cũng vậy...

- Ô mẹ! - Tùng Siêu la lớn - Sao mẹ lại kéo con vào đây làm gì? Con thấy con rất lành mạnh, đâu có tật gì đâu?

Tùng Tâm chen vào:

- Anh mới lắm tật đấy chứ!

- Hứ! - Tùng Siêu quay sang trừng em - Tật gì mi nói ra xem? Nói xem?

- Thôi giỏi rồi! Tùng Bình nói - Con của mẹ thế nào mẹ không biết à? Cậu đừng tưởng cậu lên chức trưởng phòng là ngon nhé. Con trai gì mà hai mươi lăm tuổi đầu rồi vẫn phải bám víu vào mấy chị. Ngay cả chuyện đi cua đào cũng chưa biết. Anh Bằng Viễn đâu?

- Dạ có!

Viễn bước ra đứng nghiêm, chào theo kiểu nhà binh.

Bình nói:

- Anh đem hết kinh nghiệm tán gái của mình dạy cho cậu Ba nó xem.

- Anh ư? Viễn tròn mắt - Anh nhớ là lúc đó... Khi tán tỉnh em, là lúc em đang đòi học lái xe gắn máy. Anh hứng chí anh hùng, bước ra dạy. Không ngờ tiểu thư nhà tôi đập máy chưa xong đã ham rò ga. Chiếc xe vọt tới một cái, tung vào bờ tường. "Rầm" là ngã lộn nhào, cả người lẫn xe. Em bị lỗ máu đầu. Anh thất kinh phải đưa ngay vào bệnh viện. Bác sĩ thấy vết thương trên đầu em rộng quá, mắng anh: "Tại sao cậu lại làm cho một người đẹp thế này mang sẹo thế? Bây giờ cậu phải xử trí sao?" Anh tưởng là em sắp chết đến nơi, nên buộc miệng nói: "Tôi sẽ cưới cô ấy làm vợ". Có ai ngờ đâu em lại lớn mạng như vậy? Em không chết lại sống khỏe, làm anh phải cưới em. Như vậy có kể là anh đã "tán" em không? Kinh nghiệm này đâu thể truyền cho Siêu được?

Câu chuyện của Bằng Viễn khiến cả nhà cười ầm lên. Thật ra thì Viễn không xạo. Chuyện đó có phần thật, vết sẹo trên đầu

Bình còn đó. Trước sự cười đùa của mọi người, Bình không giấu được sự tên tò:

Nói kiểu anh, thì ra là tôi đã dùng khổ nhục kế để câu anh ư?

Bằng Viễn đứng ra xa một chút.

- Làm sao anh biết được?

- Dùng tưởng bỏ nhé! - Tùng Doanh nhảy vào cứu bồ cho chị
- Nhưng chị Bình đâu phải bảo anh kể chuyện anh của chị ấy như thế nào đâu? Mà chỉ muốn anh đem chuyện anh đã tán tỉnh mấy cô khác kia kìa.

Cô nào đâu?

Tùng Tâm bấy giờ mới nhập cuộc:

- Còn cô nào nữa, cứ khéo đóng kịch thôi, công tử họ Lê ạ... Công tử có muốn tôi kể ra sơ sơ mấy cái tên mà tôi biết không?

- Đừng, đừng, đừng!

Bằng Viễn vội vã ngăn lại. Rõ ràng anh chàng cũng có chút tai tiếng trong chuyện tán tỉnh phụ nữ.

Mấy lần dự tiệc chiêu đãi, thù tạc trong thương vụ, Viễn đã gặp mấy đóa hoa biết nói. Rồi cũng đổ bể, truyền từ miệng người này qua người khác, ít họ xít cho nhiều. Viễn đã phải khổ sở thu xếp, bây giờ nếu moi ra, sẽ khổ cỡ nào. Viễn van nài Tâm:

Nhưng Tùng Bình không buông tha:

- Nếu anh là con người quang minh chính đại thì có gì phải sợ

chứ?

Bằng Viễn đột nhiên ho sặc sụa. Tùng Bình nhìn chồng cười hỏi:

- Anh làm sao thế? Cảm mạo hay bị viêm họng vậy?

Bằng Viễn rõ rất thông minh chuyển ngay đề tài:

- Không phải, không phải đâu. Anh có chuyện đang suy nghĩ đây... Xem nào, cậu Tùng Siêu năm nay hai mươi tuổi rồi mà chưa có bạn gái thì quả là dở vô cùng.

Lời của Viễn chưa dứt, thì chuông điện thoại reo vang, Tùng Tâm ngồi gần điện thoại nhất nên đỡ lấy ống nghe.

Vừa nghe, Tùng Tâm vừa nhú mồm:

- Ồ, có điện thoại của anh Siêu đây này. Cô nào gọi cho anh mà giọng nói nghe nhão nhoét vậy?

- Họ làm đấy! - Tùng Siêu vội khoát tay - Hãy nói với cô ta là không có mặt ở nhà. À.., à đi xa lắm rồi, công ty cử đi công tác xa... Hay đã đi Mỹ hay Phi châu gì cũng được. Phải đi ba tháng... hay cả năm cũng được.

Tùng Tâm trố mắt nhìn anh:

- Anh đừng tưởng ai cũng ngu như anh à? Làm gì có chuyện đi Mỹ hay Phi châu? Người ta chỉ cần phôn tới sở làm của anh là rõ cả mọi việc.

Tùng Siêu thấy có lý, bứt tóc:

- Mặc cô ta nói gì thì nói. Cứ bảo tôi không có ở nhà là được.

Tùng Tâm buông mấy ngón tay che kín ống nói ra, rồi nói vào

máy:

Anh ấy đi vắng rồi, không biết mấy giờ nữa mới về...

- Cái gì? Tôi là ai à? Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy!

Rồi Tâm đặt máy xuống, nhìn Siêu cười:

- Xong rồi, đã giúp anh giải quyết được mọi việc rồi đấy.

Bằng Viễn ngẩn người ra.

- Thật tình tôi không hiểu. Tại sao mấy người ai cũng bảo là cậu nhà ta chưa có bạn gái, bây giờ lại có người điện thoại đến chứ? Mấy người định phá tôi ư?

Tùng Tâm lắc đầu.

- Cái cô này ghê gớm lắm. Tôi đã trông thấy qua một lần, cô ta không kém cái bà "Mèo rừng" hay "Hồ ly tinh" gì của anh đâu anh Viễn ạ. Tùng Siêu nhìn mọi người, chợt nhiên thấy bức dọc. Cái sung sướng được khen thưởng vì bản thiết kế như cất cánh bay đi, chàng lặng lẽ rời khỏi đám đông lên lầu, khép cửa lại, ngã mình xuống giường, trừng trừng nhìn lên trần nhà.

Chậm chậm như một cuốn phim, trước mắt chàng hiện ra một khuôn mặt, một đôi mắt đen nháy, nước da trắng đứng đấy... Chiếc áo phất phơ trong gió lộng. Cô bé rực rỡ dưới ánh nắng ban mai như một nàng tiên. Siêu thờ dãi, nghiêng mình nhìn ra cửa sổ. Tùng Siêu ơi Tùng Siêu! Mi làm gì thế? Mi giống như Bội Cầm đã nói, mi ngay ngỗ, ấu trĩ, chưa trưởng thành... Mi gặp ai yêu đó. Đầu tiên mi đã bị cái nghiêm trang của Bội Cầm thu hút, sau đó mi không thoát khỏi sự quyến rũ của Duy Trân, rồi bây giờ mi lại thấy Chúc

Vy như một nàng tiên nữ. Như vậy, rõ là đã có vấn đề! Tùng Siêu quay người lại úp mặt vào gối. Hình ảnh Chúc Vy như hiện rõ hơn trong đầu. Không được! Tùng Siêu ngồi dậy. Ta phải nghĩ ra cách... Làm thế nào để làm quen với Chúc Vy. Bằng không có lẽ ta sẽ điên mất.

Những lúc gần đây, sau ngày gặp Chúc Vy trong nhà Cầm, Siêu không làm sao quên được hình bóng ấy. Giọng nói êm ru và thanh như tiếng chim hót kia cứ lảng vảng trong đầu chàng.

- Chậu này là kim ngũ thảo, cái tên nghe lạ quá phải không cô...

Tùng Siêu hết nằm xuống rồi ngồi dậy. Chàng thấy bút rút không yên. Cuối cùng Siêu phải đứng dậy đến với phòng vệ sinh, rửa mặt nhìn vào kiếng.

- Mi chỉ gặp cô ta một lần, mi không hề quen biết, sao vậy? Bội Cầm bảo mi chưa trưởng thành... Mi làm gì cũng như khùng khùng điên điên. Mi không thể si mê người ta qua dung nhan bề ngoài được, hãy vững vàng một chút. Bây giờ, trước mắt là làm thế nào để làm quen với cô gái ấy đã.

Nhưng làm thế nào để quen? Cách đơn giản nhất là điện thoại cho Bội Cầm, nhờ Bội Cầm giúp đỡ, nhưng mà... Tùng Siêu ơi! Tại sao làm cái gì mi cũng phải cần người khác giúp đỡ? Mi không thể độc lập, bao giờ mi mới tự lập được, mới trưởng thành chứ?

Và như một con lốc, Siêu xông ra ngoài cửa, chạy bay xuống cầu thang, trước sự kinh ngạc của mọi người, chàng chạy ra ngoài nhà.

Tử Kiên gọi với theo:

- Cậu Siêu ơi, cậu Siêu, cậu làm gì đấy? Cậu đi đâu vậy?

- Tôi đi ra phố mua mấy món quà. Và quả thật, Siêu đã mua cả lô hàng. Phần lớn là sách, phải nói là toàn là loại sách thực vật học. Vợ chồng ông Ngô Vọng Nhân tưởng là con trai định đổi ngành.

Và rồi có một ngày, khi Chúc Vy đang cùng bà nội ngồi nói chuyện văn trong phòng khách, thì vú Ngô bước vào nói:

- Cô ơi, có ông thợ làm vườn đến, và ông ấy bảo là mang đến cho cô mấy chậu hoa quý và hiếm.

- Thế ư? Chúc Vy mừng rỡ vừa chạy ra vừa hỏi - Có phải ông Cao hôm trước không? Ông ấy có hứa là sẽ mang đến một số hoa lạ mà.

- Không phải ông Cao! - Vú Ngô nói - ông này còn trẻ lắm. Chắc có lẽ là con trai ông ấy, tôi đã đưa cậu ta ra mảnh đất sau bụi trúc rồi, cậu ấy có mang theo mười mấy chậu hoa.

Chúc Vy đã ra tới vườn, nàng chạy vội về phía mảnh đất mới được vun xới sau vườn trúc. Mảnh đất mà lúc mới mua, luật sư Thanh định làm một sân gôn.

Sau đó vì công việc quá bận nên ông bỏ dở dự tính này. Mảnh đất trở thành bãi cỏ dại và ông giao cho Chúc Vy sau ngày bỏ thi đại học. Vy đã bỏ khá nhiều công để vun xới, chăm sóc nó, nàng đã trồng một luống hoa kim ngân. Một số hoa nở vào mùa thu, ngoài ra còn trồng một số loài hoa quý hiếm nữa.

Chúc Vy vừa qua khỏi rừng trúc, là thấy gã làm vườn ngay.

Hắn có thân hình cao lớn, vai rộng, tóc đen, hắn mặc sơ mi trắng, một quần jean đã bạc màu, đang đứng chấp tay ngắm nghía thửa đất. Dưới chân hắn ta là những chậu hoa tim có, đỏ có.

Nghe tiếng chân, hắn đã quay lại. Chúc Vy bất giác giật mình. Anh chàng này có khuôn mặt quá quen thuộc. Vầng trán rộng, đôi mắt đen và chiếc miệng có dáng dấp tinh nghịch kia hình như mình đã gặp ở đâu rồi. Vy đã gặp ở nhà cô giáo Cẩm... Trời đất! Vậy mà vú Ngô lại hiểu lầm, lại nói người ta là thợ làm vườn. Anh chàng này Vy biết rất rõ. Con trai duy nhất của một đại thương gia.

Chúc Vy chợt thấy buồn cười, nụ cười hồn nhiên. Nụ cười đã làm cho Siêu ngẩn ngơ bối rối. Hôm nay Vy mặc áo màu xanh lá non, tóc dài đánh thành hai chiếc bím. Trông Vy tươi mát như cành cỏ dại trong mưa.

- Ồ, thì ra là anh! - Vy vừa cười vừa nói - Tôi nhớ tên anh rồi, anh có phải là Ngô Tùng Siêu không?

- Vâng! Lòng Siêu vui như mở hội. Nàng đã biết tên của ta - Chúc Vy ! Siêu cố tình kêu tên một cách thân mật - Tôi mang hoa đến cho cô này!

- Ồ! Chúc Vy trề môi, thái độ ngây ngô chân chất vừa lời cuốn vừa khiến người ta chú ý - Xưa tối giờ chưa có ai tặng hoa cho Vy và, hèn gì... hèn gì...

- Hèn gì thế nào?

- Hèn gì vú Ngô chẳng bảo anh là thợ làm vườn.

- Thì tôi là thợ làm vườn đây! - Siêu đáp một cách tinh khôi - Tôi đến đây để dạy Vy làm vườn.

Chúc Vy nương mảy ngạc nhiên:

- Anh đến đây dạy tôi làm vườn ư?

- Vâng, Vy đến xem này - Siêu kéo tay Vy đến gần, cổ tay mềm mại mát rượi của Vy làm Siêu giật mình - Tay của Vy như có điện vậy đó.

Siêu cười và nói.

Vy ngạc nhiên:

- Có điện? Anh nói gì lạ vậy?

- Thôi bỏ qua đi! - Siêu nói - Tôi hay nói chuyện không đầu không đuôi, cô giáo Cầm của cô đã từng phê bình tôi còn khờ khạo ngây thơ lắm.

- Thế ư? Chúc Vy cười ngặt nghẽo. Nói đến cô giáo là Vy thấy vui, nàng ngây thơ hỏi - Cô Cầm cũng có dạy anh à?

- À mà... - Từng Siêu thấy lúng túng, suy nghĩ một chút nói - Ờ, ờ... cô ấy cũng có dạy tôi.

- Dạy anh môn gì vậy?

- Thì dạy tôi cách làm người, cách sống độc lập, cách tự nhận xét, suy nghĩ để trưởng thành. Nói chung là đủ mọi thứ.

- À! - Chúc Vy nhìn Siêu với cái nhìn chia sẻ - Cô Cầm là một cô giáo tốt, anh có thấy như vậy không?

- Vâng, một cô giáo tốt nhất thế giới.

Lời của Siêu làm Vy thích thú. Nàng nhìn thẳng Siêu, dù sao cũng gặp một người học cùng thầy. Người nhà cả mà! Vy

nghĩa và cư xử với Siêu thân thiết hơn.

- Anh bảo là... Anh cũng biết trồng hoa nữa phải không?

Siêu quay qua:

- Cô nhìn tôi không giống à?

- Không! - Chúc Vy lắc đầu, làm cái nơ bướm bướm trên đầu lay lay đôi cánh - Anh đô con quá, trông giống như một vận động viên.

Siêu hãnh diện:

- Thì tôi cũng là kiện tướng vận động viên đấy chứ bộ! Tôi chơi bóng rổ, bơi, đá bóng, chạy đua đều kha khá cả. Nhưng tôi cũng biết trồng hoa nữa đấy.

- Ồ! - Chúc Vy nhìn Siêu với ánh mắt khâm phục. Rồi quay xuống nhìn mấy chậu hoa.

Có một chậu cây có thân mỏng nước, chân đứng thẳng, màu xanh đậm.

Vy chưa hề thấy qua loại này bao giờ, nên cất tiếng hỏi.

- Đây là loại "san hô xanh". Cô nhìn xem nó giống san hô không? Có điều lại màu xanh.

- Vâng giống quá, bây giờ tôi mới nghĩ ra - Vy nói, nàng cúi xuống nhìn một chậu cây khác, có lá to màu lục, hoa lại màu đỏ, viền vàng. Những cánh hoa nở cong, rung rinh trong gió như e lệ.

Vy hỏi:

- Còn đây là hoa gì?

- Còn đây là loại giai lan - một loài có gốc gác từ Phi Châu. Hiện nay nó đã thích ứng với khí hậu ở đây. Tôi đã quan sát vườn hoa của cô, phần lớn là loài nở vào mùa hè và mùa thu. Tôi thấy cô cần phải trồng thêm một số loài hoa vào mùa đông, như vậy vườn sẽ có hoa trong suốt bốn mùa. Xuân hạ thu đông đều có hoa nở như vậy, vườn này là thế giới của hoa.

- Anh nói đúng - Chúc Vy nhìn Siêu với đôi mắt long lanh - Nhưng tôi tìm mãi mà chẳng thấy hoa nào nở trong mùa đông cả.

- Không tìm thấy à? - Siêu nhún vai - Thiếu gì, chẳng hạn như loại hoa giai lan này, hoa chuông vàng, anh đào, kỳ lân, thủy tiên... Tất cả đều đơm hoa vào tiết lạnh.

- Có loại hoa kỳ lân nữa ư? Cái tên nghe ngộ quá hén!

Chúc Vy hỏi, nàng thật sự ngạc nhiên, tưởng rằng mình biết tên rất nhiều hoa, không ngờ so với anh chàng này thật tri thức về hoa của mình kém xa.

Siêu lựa một chậum hoa mang đến trước mặt Vy. Hình dáng bên ngoài của nó giống như Phật thủ, có điều rất nhiều gai, và hoa nhỏ màu đỏ.

- Đây là hoa kỳ lân. Nó có hai loại màu: đỏ và vàng. Nếu cô biết cách chăm sóc thì có thể ra hoa quanh năm, nhưng ở mùa thu và đông thì hoa nở rộ hơn. Trồng nó phải có ánh nắng đầy đủ, không được đọng nước, đất phải là cát, dĩ nhiên là ngoài yếu tố đó ra, giống như những loài hoa khác, nó đòi hỏi phải chăm sóc kỹ càng.

Chúc Vy tròn mắt nhìn Siêu, cô này đã hoàn toàn bị thuyết

phục.

Vy nói như van xin:

- Anh có sẵn sàng dạy tôi những thứ đó không?
- Rất sẵn sàng! - Siêu nói một cách tự hào. Ánh mắt như hồ thu của Vy thật lôi cuốn. Bất giác Siêu gãi đầu lẩm bẩm:
- Trời đất! Trên cõi đời này, sao lại có người thế này, chắc tôi chết mất, chết mất! Tôi đang chết dần, chết trong đôi mắt xanh biếc của nàng. Trời ơi!
- Anh nói gì thế?

Chúc Vy tò mò bước tới nhìn thẳng vào mặt Siêu:

- Anh thấy đấy, cha tôi đã giao mảnh đất trồng này cho tôi để tôi biến nó thành vườn hoa. Anh thấy tôi nên trồng những loại hoa gì cho thích hợp?

Siêu chăm chú ngắm nghía mảnh đất, rồi ngồi bẹp xuống. Chàng bắt đầu móc trong túi ra một tờ giấy trắng. Siêu bắt đầu thiết kế, Chúc Vy tò mò ngồi xuống cạnh. Siêu vẽ rất nhanh, những vòng cung, những chiếc cột gỗ tròn. Vy có cảm tưởng như Siêu đang vẽ để thiết kế nhà.

- Anh làm gì thế? Nhà em rộng lắm rồi, không cần cất thêm, em muốn làm vườn hoa thôi. Em hỏi anh cần trồng hoa gì thôi mà.

Siêu nhìn lên, cố gắng giải thích:

- Tôi chỉ muốn thiết kế hoa viên, chứ đâu có cất nhà? Khu vườn nhà em có trồng đủ thứ, nhưng lại thiếu một nhà kính. Tại sao ta không lợi dụng mảnh đất này cất một nhà kính ấm?

Vy biết không có nhiều loại hoa cần phải trồng trong nhà như hoa lan, các loại kiểng nhiệt đới.

Chúc Vy sức nhớ ra, hình ảnh nhà kính với hàng trăm lọ lan treo đầy nhưng loại hoa lan có màu sắc muôn màu ngàn vẻ, thật thích thú. Vy nắm lấy tay Siêu giục:

- Vâng thì anh hãy vẽ, vẽ đi!

Siêu tiếp tục vẽ, vẽ một cách say mê. Nhà kính bắt đầu hình thành dần dần, nó giống như mô hình của một viện nghệ thuật hơn là một nhà kính.

- Đây chỉ là phác thảo thôi, bao giờ đo đạc đầy đủ mới có bản vẽ tỉ lệ thích hợp.

Tùng Siêu vừa vẽ vừa giải thích.

Chúc Vy tò mò:

- Làm sao anh lại biết vẽ thế?

- Vì tôi có học qua ngành kiến trúc - Siêu nói - Hiện tôi đang làm việc cho sở xây dựng cơ mà.

- Anh đã theo học qua kiến trúc? - Chúc Vy ngạc nhiên - Ồ! vậy là anh thông minh lắm, giỏi lắm. Vì anh vừa vẽ giỏi, thiết kế nhà cửa giỏi, anh lại là vận động viên, lại rất am tường về nghệ thuật hoa viên nữa. Ối trời! - Chúc Vy mở to mắt nhìn Siêu khâm phục sát đất! - Anh thật hết sảy!

Tùng Siêu đỏ mặt. Những lời tán tuc đơn sơ của Vy làm chàng thấy xấu hổ. Chàng ngồi ngay người lại, thật thà thú nhận:

- Nghe này, Chúc Vy. Tôi thật tình biết vẽ, biết thiết kế đồ án,

biết chú ý thể thao... nhưng tôi không biết trồng hoa đâu.

- Sao lại không? Chúc Vy không tin - Anh biết nhiều về đặc tính màu sắc, cách thức trồng, thời gian sống và cả tên tuổi của hoa. Như vậy thì làm sao anh lại cho rằng không biết trồng hoa.

- Tất cả những thứ đó đều là qua sách vở.

- Qua sách vở? - Chúc Vy chau mày - Em không hiểu gì cả.

- Vậy thì anh nói thật nhé - Siêu nói - Từ hôm gặp Vy ở nhà cô giáo Cầm, là anh như mất hồn... Anh nghĩ phải tìm đủ mọi cách để gần gũi em. Anh biết em thích trồng hoa, thế là anh đi mua hơn hai mươi quyển sách về hoa cỏ về đọc ngẫu nhiên, rồi đến vườn hoa hỏi thăm mấy ông chăm sóc vườn. Tích lũy một số kinh nghiệm lý thuyết và anh mò đến đây.

Chúc Vy nhướng mày, nàng có vẻ kinh ngạc nhìn Siêu:

- Anh muốn nói là ... anh đã vì tôi mà nghiên cứu về hoa cỏ này?

- Đúng vậy.

Chúc Vy chớp chớp mắt, đôi mắt đen như ngấn ngọc. Nàng ngồi trên cỏ, chiếc váy xòe rộng, hai tay đan vào nhau yên lặng. Tùng Siêu nhìn cô gái. Nỗi lo lắng không đâu ụp đến. Hông hết rồi! Siêu nghĩ, ta đã vụng về quá. Nói chỉ những lời như vậy, coi như bao nhiêu công phu tan theo mây khói cả rồi. Siêu cắn lấy môi, khó xử.

Thời gian như chậm chậm trôi. Chợt Chúc Vy ngẩng lên nhìn Siêu. Ánh mắt vẫn sáng long lanh.

- Cảm ơn anh nhé - Giọng nói của cô gái nghe nhẹ như gió

thôi - Chưa có ai vì em mà hành động như vậy. Anh nói làm em muốn khóc quá.

Chúc Vy chớp chớp mắt, và nàng khóc thật.

- Ồ! - Ngọn gió vui tươi như vậy lấy người Siêu. Chàng đưa tay nắm lấy tay Vy, nắm một cách rụt rè. Siêu lo vì hoảng sợ... đây là lần thứ hai họ gặp nhau, mới chỉ hai lần thôi. Táo bạo quá chăng? Có điều trong giây phút linh thiêng đó, Siêu chợt hiểu ra tình yêu là gì. Thì ra nó không phải là tình thương hại, lại cũng không phải là sự bốc đồng. Tình yêu trước hết bắt rễ từ sự trân trọng, yêu quý, sùng bái, rồi sau đó là ước mơ và có cả sự rung động chân thành của cảm xúc và còn nhiều thứ nữa, nhưng bị choáng ngợp trước niềm vui quá lớn, Siêu như quên, quên hết. Chàng chỉ biết rằng, trên thảm cỏ xanh, cô bé ngồi trước mặt kia mắt đang bị khói tình yêu làm cay xé đến nỗi phải ứa lệ. Điều đó làm chàng sung sướng, muốn nhảy cẫng lên, muốn la toáng lên cùng đất trời. Im lặng, Im lặng. Bỗng nhiên Siêu như dạn dĩ hơn, gọi:

- Vy này?

- Dạ! - Cô bé ngước mặt lên, chờ đợi.

- Có bao giờ em bị khói làm cay mắt chưa?

- Nhiều nữa là khác, mấy hôm ở nhà vú Ngô nấu cơm em bị hoai chứ gì?

- Không phải, loại khói đặc biệt kia, khói không có lửa nhưng vẫn cay xè mắt kia! - Siêu cười hỏi.

Như chợt hiểu ra, Chúc Vy hai má đỏ bừng, cười bẽn lẽn, trả lời thật nhỏ như chỉ để hai người nghe thôi:

- Đây là lần đầu.

CHƯƠNG 13

Suốt mùa hè, Bội Cầm sống trong cảm giác bay bổng. Cuộc sống khá bận rộn. Cầm ít có mặt ở nhà. Cũng may có người làm phụ chăm sóc cho mẹ. Bệnh tình của bà Tổ Trinh lúc gần đây khá lên trông thấy rõ. Sau ngày Bội Cầm ngã lên đồng mảnh chai, bà như hồi phục phần nào ý thức, không còn dần vật Cầm nữa. Đôi lúc bà tỉnh hẳn, không còn nói nhảm hay đập phá nữa.

Ông Vinh Tú cũng cảm thấy, tuy mùa thu đã trôi qua, nhưng trên khuôn mặt con gái ông, mùa xuân như vẫn còn phảng phất. Mùa xuân đến với Bội Cầm đó là một niềm vui, một an ủi của người cha. Chứ trước giờ, cứ thấy con ủ dột, hoài vọng về mối tình tan vỡ, tuy không nói ra nhưng trong thâm tâm ông, ông không yên lòng.

Và ông Vinh Tú hiểu được một điều, đó là cần phải nói chuyện với Tự Thanh. Phải làm sáng tỏ chuyện của Cầm với Thanh. Nhưng ông chưa kịp đề xuất ý kiến thì Tự Thanh đã tự đến.

Hôm ấy là một buổi tối trong căn phòng chật hẹp, một cuộc nói chuyện thẳng thắn giữa hai người, Bội Cầm thì cố tình lánh mặt, vì Cầm hiểu trong những cuộc nói chuyện như vậy, sự hiện diện của mình sẽ làm không khí mất tự nhiên. Cầm đã đến nhà của chị em Doanh Bình chơi. Khi Cầm trở về thì đêm đã khuya và Tự Thanh cũng không còn ở đấy.

Ông Vĩnh Tú chấp tay sau đít đang đi tới đi lui trong phòng khách. Thái độ ông trang nghiêm. Bội Cầm vào nhà, nhìn cha cảm thấy lo âu. Không biết hai người đã nói với nhau những gì, Cầm hiểu tính ông Tú. Cha có một tâm hồn khép kín, còn Tự Thanh? Đương nhiên là một con người cao ngạo, kiêu hãnh. Cuộc nói chuyện có thể đã có những va chạm.... Cầm sợ nhất chuyện đó. Nàng len lén nhìn cha, khuôn mặt cha như có vẻ suy nghĩ, nặng nề. Cầm nghĩ, vậy là nguy rồi. Cha đã có định kiến về Thanh trên phương diện với phái đẹp, bây giờ nếu họ lại va chạm với nhau thì khó xử vô cùng. Rồi có thể cha bắt ta phải cắt đứt liên hệ với Tự Thanh. Ta phải làm sao? Phải xử trí sao đây chứ?

Bội Cầm rụt rè gọi:

- Cha!

Ông Vĩnh Tú quay lại nhìn con gái, rồi ngồi xuống ghế, ông rót một ly trà chậm rãi uống.

- Bội Cầm hản con phải hiểu Tự Thanh đã đến đây với mục đích gì chứ!

Bội Cầm hồi hộp. Thật ra nàng chỉ muốn Tự Thanh đến để làm quen. Một cách trải đường những lần sắp đến.

- Anh ấy nói là đến để thăm cha.

- Không phải chỉ là thăm suông - Ông Vĩnh nhìn con gái - Ông ấy đến đây để xin phép cha cưới con đấy!

- Dạ.

Bội Cầm mở to mắt nhìn cha. Cầm không ngờ Tự Thanh dám đề cập thẳng đến chuyện đó. Cầm lo lắng không hiểu phản

ứng của cha ra sao.

- Bội Cầm! - Ông Vĩnh Tú chậm rãi hỏi - Cha hỏi thật con nhé? Con có yêu Tự Thanh đến độ nhận lời lấy Thanh làm chồng không?

- Dạ...cha...

Bội Cầm nhìn xuống, nàng không trả lời thẳng câu hỏi. Nhưng ánh mắt, thái độ Cầm là một câu trả lời xác đáng nhất, còn gì nữa...

- Nghĩa là con đồng ý chứ gì?

Bội Cầm gật nhẹ đầu. Cô hơi lúng túng.

Ông Vĩnh Tú ngồi yên. Bội Cầm lo lắng nhìn cha:

- Cha... cha không đồng ý à?

Ông Vĩnh Tú bỗng nói:

- Qua đây này con.

Bội Cầm giống như chú dê non, đến đứng trước mặt cha. Ông Vĩnh Tú nắm lấy tay nàng:

- Tự Thanh là một người đàn ông khá lôi cuốn lại có tên tuổi. Bên cạnh ông ấy còn có một mẹ già lớn tuổi và một đứa con riêng mười tám. Như vậy, nếu con chấp nhận làm vợ một người đàn ông như thế... thì khá vất vả đấy. Không đơn giản đâu. Nhưng nếu con thật tâm yêu thì cha nghĩ là... một người đã từng va chạm, nhiều khổ đau và hiền hậu như con, mọi thứ rồi cũng ứng phó được, cha tin con sẽ thành công. Miễn sao con đã hỏi kỹ lòng mình trước khi quyết định là được.

Bội Cầm nhìn cha cảm động:

- Cha... cha đã đồng ý rồi ư?

- Muốn không đồng ý cũng khó. Tự Thanh có cách nói rất thuyết phục, rất cương quyết... Cha đã tự hỏi, nếu cha không đồng ý thì anh ta có thể bắt cóc con đưa đi không? Bội Cầm, quả thật cha không ngờ... Cha lại có thể có một chàng rể nổi tiếng như vậy. Cha chỉ không vui vì Tự Thanh tuổi lớn hơn con nhiều quá! Rõ ràng ngoài Tự Thanh ra, không thể có người đàn ông nào thứ hai có thể hiểu được, cảm phục được cái cao ngạo, cố chấp, tự tin và bản lĩnh của con. Với Tự Thanh, những đứa con trai khác bằng tuổi con, nói như ông ta.. trước mắt con chỉ là những đứa con nít mới lớn. Cha không làm sao khác hơn được. Bội Cầm, con cần có một người bạn là người đàn ông trưởng thành, có kinh nghiệm sống, từng trải... Người đàn ông đó không ai khác hơn là Tự Thanh. Nói thật, cha vui lòng.

Bội Cầm chau mày:

- Cha, anh ấy đã nói với cha như vậy, hay cha tự nhận xét?

- Tự Thanh là con người tự tin, cao ngạo, võ đoán... Nếu không có những điều đó con có yêu anh ta không?

Bội Cầm đỏ mặt:

- Ồ, cha!

- Đó con thấy không? Cha hiểu con mà - Ông Vĩnh Tú buông tay con gái ra rồi nói - Thôi được rồi... Cha cũng quyết định và Tự Thanh muốn cuối năm nay sẽ cử hành hôn lễ. Con cũng không còn nhỏ nhưn gì, con phải lập gia đình... Nhưng cha cũng đã nói cho Tự Thanh biết là con gái cha ngoài cái

khối óc ra, cha không có của hồi môn nào để con mang theo cả. Nhà ta nghèo như con biết đấy.

-Ồ cha! Cha thật khiêm tốn.

- Không phải sao! - Ông Vĩnh Tú nhìn con trù mẩn - Con của cha có khá nhiều ưu điểm về tinh thần. Có hiếu này, chịu cực khổ này, nhẫn nhục này, biết lo cho người khác hơn bản thân mình...

Bội Cầm quỳ xuống dưới chân cha, mắt đầm lệ:

- Cha, cha có biết là cha có khuyết điểm to lắm không?

- Cái gì thế?

- Cha quá yêu con, lúc nào cha cũng nghĩ tốt về con, chứ con nào được như cha nói đâu.

Ông Vĩnh Tú vuốt lấy mái tóc Cầm, lòng xốn xang. Sau khi Bội Cầm đi lấy chồng rồi, nhà sẽ còn lại ai? Ông đã già, vợ lại bệnh hoạn, con trai thì đã chết yếu.

Cuối cùng thì cuộc đời này dâng hiến cho ông cái gì? Đành rằng mỗi người có một số phận riêng, nhưng cuộc đời của ông sao nó nghiệt ngã quá.

- Cha à! - Bội Cầm hỏi - Mẹ có biết chuyện này chưa?

- Có lẽ biết phần nào - Ông Vĩnh Tú nói - Con cũng biết là nhà chúng ta vách gỗ, cửa gỗ. Nói cái gì ở phòng này, phòng kia nghe hết. Nhưng mà mẹ con ở nhà trong, không có ra ngoài này, nên Tự Thanh không thấy. Cha định là từ từ rồi sẽ cho mẹ con biết, vì bây giờ cha không đoán được phản ứng của mẹ con sẽ thế nào. Mong sao, bệnh của mẹ con dứt hẳn, đó cũng là niềm vui lớn của gia đình ta. Mẹ con hết bệnh, con lấy

chồng xứng đáng, còn niềm vui nào lớn hơn. Từ từ rồi cha sẽ nói.

Bội Cầm gật đầu. Nàng cũng đang phân vân sau khi lấy chồng, cha sẽ sống ra sao? Tội nghiệp cha già, mẹ bệnh, nhà lại không còn người... Nhưng rồi Cầm cũng ngẩng lên nhìn cha nói:

- Cha yên tâm đi, con lấy chồng cha sẽ không mất con gái đâu, trái lại cha sẽ có thêm một đứa con trai đấy.

Ông Vĩnh Tú thở dài. Bội Cầm quả là đứa con gái đáng yêu. Mong rằng trời đất sẽ phù hộ, để con mãi mãi sống trong hạnh phúc.

Thế là mọi chuyện coi như đã quyết định. Ở nhà họ Triệu, tin đó được loan đi với cái không khí vui tươi. Nội của Vy nắm lấy tay Bội Cầm, ngấm ngấm một cách hài lòng.

Bà quay sang nói với vú Ngô:

- Vú thấy không, tôi đã nói rồi, Bội Cầm có dáng dấp đẹp, có trình độ lại thông minh. Nhất định phải có hạnh phúc. Tôi cũng không ngờ nó lại là con dâu của mình, quả thật con trai tôi tốt phúc lắm.

- Mẹ này! - Tự Thanh nói - Chưa gì mẹ đã đề cao Cầm như vậy. Mẹ làm như con không ra gì vậy? Thế này mà Cầm lên chân là mệ cho con đấy.

- Con nghe này - Bà cụ nói - Con làm như con hiền lắm không bằng, làm gì có ai ức hiếp được con chứ?

Và quay sang Bội Cầm bà tiếp:

- Bội Cầm, con nghe mẹ, đừng sợ nó, nếu nó có làm gì con cứ

mách lại mẹ, mẹ sẽ cho nó biết tay.

- Vậy thì nguy rồi - Tự Thanh ngồi phịch xuống ghế - Thế này thì cuộc đời con từ đây về sau sẽ ra sao?

Bội Cầm gỡ rối:

- Nội à. Cầm gọi bà cụ bằng cách xưng hô của Vy - Anh ấy sẽ không hiếp đáp con được đâu, vì bên cạnh con còn có Chúc Vy kia mà.

Bà cụ chỉnh ngay:

- Con phải thay đổi cách xưng hô chứ. Từ đây con gọi ta là mẹ
- Là mẹ đang hoàng có nhớ không?

Bội Cầm đỏ mặt. Chúc Vy mở to mắt tò mò, hỏi:

- Nội ơi, thế từ đây về sau con gọi là cô giáo hay phải sửa lại "mẹ"?

Bội Cầm càng lúng túng hơn, cô định nói thì bác tài đã đi vào nói với Vy:

- Cô chủ. Cậu Siêu bảo tôi vào đây nói cô ra xem nhà kính có được không?

- Vâng.

Chúc Vy thích thú, vò mọi người ở lại, chạy nhanh ra vườn. Cô bé đẹp như một cánh bướm.

Ông Tự Thanh nhìn theo con gái rồi lại như nhớ ra điều gì, ông quay sang nắm lấy tay Bội Cầm, nói với mọi người:

- Xin lỗi mẹ và quý vị. Tôi có việc cần nói riêng với Bội Cầm.

Bà cụ cười:

- Đấy thấy chưa. Mới đó mà chúng mình đã bị mời đi chỗ khác chơi rồi đó.

Tự Thanh không để ý đến lời trách yêu của mẹ, kéo Bội Cầm vào thư phòng, chàng khép cửa lại ôm lấy Cầm với một nụ hôn. Cầm có vẻ bất mãn:

- Anh kỳ quá! Người ta đang nói chuyện vui vẻ với mẹ, anh lại kéo vào đây làm gì?

- Anh có chuyện muốn thăm vấn em.

- Thăm vấn em! - Bội Cầm tròn mắt - Anh lại mắc bệnh nghề nghiệp rồi phải không? Đây đâu phải tòa án, em cũng đâu có tội tình gì?

Tự Thanh nhún vai:

- Em có thấy là anh đang cắt gì trong vườn không?

- À! Đó là một nhà kính. Rồi sao?

- Đương nhiên em phải biết, đó là ý kiến của ai chứ? Ai đang ở ngoài ấy làm đốc công, ai đã khiến cho Chúc Vy mất ăn mất ngủ.

- Dạ.

- Thôi được rồi! Tự Thanh nhìn vào mặt Bội Cầm - Cách đây không bao lâu, em có cho anh biết là em có hẹn, mà người hẹn với em bấy giờ là con trai Ngô Vọng Nhân tức Ngô Tùng Siêu. Vậy bây giờ em hãy giải thích đi... Cái tên Siêu hôm ấy với tên Siêu này có phải là một không?

- Vâng, là một.

- Như vậy có nghĩa là thế nào?

Bội Cầm ngập ngừng:

- Anh đừng hung dữ nữa, em mới giải thích.

- Anh mà hung dữ?

- Chứ sao? - Bội Cầm nói - Anh vừa dữ vừa cay nghiệt. Anh nói chuyện với em mà hếch sách như với kẻ thù. Anh thậm vẩn bị can. Em không thích cái lối hỏi chuyện của anh như vậy.

Tự Thanh trừng mắt:

- Đừng đố kỵ lý mà quay qua buộc tội anh như vậy.

- Chứ anh nghĩ xem, cái gì anh thắc mắc em cũng đã giải đáp hết. Nhưng mà bây giờ, em hỏi lại anh nhé? - Bội Cầm ngẫm nghĩ rồi nói - Cách đây ít lâu, em có nói với anh là em có cái hẹn với Siêu. Cậu ấy sẽ đưa em đến bệnh viện thay thuốc cho vết thương, phải không?

- Đúng.

- Cái thứ hẹn đó anh hiểu theo nghĩa nào? Anh có quyền hẹn với người thân, bạn bè, anh em hay cả người làm việc chung nữa phải không? Chứ đâu nhất thiết là với người tình?

- Đúng.

- Tùng Siêu là em trai người bạn học cũ thân nhất của em. Em đã biết hắn hơn mười năm qua. Siêu bằng tuổi đứa em trai đã mất của em. Em xem hắn như em ruột mình, thì cái tình cảm

đó, cái hẹn đó không phải tự nhiên lắm ư?

- Ồ!

- Nếu Siêu là đứa em trai, thì cùng đi với em đến bệnh viện đâu có gì sai trái? đúng không?

- Đúng.

- Lúc đó anh mời em ăn cơm trưa, mà thái độ anh lại cao ngạo, hách dịch thì làm sao em bằng lòng được.

- Thế ư?

- Nên em đem chuyện Tùng Siêu ra, một là chọc quê anh, hai là sự thật thì em không thể vì chuyện đi dùng cơm với anh mà bỏ đi cái hẹn có từ trước, không lẽ em mê ăn đến quên chữ tín.

- Ờ.

- Chuyện em quen thân với chị Tùng Siêu anh biết mà?

- À.

- Tùng Siêu tìm đến gặp em. Kể hết cái ngu của anh ta trong chuyện bị gái "mồi chài", cái đó anh có thấy lạ không?

- À.

- Tùng Siêu dám đem chuyện đó ra kể vì hấn tin cậy em. Cũng tình cờ hôm ấy, anh sai Chúc Vy mang hoa đến nhà cho em. Họ gặp nhau. Bắt buộc em phải giới thiệu hai người quen nhau chứ!

- Ờ.

- Anh đương nhiên hiểu Chúc Vy là đứa con gái thế nào? Con trai nhìn thấy là phải mềm lòng ngay.

- Ờ.

- Chúc Vy năm nay mười chín tuổi, tuổi thiếu nữ mộng mơ. Siêu thì hai mươi lăm... Họ bị hấp dẫn nhau, làm bạn nhau, chuyện đó đâu có gì lạ?

- Đúng rồi, không có gì lạ hết.

- Vậy thì anh có gì bất mãn em?

- Có.

- Cái gì.

Tự Thanh kéo Bội Cầm vào lòng.

- Em vừa thao thao bất tuyệt. Em vừa dữ lại vừa cay nghiệt. em nói chuyện với anh như thăm vấn kẻ thù, anh ghét cái thái độ đó!

Bội Cầm chột buồn cười. Cũng may là nàng chưa bị Tùng Siêu làm mềm lòng, cũng may là Siêu chỉ là một đứa em trai. Tình cảm của hai người còn lành mạnh, chưa có một hành động nào để hối hận, bứt rứt... Bằng không chẳng biết bây giờ phải ăn làm sao, nói làm sao? Phải thành thật nhận rằng, có lúc Siêu đã làm nàng xao xuyến nhưng cái xao xuyến của một thứ tình cảm sẻ chia, giải bày của một người chị đối với em, chứ không phải là tình yêu. Với Siêu có khác chứ, nhưng đó chỉ là một phút bông bột, mềm yếu thường có ở tuổi mới lớn.

Trong khi Tự Thanh nhìn người vợ sắp cưới cười thỏa mãn, nàng như gở được gánh nặng trong tim.

Còn chuyện giữa Siêu và Chúc Vy, chúng nó là những đứa trẻ mới lớn... Tiên Đồng với Ngọc Nữ. Hãy để chúng phát triển tự nhiên, bốn mươi tuổi đầu như ta còn phải sẵn bắt tình yêu thì nói gì tuổi trẻ. Tự Thanh nghĩ và giả vờ làm mặt nghiêm lại:

- Anh muốn cảnh giác với em một việc.
 - Việc gì?
 - Từ đây về sau em không có quyền chất vấn anh.
 - Hử? - Bội Cầm mở to mắt - Câu nói đó để em nói mới đúng chứ?
 - Anh nói đúng hơn - Tự Thanh nói - Anh đã là luật sư. Nhà có một luật sư đủ rồi, không cần phải có thêm một người thứ hai. Em nghe rõ chưa. Không được sử dụng ngôn ngữ lạnh lùng của hành chính trong nhà.
 - Cái đó... Tất cả đều là do em học được của anh cơ mà?
 - Bây giờ không cho học nữa.
- Bội Cầm nhún vai, giả vờ:
- Có một chuyện, không biết anh biết chưa?
 - Có chuyện gì?
 - Con người anh ích kỷ, ngạo mạn, cố chấp và bá đạo quá!
 - Khoan!
 - Sao vậy?
 - Em vừa bào là có một chuyện, mà nãy giờ em đã bày ra bốn

chuyện rồi.

- Ồ! - Bội Cầm không nhịn được hét lên - Thật chịu không nổi ông, ông là... ông là...

Cầm nói mà không biết sử dụng chữ gì cho thích hợp thì Tự Thanh đã tiếp lời:

- Ông là... người đàn ông dễ thương quá, phải không?

- Ồ, nói mà không biết mắc cỡ...

Bội Cầm quay lưng đi ra cửa, miệng nói:

- Để em đi tìm Tùng Siêu.

- Tìm Tùng Siêu? - Tự Thanh nháy nhót - Em đi tìm hấn chi vậy? Bây giờ Siêu đã là bạn của con gái anh rồi cơ mà?

- Em tìm hấn để nhờ hấn đo xem mặt anh dày cỡ nào.

Tự Thanh chụp lấy tay Cầm, siết chặt vào người:

- Bội Cầm! Bội Cầm! Em có biết là em đáng yêu cỡ nào không? Anh không làm sao sống mà thiếu em được.

Bội Cầm thở ra, úp mặt vào lồng ngực người yêu. Nghe tiếng tim đập rộn rã trong lồng ngực chàng. Tất cả những buồn đau cũ coi như đã qua hết, quên hết... Bây giờ chỉ nên nghĩ đến hạnh phúc. Hai chữ hạnh phúc thôi.

- Em đang nghĩ gì thế?

- Em đang nghe tiếng đập của tim anh.

- Thế ư? Nó đập thế nào?

- Yêu em... yêu em... yêu em...

- Cảm ơn em! - Tự Thanh xúc động nói - Anh biết anh có rất nhiều khuyết điểm... Anh ích kỷ, ngạo mạn, cố chấp, bá đạo... Anh sẽ sửa đổi.

- Không cần! - Bội Cầm lắc đầu nói - Em thấy chúng đều đẹp.

- Cái gì đẹp?

- Những khuyết điểm mà anh vừa nói.

- Thật ư?

- Thật! - Bội Cầm nói - Khi ta đã yêu nhau, thì tất cả những khuyết điểm của người yêu đều biến thành ưu điểm. Đúng hơn, khi yêu, ta cũng phải yêu cả điều tốt lẫn điều xấu ở người yêu mình.

Tự Thanh cúi xuống nhìn Cầm, mắt chột ươn ướt. Hạnh phúc như cơn gió mát giữa trưa hè thổi tới. Cả hai người đắm đuối nhìn nhau. Hạnh phúc như đang vây chặt lấy họ.

CHƯƠNG 14

Hạnh phúc phải chăng chỉ là một cơn gió thoảng đến thật nhanh và ra đi cũng thật nhanh?

Mấy năm trước, Bội Cầm đã từng nắm giữ hạnh phúc trong tay. Bấy giờ, em trai chưa mất, mẹ chưa bệnh, Duy với nàng ở vào giai đoạn yêu nhau nồng cháy nhưng rồi bốc chốc mọi thứ đau buồn đến một cách dồn dập. Bội Hòa chết, mẹ nằm liệt giường rồi Duy bỏ đi. Thiên đường trước mắt đột nhiên biến thành địa ngục. Tất cả những niềm vui trở thành đau khổ đầy nước mắt. Có một khoảng thời gian dài, Bội Cầm đã ao ước... phải chi ta đừng biết "hạnh phúc" thì có lẽ ta đã không khổ đau đến nỗi ngã quỵ như thế này, phải chi ta đừng biết đến niềm vui, niềm vui quá lớn, thì có lẽ ta không đến nỗi buồn rũ rượi như thế này. Và phải chi ta đừng có quá nhiều ảo tưởng về hạnh phúc thì có lẽ ta không đến nỗi thất vọng ê chề.

Bây giờ hạnh phúc lại đến, đến một cách tuyệt vời hơn. Có lẽ sau bao ngày đau khổ, hạnh phúc đã trở thành quý hiếm và cũng được trân trọng... Không thể để vuột khỏi tay lần nữa.

Nhưng liệu Bội Cầm có thể giữ chặt mãi "hạnh phúc" được không?

Chuyện xảy ra ở một buổi chiều, đã sắp đến ngày khai giảng. Buổi sáng, Cầm vừa tham dự phiên họp phân công của toàn thể giáo viên. Cầm đã từ chối vai trò "chủ nhiệm" lớp vì Cầm

nghĩ là mùa thu năm nay nàng sẽ rất bận.

Buổi chiều, Tự Thanh phải dự tiệc, một bữa tiệc lớn của giới doanh thương. Trước tối giờ, ngay cả khi đã quen với Thanh, Cầm cũng không để ý xem Tự Thanh có bao nhiêu cơ sở, bao nhiêu bất động sản hay cổ phần. Chuyện đó để từ từ biết sau càng hay. Và không biết buổi tiệc chiều nay, Thanh dự ở đây không biết về lãnh vực mua bán hay trao đổi hàng hóa.

Chiều nay Cầm rất rảnh rỗi.

Nhưng, chợt nhiên chuông cổng reo. Bà phụ việc bước vào cho biết có một người đàn ông muốn gặp nàng.

Bội Cầm bước ra cửa. Lòng rất thanh thản. Những bụi hoa kim ngân và kim ngân thảo đang nở rộ trong sân vườn. " Xin chia tay sự cao ngạo!" Bội Cầm chợt thấy buồn cười. Một sự xúc động nhẹ nhàng thoáng qua.

Cổng mở, đứng bên ngoài, thật bất ngờ lại là Tô Mộ Nam - thư ký riêng của Tự Thanh. Lúc đầu Cầm ngạc nhiên, nghĩ là Thanh đã thay đổi ý kiến, không định gặp Cầm tối nay ở nhà mà muốn gặp ở điểm nào. Đó là chuyện Thanh thường làm. Nhưng những lúc như vậy thường Thanh sai bác tài đến đón, hoặc một cú điện thoại báo trước. Cầm nhìn ra ngoài, không có chiếc Mercedes quen thuộc của Thanh, chỉ có chiếc Thunderbird của Nam.

-Ồ cậu Nam, anh Thanh nhờ cậu đến à? Có chuyện gì không?

- Dạ... Mộ Nam cười nhẹ - Chúng ta lên xe nói chuyện được chứ?

Lại màn này nữa! Thầy trò họ có vẻ giống nhau.

Bội Cẩm nhún vai:

- Nhưng mà... Anh ấy gọi cậu đến đón tôi ư? Được rồi, cậu đợi một chút, tôi sẽ thông báo cho cha tôi biết, thay đổi y phục một chút rồi tôi ra ngay.

- Khỏi phải thay y phục!

Mộ Nam nói, Bội Cẩm cũng không lấy gì làm ngạc nhiên. Tự Thanh bao giờ cũng vậy, lúc nào cũng như hồi hỏ, không chờ đợi lâu được. Cẩm đi vào nhà xin phép cha, rồi xách ví chạy ra cổng ngay. Hôm nay, Cẩm mặc sơ-mi caro, quần nhung màu sữa. Hơi giản dị, mong là Thanh không đưa nàng đến nơi quá sang trọng.

Khi xe đã bắt đầu lăn bánh, Cẩm mới hỏi:

- Tự Thanh ở đâu vậy?

- Ông ấy đang dự tiệc.

- Dự tiệc à? Tôi ăn mặc thế này làm sao đến đấy được? - Cẩm bối rối - Thôi quay lại, cho tôi về thay quần áo đi.

Mộ Nam rất bình thản:

- Tôi đâu có đưa chi đến với ông ấy đâu?

- Hử? Anh ấy không bảo cậu đưa tôi đến buổi tiệc à? - Bội Cẩm ngạc nhiên - Thế anh ấy bảo cậu đưa tôi đi đâu?

- Ông ấy không bảo tôi đến đón chị.

Mộ Nam lạnh lùng nói. Anh ta bẻ tay lái quẹo cua, đưa xe vào đường dốc.

Bội Cẩm kinh ngạc. Thế này thì cũng không phải đến nhà họ

Triệu. Vậy đi đâu đây? Bội Cầm quay lại.

- Cậu định đưa tôi đi đâu đây?

- Đến "Vườn Sen"

- "Vườn Sen"? Chỗ nào vậy? Tên một quán cà phê ư?

Mộ Nam liếc nhanh Cầm. một nụ cười bí mật:

- "Vườn Sen " là một nơi được ông luật sư tậu bốn năm về trước - Một biệt thự rất sang trọng mà chị cần phải biết.

- À!

Bội Cầm thở phào. Thì ra Tự Thanh còn có một cơ ngơi trên ngọn núi này. Thanh không cho biết, có lẽ vì muốn dành cho nàng một sự ngạc nhiên. Sự căng thẳng biến mất nhưng rồi Cầm lại thấy kỳ kỳ, nàng quay lại.

- Anh Thanh muốn cậu đưa tôi đến đây ư?

Mộ Nam lại cười, một nụ cười nhạt, chợt nhiên Cầm thấy người thanh niên bên cạnh có cái gì không nghiêm chỉnh...

- Tôi đã nói rồi, ông Thanh không hề bảo tôi đến đón chị mà đó là ý của một người khác. Có người muốn gặp chị ở "Vườn Sen"

Bội Cầm cắn nhẹ môi, nàng phập phồng lo sợ. Thế này là thế nào, chuyện gì sắp xảy ra đây?

Chiếc xe sau mấy khúc quanh, đã đi vào con đường trái sỏi, và dừng trước cổng sắt lon, thiết kế cầu kỳ với tấm biển đồng "Vườn Sen". Nam nhân chuông cổng mở. Xe chạy thẳng vào trong và Cầm phải trở mắt ngạc nhiên. Một hồ sen lớn nằm

giữa sân trước. Bây giờ đang mùa sen nở nên khung cảnh rất hữu tình. Nam mở cửa xe nói:

- Cô xuống xe và có quyền ngắm cảnh tùy thích/

Bội Cẩm xuống xe. Trước mặt nàng là khung cảnh tuyệt vời và nên thơ. Hồ sen thật rộng, trước kia Cẩm cứ nghĩ là sen chỉ có ai màu hồng và trắng. Vậy mà bây giờ trong cái hồ nước trong kiêu, sen tím, xanh nhạt, đỏ sậm và cả màu vàng nữa... Cẩm đếm thử có hơn bảy sắc màu. Nhưng cái đó không làm Cẩm ngạc nhiên bằng những thực vật chung quanh bờ hồ. Nó cũng có dáng dấp như sen. Lá mọng nước.

- Loại cây này có tên là Thạch Liên.

Chợt nhiên sau lưng Cẩm có tiếng của người phụ nữ, giọng nói trong và êm ru.

- Nó không phải là loại hiếm, nhưng được tôi và Tự Thanh trồng vì nó có chữ "Liên" trong ấy.

Bội Cẩm đứng lên, quay đầu lại. Người đàn bà vừa xuất hiện, có dáng dấp dong dong cao, da ngăm đen nhưng thật đẹp, thật quý phái. Chị ta mặc chiếc áo dài bằng lụa, làm nổi bật đường nét hấp dẫn của cơ thể. Ngoài một tí son môi người đàn bà không trang điểm gì cả. Nhưng vẫn không kém mặn mà duyên dáng. Khuôn mặt kia Cẩm cảm thấy như đã trông thấy ở đâu đó.

- Cô là cô Cẩm? Bội Cẩm? - Người đàn bà nhìn cầ vói nụ cười. Bà ta cũng đang ngắm nghía nàng - Tôi đã nghe đến tên cô từ lâu, bây giờ mới trông thấy mặt, quả thật cô khá đẹp. Chúng ta vào phòng khách ngồi nói chuyện chứ:

Bội Cẩm theo chân người đàn bà một cách thụ động. Phòng

khách thật sang trọng. Dưới nền trải thảm dày màu hồng, salon nâu màu sữa, tủ rượu, lò sưởi tất cả đều được thiết kế đẹp mắt.

- Cô dùng rượu chứ? - Người đàn bà hỏi.

Cầm vội trả lời:

- Không, tôi không biết uống.

Chị ta gật gù rồi bảo cô tớ gái:

- Cho một ly trà Trung Quốc nhé.

Rồi quay sang Cầm:

- Cô thích loại trà nào? Lá xanh, lá đỏ hay ướp hương?

- Cho ướp hương đi.

Bội Cầm vội trả lời mắt không rời người nữ chủ nhân.

Trà đã được mang ra. Nàng đưa mắt nhìn quanh. Trên lò sưởi, có một bức ảnh phóng đại, Hình của hai người. Người đàn bà dĩ nhiên phải là nữ chủ nhân. Còn người đàn ông? Bội Cầm chỉ nhìn thoáng qua là biết ngay Tự Thanh.

Người đàn bà thấy Cầm nhìn ảnh, cười một cách chua chát nói:

- Bức ảnh không đẹp lắm. Tôi còn một lô hình khác đẹp hơn. Những bức ảnh kỷ niệm lúc chúng tôi sang châu Âu du lịch. Nếu cô muốn tôi sẽ mang ra cho xem.

- Cám ơn! Cũng không cần thiết lắm. Bội Cầm nói:

Nàng cảm thấy máu trong tim như ngừng chảy. Một cảm

giác khó chịu và ngọt ngào như vậy lấy nàng. Ngồi đó mà đầu óc nàng cứ liên tưởng đến chuyện phải nói với Thanh như thế nào sau này.

Cầm bụng ly trà lên hóp một hóp, mùi trà thơm, tách trà đẹp. Cầm như sực nhớ ra, nàng nhìn thẳng vào người đàn bà trước mặt nói:

- Tôi biết chị là ai rồi. Chị là Linda phải không?

- Ồ! Người đàn bà có vẻ ngạc nhiên nhìn Cầm - Tại sao cô biết?

- Vì nếu tôi không lầm chị phải là người lai. Vì ngay cách bài trí trong phòng này cũng cho thấy như vậy.

- Vâng! - Linda cười, nụ cười rất tự nhiên - Cô đã biết tên tôi là ai, thì tôi nghĩ là không còn gì phải giấu giếm nữa. Phải, tôi có dòng máu Anh trong người.

Linda nhìn Cầm nói tiếp:

- Tôi còn có một cái tên khác dễ nghe hơn cái tên Linda. Cô có biết là gì không? Tô Mộ Liên!

Bội Cầm nhòm người lên, nàng khó giữ được sự bình thanh mà nãy giờ nàng cố kềm chế.

- Hèn gì... Tôi cảm thấy chị quen quá... Thì ra chị là chị của Tô Mộ Nam.

- Vâng, Mộ Nam là em ruột tôi. - Linda cười thật ngọt - Tự Thanh sống quá buông thả, tôi không thể không đặt người của mình cạnh anh ấy. Mấy tháng trước, Mộ Nam đã nhắc tên cô cho tôi biết. Thật tình mà nói, tôi cũng không quan tâm lắm. Tính tình của Tự Thanh tôi khá rõ... Vui đấy nhưng rồi

lại quên ngay... Tôi không muốn anh ấy biết chuyện tôi lúc nào cũng theo dõi... Nhưng rõ ràng là... Tôi đã làm, tôi đã khinh thường quá. Và đến nay kết cuộc như thế nào cô đã rõ.

Bội Cầm yên lặng nhìn Linda.

- Tự Thanh từ xưa tới nay nổi tiếng là một người không thích lập gia đình... Ông ấy học luật, lại hành nghề luật sư. Bản thân mục kích bao nhiêu vụ án ly dị. Có cặp vợ chồng con cái đầy đàn, có đôi khi chỉ lấy nhau có mấy tháng, tờ hôn thú chưa ráo mực. Nên theo ông ấy đã nói. Một mảnh giấy hôn thú ràng buộc hai người chỉ là một mảnh giấy lộn vô nghĩa. Nếu không yêu nhau, thì trăm mảnh như vậy cũng không nghĩa lý gì... Lấy vợ là ngu! - Linda lắc đầu, rồi tiếp - Không ngờ... Bây giờ... ông ấy lại đầu hàng, lại chịu làm thằng ngu.

Bội Cầm nhìn thẳng vào mặt Linda.

- Cũng có thể là giai đoạn sống phóng túng của anh ấy đã chấm dứt! Khi ta đã thật tình yêu, tất cả mọi lý luận cũ nhiều lúc không còn hợp thời, tình yêu có thể khiến con người thay đổi, để sẵn sàng biến thành thằng ngu như Thanh và khi yêu đôi lúc ta cũng tự mâu thuẫn với ta. Tôi biết, đối với người đàn ông lớn tuổi, khi yêu họ yêu cuồng nhiệt và say đắm lắm, nhất là khi tình nhân nhỏ tuổi hơn họ. Họ sẵn sàng chiều chuộng.

Linda gật gù:

- Bây giờ thì tôi mới hiểu, tại sao Tự Thanh lại mê cô như vậy.

Linda bước tới ngồi đối diện với Bội Cầm. Màu áo hồng của chị ta đang mặc nổi bật hẳn lên với màu của ghế. Ly rượu trên tay, Linda với thái độ thật từ tốn nói:

- Thế cô có yêu Tự Thanh không hở cô Bội Cầm?

Linda gọi đích danh Cầm, Cầm chẳng khách sáo:

- Nếu không yêu thì làm sao nói đến chuyện hôn nhân?

- Cái đó không nhất thiết! Linda trầm ngâm một chút nói - Có nhiều người đàn bà, đến tuổi lấy chồng là phải lấy chồng chứ cần gì phải yêu? Ngoài ra cũng có thể lý do khác. Chẳng hạn như... vì tiền... Vì cuộc sông... chẳng hạn. Đặc biệt với hoàn cảnh của Tự Thanh thì cần hô lên mấy tiếng là có khối cô như cô.

Bội Cầm trừng mắt, nàng có cảm giác bị xúc phạm.

- Chị tưởng tôi tầm thường như vậy sao?

- Không phải - Linda nói một cách khôn khéo - Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải nói cô mà nói một cách chung chung vậy thôi. Được rồi! Linda thở dài nói - Bây giờ thì tôi biết là cô yêu Tự Thanh. Nhưng còn chuyện Tự Thanh có thực sự yêu cô... Yêu cô dài lâu hay không thì phải xét lại. Cô khác tôi, chưa hẳn cô chịu nổi những bất ngờ như tôi đã gánh chịu đâu...

- Chị nói vậy là sao? - Bội Cầm nghi ngờ - Chị một nói là Tự Thanh không thật sự yêu tôi?

- Đương nhiên là anh ấy yêu cô - Linda nói - Bằng không làm sao cưới chứ? Nhưng mà vấn đề ở đây là... Anh ấy sẽ yêu cô được bao lâu? Yêu vì yêu hay chỉ vì bản năng chinh phục?

- Yêu vì yêu hay vì bản năng chinh phục? Chị nói gì tôi không hiểu?

- Tự Thanh là con người cao ngạo - Linda nói - Anh ấy không bao giờ chịu thua trên mọi chiến trường nhất là đối với

những người đàn bà đẹp và ngang bướng, có bản lĩnh. Bội Cầm! Tôi không phô trương nhưng tôi cũng thuộc loại đàn bà đó... và nhìn Cầm, tôi cũng thấy Cầm như vậy... Không phải dễ dàng mà Thanh có thể chụp bắt được Cầm, trừ trường hợp lấy nhau. Bội Cầm cô có suy nghĩ kỹ chưa? Chứ tôi thấy những cuộc hôn nhân như vậy thật nguy hiểm.

- Nguy hiểm?

- Đúng vậy! - Linda hóp một hợp rượu. Mắt như mơ màng. - Cô hãy nhìn tôi đây này. Bốn năm trước, Tự Thanh đã vì tôi mà xây “Vườn Sen” này... Nếu cô muốn, cô vào xem phòng ngủ tôi đi, cô sẽ rõ. Bốn bức tường trong phòng đó vẽ toàn hoa sen. Ngay cả cái giường tôi ngủ cũng hình hoa sen... Lúc bấy giờ... Tôi tưởng là Tự Thanh đã biến thành người điên... Anh ấy thu thập, sưu tầm mọi loại sen, vì cái tên tôi là Liên tức là sen đây. Bội Cầm cô thấy sao? Được chiều chuộng hết mình như vậy, cô có cảm động không? Nếu không yêu một cách điên cuồng làm sao có thể hành động như vậy được? Thế là, tôi xiêu lòng có điều tôi ngu hơn cô một chút. Biết anh ấy không muốn lập gia đình, nên tôi cũng không dám đòi hỏi... Sau đấy Tự Thanh lại cặp với Lô Lô, một vũ nữ. Rồi Vân Nga... Chắc Cầm chưa gặp Vân Nga đâu. Con bé đó nhỏ xíu, nó lớn hơn Chúc Vy có mấy tuổi. Nó đẹp như một đoá sen trắng.

Bội Cầm ngồi bật dậy. Nàng không còn giữ được bình thản nữa... Mắt mở to, nhưng giọt nước mắt muốn lăn ra từ khoé mắt.

- Tôi không tin những gì chị vừa nói đâu. Chị thêu dệt, chị muốn phá đám hôn nhân của chúng tôi.

- Vậy ư? - Linda vẫn tỏ ra lịch sự - Nếu cô không muốn tin thì

thôi... Có thể tôi đang muốn phá đám đấy. Dù sao thì cô cũng là tình địch của tôi. Được rồi... Bội Cầm, cô đừng tin tôi, đừng tin cả chuyện Lộ Lộ và Vân Nga trên đời này... Cô cũng có thể nói là trong cái thế gian này không có người đàn bà nào tên là Tô Mộ Liên và đã có một người đàn ông đã vì cô ta mà phải bỏ công bỏ của ra xây dựng một “Vườn Sen” rộng lớn. Rồi sau đó lẳng lẳng bỏ đi không một lời từ biệt. Bội Cầm, cô có quyền tự nhủ lòng mình. Tất cả những gì tôi nói chỉ là bịa đặt, là láo... Và Tự Thanh ngoài chuyện yêu cô ra không còn yêu bất cứ một người nào khác... Thực ra thì... Tất cả những chuyện phóng đảng cũ của Tự Thanh cô có thể bỏ qua hết, chỉ cần chuyện tương lai... cô tin tưởng là được. Tôi cũng vậy, chúng ta phải sống với tương lai chứ ai lại dằn vặt day dứt vì quá khứ bao giờ?

Linda thở dài:

- Vậy mà tôi tưởng chỉ có một mình tôi là ngây thơ, khờ dại... Không ngờ trên cõi đời này vẫn còn những người con gái khác khờ khạo hơn cả tôi. - Và Linda nhìn thẳng vào mặt Cầm
- Nếu tôi không lầm thì xưa kia... Cô cũng đã từng tin Lâm Duy như vậy? Cô tưởng là Lâm chỉ có thể yêu một mình cô thôi phải không?

Chỉ đến lúc này, Bội Cầm mới bị quật ngã. Bị ngã thực sự. Nàng cắn nhẹ môi, để những giọt nước mắt không lẫn xuống má. Trái tim đau nhói.

Người đàn bà đang ngồi trước mặt nàng, đẹp chín muồi, ăn nói khéo léo, phong độ quý phái... Người mà Tự Thanh một thời mê như điên đảo, phải cất cả một “Vườn Sen” tặng... Vậy mà chỉ bốn năm sau đã bị Tự Thanh lãng quên... Vậy thì... ta lấy cái gì để tin là Thanh sẽ suốt đời yêu ta? Tô Mộ Liên như

vậy mà còn không giữ được Thanh thì trên đời này đâu còn người đàn bà thứ hai giữ được? Và lại khi nhường đôi mắt lệ nhòa nhìn Mộ Liên, Cầm đã hiểu ngay. Dù với bất cứ lý do gì... Thì Mộ Liên đã nói thật rõ ràng là có chuyện Lộ Lộ, rõ ràng có cả Vân Nga. Cả Tô Mộ Liên và Bội Cầm dính dấp đến nữa...

Bội Cầm đứng đây. Mọi Cảm xúc như biến mất. Chỉ có cái choáng đang ngây ngất trong đầu:

- Xin lỗi, bây giờ tôi phải về.

Linda, ồ không phải, Tô Mộ Liên. Dù gì chị ta vẫn có chút dòng máu Á đông trong người, cũng đứng dậy, đưa tay ra bắt lấy tay Cầm có vẻ thông cảm:

- Nếu câu chuyện của tôi làm Cầm khó chịu, thì cho tôi xin lỗi nhé?

- Chị không cần xin lỗi! - Bội Cầm nói, nàng cố giấu cơn đau trong lòng - Vì tôi biết là chị muốn như vậy, chị rất khó chịu về sự hiện diện của tôi trong cõi đời này. Vì vậy coi như ta huề nhé. Chị đã kể cho tôi nghe mọi thứ, làm tôi thấy nhân cách bị xúc phạm, chị rõ ràng đã đạt được mục đích. Nhưng tôi không trách cũng không giận chị. Vì tôi đã làm chị buồn...

Rồi Bội Cầm bỏ đi ra cửa. Nàng cố tỏ ra như bất cần như thật bình thản, như chẳng có chuyện gì xảy ra. Không muốn lộ sự yếu đuối của mình, Bội Cầm bước ra.

Mộ Liên nhìn theo, rõ là một người con gái cao ngạo. Thật lâu Liên mới nhớ ra, chạy theo gọi với:

- Để tôi bảo Mộ Nam nó đưa cô về nhé?

- Không cần! - Bội Cầm nói không quay lưng lại - Một mình tôi gọi xe về được rồi.

Bội Cầm bước thẳng lưng. Qua khỏi vườn hoa, ra khỏi cổng. Bấy giờ nước mắt mới bắt đầu rơi xuống ràn rụa cả mặt. Tới khoảng đường vắng, nàng để mặc cho nước mắt tuôn dài. Chảy đi, chảy đi những giọt nước mắt mà này giờ ta kèm chế, chảy đi cho vui bớt buồn đau. Không lẽ tình yêu và hôn nhân lần này cũng như lần trước, tất cả chỉ là ảo ảnh? Không lẽ hạnh phúc, tình yêu là điều không có thật. Và một dấu hỏi bỗng hiện lên trong đầu nàng, làm nàng xót xa không ít: Không lẽ, ta cũng chỉ là trò chơi của Tự Thanh, để rồi hai ba năm nữa, khi đã chán hẳn lại bỏ rơi ta như bao cô gái khác?

CHƯƠNG 15

Màn đêm đã buông xuống tự bao giờ.

Bội Cầm lang thang trên phố, từ lúc rời khỏi "Vườn Sen", Cầm chưa về nhà. Nàng gọi một chiếc taxi đi thẳng đến trung tâm thành phố. Vào một trạm điện thoại công cộng, gọi dây nói về nhà, báo cho cha biết sẽ không về nhà dùng cơm. Ông Vĩnh Tú không hề biết chuyện vừa xảy ra... Ông chỉ nghĩ là Cầm cùng đi với Thanh, nên không hỏi.

Và tiếp nối, Cầm bắt đầu một buổi tối lang thang. Nàng đi từ góc phố này đến góc phố khác, đứng trước khung kính bày hàng của các cửa tiệm, đi ngang rạp xi-nê. Nàng đi mãi, đi mãi. Hai chân mỏi nhừ vẫn đi. Đi mà đầu óc lại quay cuồng? Ta rồi sẽ làm gì? Phản ứng ra sao? Sẽ giải quyết sự việc thế nào?

Bội Cầm vừa đi vừa nghĩ. Thực ra, Cầm đã biết Linda từ lâu. Có điều không hiểu sao, trong suốt giai đoạn quen rồi đến yêu, Cầm lại không hề nhớ đến Linda. Có lẽ vì Cầm cứ chủ quan cho rằng: Đó không phải là một chướng ngại cản trở con đường đến với hạnh phúc của nàng. Vậy mà, bây giờ... Phải nói là từ lúc rời "Vườn Sen", bao nhiêu niềm tin của Cầm biến mất. Có lẽ "Vườn Sen" đã nhốt kín niềm vui hạnh phúc của Cầm lại rồi. Có lẽ những gì biết được ở "Vườn Sen" như một con bẫy xô ngã nhào tóa lâu đài mộng ước mà bấy lâu nay nàng ấp ủ, thêu dệt.

Nếu Linda là một người đàn bà phóng đảng, cười nói cợt nhả,, "Vườn Sen" là một chốn ăn chơi sa đọa, có lẽ Bội Cầm sẽ dễ chịu hơn. Đằng này, Linda lại có dáng dấp cao quý, ăn nói điềm đạm, vậy mà... Tự Thanh lại có thể ruồng bỏ được. Như vậy rõ ràng Tự Thanh là một con người như thế nào?

Rồi sẽ có một ngày... Một ngày nào đó đến phiên ta, ta cũng bị hắt hủi, xua đuổi như một con chó ghẻ chứ có gì đâu. Cầm thấy Tự Thanh không còn đáng tin cậy nữa. Anh ấy là một người thích đùa giỡn với tình yêu. Có thể Linda nói đúng, bản năng chinh phục là động cơ chính để Tự Thanh đến với mình. Và để đạt được mục đích, anh ta không từ bỏ bất cứ một phương tiện nào, cây cho Linda cả một Vườn Sen, đâu có nghĩa lý gì so với những lời ngon ngọt và cuộc sống đính ước với ta. Và điều đó là điều làm Bội Cầm đau khổ nhất.

Trong cái tình cảm rối rắm đó, Cầm lại thấy tốt nhất nên xa lánh Thanh. Nhưng nếu xa Thanh rồi, ta sẽ sống ra sao? Một lần thất bại là một lần đau khổ. Cầm không quên được câu nói của Liên: "Bây giờ tôi biết rõ là Cầm đang yêu anh ấy. Tôi cũng mong là Thanh thật lòng yêu Cầm và yêu lâu dài. Cầm không được như tôi đâu. Tôi biết là Cầm sẽ không chịu nổi những thử thách".

Vâng, ta không có đủ sức để chịu nổi thử thách. Giả dụ có một ngày nào đó, Cầm biến thành Tô Mộ Liên thứ hai. Cầm nghĩ... Có lẽ sẽ chết mất, nếu biết được dư vị hạnh phúc rồi đánh mất, thà là không biết hạnh phúc là thế nào thì hơn. Ôi hạnh phúc, mi chỉ là chiếc bóng của chính ta, suốt đời ta chạy đuổi, nắm bắt nhưng mi bao giờ cũng nằm ngoài tầm tay của ta.

Đêm đã khuya, đôi chân đã mỏi nhừ, nhùi vào đồng hồ mười

một giờ khuya. Bội Cầm chợt nhớ ra: Tối nay ta có hẹn với Tự Thanh... Nhưng mà, Tự Thanh bây giờ với nàng đã ở hai bên bờ thế giới khác biệt. Vậy mà có lúc ta cứ tưởng có thể hòa hợp được. Nếu sáng suốt một tí, ta nên trả Tự Thanh lại cho Mộ Liên. Họ tuy chẳng có hôn thú, nhưng họ đã thật sự sống chung nhau. Ta không có quyền làm tay cướp đoạt. Ta phải hiểu biết một chút. Ta phải cao hơn người khác một chút.

Mỏi quá rồi, không thể đi tiếp. Bội Cầm bước vào một quán cà phê. Gọi một tách thật nóng. Nhấp lấy nước đen có vị đắng đắng như cuộc đời nhiều gian truân và khổ ải của ta. Lòng lại nghĩ, hay ta gọi đây nói cho Tự Thanh. Ta cho chàng biết hôm nay ta bận, không thể gặp Thanh? Vừa nghĩ Cầm vừa đứng dậy một cách máy móc, bước đến bên máy nói.

Nhận máy là Chúc Vy, vừa nghe như giọng nói của Bội Cầm, cô bé đã reo lên:

- Ô, cô đấy à? Cô đi đâu vậy? Cha gọi điện thoại hàng trăm bận đến nhà cô, mà vẫn nghe nói cô chưa về, cha gọi cả sang nhà anh Siêu. Cô làm cha em muốn phát điên lên... Bây giờ cho đang đến nhà cô đấy. Nhưng suốt buổi tối nay cô đi đâu thế?

Ồ thế thì không được! Cha mẹ ở nhà sẽ hoảng lên. Bội Cầm vội quay số về nhà, lập tức có tiếng ông Vĩnh Tú ở bên kia đầu dây:

- Bội Cầm, con đi đâu vậy? Con làm mọi người quýnh quáng lên. Đùa gì mà kỳ cục thế? Khuya rồi sao con không về? Con ở đâu đấy... Được rồi, có người muốn nói chuyện với con.

Máy nói hình như đã chuyển qua tay người khác, rồi Cầm nghe giọng lo lắng:

- Bội Cầm!

Nước mắt lập tức rơi xuống. Bội Cầm cắn môi. Sao ta lại hèn yếu như vậy? Vừa nghe đến giọng nói của chàng là xúc động ngay. Nước mắt nàng vẫn giọt vẫn giọt dai, hai tay run lập cập. Bội Cầm cố trấn tĩnh lại.

- Bội Cầm!

Tự Thanh gọi thêm một lần nữa. Linh tính báo cho chàng biết là đã có chuyện gì đó không hay lắm xảy ra. Thanh hồi hả nói:

- Bội Cầm, em ở đâu, anh sẽ đến đón em ngay.

- Không, không, không! Cầm nói với nước mắt - Tôi không muốn trông thấy mặt anh nữa.

- Bội Cầm! - Tự Thanh kinh ngạc - Chuyện gì thế? Cha em nói là trưa nay anh đã đón em đi, nhưng anh đâu có làm chuyện đó đâu? Ai lại đón em vậy? Tại sao giờ em lại không muốn gặp mặt anh? từ chiều tới giờ em ở đâu chứ?

Trời đất! Lại một cuộc khảo hạnh không hơn không kém!

- Tự Thanh! - Bội Cầm cắt ngang - Tôi không muốn gặp mặt anh lúc này... Tôi cần phải suy nghĩ... Có những chuyện không thể ngờ, không thể ngờ được. Sao mà cuộc đời này rối rắm và phức tạp quá. Thôi, anh hãy để cho tôi yên, đời tôi khổ sở đã nhiều rồi - Bội Cầm nói một cách lung tung - Có chuyện tôi cần phải có thời gian để suy nghĩ, vì vậy tạm thời tôi không muốn gặp mặt anh.

Bên kia đầu dây yên lặng, sau đó giọng nói của Tự Thanh như đánh lại:

- Anh không hiểu! Bội Cầm, anh không hiểu em nói gì hết.

- Anh chỉ cần biết là tôi không muốn gặp anh - Bội Cầm nói - Anh hãy dành cho tôi một tuần. Trong tuần lễ đó xin anh đừng đến quấy rầy tôi... Tôi cần phải suy nghĩ cho kỹ về chuyện lấy anh, phải nghĩ kỹ. Lúc trước tôi nghĩ, chuyện lấy anh đơn giản qua.

Giọng của Tự Thanh chợt cắt ngang:

- Anh muốn biết là ban chiều ai đến đón em.

- Hờ?

Bội Cầm còn chưa biết trả lời ra sao thì Tự Thanh lại hỏi tiếp:

- Có phải Lâm Duy không? Phải không? Hắn ở nước ngoài về. Hắn đã thôi vợ và quay về định gặp lại em phải không?

Giọng của Tự Thanh giận dữ. Thanh thường hay suy luận thế.

- Vì vậy, em đã trễ hẹn với anh, em không muốn gặp lại anh, muốn suy nghĩ lại...

Bội Cầm ngẩn ra. Nàng hoàn toàn bất ngờ. Vô lý thật. Nhưng rồi... một ý nghĩ thoáng qua trong đầu. Sự giận dữ của Thanh giúp Cầm thực hiện ý định trả thù. Tự Thanh đang ghen. Thì ra, chàng cũng có nhược điểm, chàng cũng biết đau khổ. Thế tại sao Thanh không nghĩ... Thanh lại làm người khác khổ sở thế này chứ?

Cầm nói, giọng lạnh lùng:

- Anh đoán đúng đấy. Lâm Duy đã về... Vì vậy tôi cần phải có

thời gian để suy nghĩ lại. "Tình cũ không rủ cũng tới? mà, anh ko nghe người ta nói vậy sao?

- Nghe này! - Tự Thanh nói như hét vào trong máy.- Hấn đã từng bỏ rơi em, hấn nào có chung tình chung tiếc gì đâu, hấn có mới nói cũ... Còn em... không lẽ em vẫn còn mơ tưởng tới hấn?

Bội Cầm bàng hoàng, đột nhiên nổi giận:

- Anh không có quyền nói xấu người ta, anh cũng nào có hơn gì đâu? Từ xưa tới nay anh đùa giỡn tình yêu với bao nhiêu người khác rồi? Anh chung tình lắm à?

- Ồ! - Tự Thanh nói như nghiêng rằng - Tình yêu của hấn đối với em còn to tát vậy sao? Mới có một buổi chiều mà em đã quên mất anh. Tốt! - Tự Thanh nói lớn - Anh sẽ dành cho em một thời gian, anh sẽ không quấy rầy em, không cần phải là một tuần... Mà em muốn bao lâu cũng được. Nếu em không tìm đến anh thì anh sẽ không đến gặp em đâu, được chứ?

Bội Cầm chậm rãi quay lại chỗ ngồi. Tiếp tục quây tách cà phê mà cảm thấy rã rời. Thời gian trôi qua. Đêm đã khuya. Khách đã về cả, quán sắp đóng cửa. Ta không thể ngồi mãi ở đây tới sáng. Bội Cầm thở dài, trả tiền, đứng dậy và đi ra khỏi quán.

Bây giờ phải về nhà. Ở nhà chắc chắn là cha đang chờ đợi. Bội Cầm không biết phải trả lời cha thế nào. Nhưng nhà là địa điểm cuối cùng để nghỉ ngơi. Bội Cầm chợt thấy mệt mỏi vô cùng, nàng chỉ ao ước có ngay một chiếc giường để ngã vật ra đó ngủ một giấc cho thoải mái. Và quên đi, quên tất cả những muộn phiền, khổ đau của cuộc sống.

Cầm gọi chiếc taxi và quay về nhà.

Tới trước cửa, xuống xe, nhìn theo bóng xe khuất, Cầm tựa người vào cột, tìm cách để giải thích với cha nhưng tìm mãi vẫn không có một lý do chính đáng... Cầm thấy nhức đầu quá, nàng cúi xuống mở ví, lấy chìa khóa mở cửa. Thôi thì chuyện gì cũng để mai tính vậy.

Đột nhiên trong bóng tối, có một bóng đen nhảy ra. Rồi một bàn tay thật rắn nắm lấy tay Cầm. Cầm giật mình quay lại, bắt gặp ánh mắt của Tự Thanh. Ánh mắt thật dữ dội làm Cầm muốn nín thở. Dưới ánh đèn đường khuôn mặt chàng như tượng sáp, Cầm chợt thấy sợ hãi, lo âu.

- Đi theo anh!

Tự Thanh nói như ra lệnh. Cầm vùng ra nhưng không rút nổi bàn tay của Thanh. Nàng phải đi đi theo.

- Úi cha, anh làm đau tay tôi rồi nè. Anh đã hứa là không quấy rầy tôi rồi cơ mà?

- Hừ! Từ đây về sau, em đừng bao giờ tin lời hứa của thằng đàn ông nào cả.

Tự Thanh nói và kéo nàng đi thêm một khoảng, bấy giờ Cầm mới thấy là chiếc xe Thanh đang nằm trong bóng tối. Chàng đã cố ý đậu xe nơi đây chờ nàng.

Mở cửa xe, Tự Thanh đẩy Cầm vào, rồi chàng vòng qua bên kia ngồi vào tay lái. Bấy giờ, Cầm có thể đẩy cửa xe để thoát ra ngoài, nhưng không hiểu sao Cầm vẫn ngồi yên. Có lẽ vì cảm thấy có bỏ chạy cũng vô ích, không thể không đối diện với Thanh, đối diện với sự thật. Cầm mệt mỏi dựa lưng ra sau. Nỗi uất ức và sự mệt mỏi làm Cầm không dần lòng

được. Nước mắt bắt đầu chảy. Thật tình nàng không muốn chảy nước mắt trong hoàn cảnh này. Nhưng không hiểu sao... Có lẽ đàn bà thua đàn ông ở chỗ đó. Dù sao nước mắt vẫn làm voi đi bao sầu muộn, bao uẩn ức chồng chất trong lòng.

Dưới ánh đèn lò mờ, Tự Thanh chăm chú nhìn Cầm. Chàng đã nhìn thấy những giọt nước mắt. Bàn tay chàng đưa lên lau nhẹ mặt nàng:

- Em khóc? Tại sao? Em không muốn xa anh?

Bội Cầm nhắm mắt không đáp.

- Em đã sung sướng bên người tình cũ từ chiều tới giờ chưa đủ sao còn khóc? - Tự Thanh lạnh lùng nâng cằm Cầm lên - Em khóc vì hấn hay vì anh thế?

Cầm vẫn yên lặng.

Sau đó, đột nhiên, Cầm thấy Tự Thanh kéo nàng vào lòng, đặt môi lên môi nàng - Cầm giật mình vùng vẫy. Nàng cố đẩy Tự Thanh ra, mở cửa định bỏ chạy, nhưng Tự Thanh đã giữ nàng lại được.

- Bây giờ em không cho anh hôn nữa. Có nghĩa là hấn đã hôn em? Em vẫn còn yêu hấn? Phải không? Anh chỉ là một vai phụ, một nhân tình hờ, một kẻ đến sau muộn màng? Khi vai chính xuất hiện, anh bị dẹp qua một bên phải không? - Tự Thanh nâng cằm Cầm lên nói như hét - Sao không nói? Nói đi chứ? Cô đừng hòng dùng kế hoãn binh một tuần lễ. Cô phải trả lời dứt khoát ngay bây giờ. Vâng, ngay bây giờ.

Bội Cầm nín thở. Vòng tay của chàng siết mạnh làm Cầm thấy ê ẩm toàn thân. Cầm vùng vẫy, và không còn dần được, Cầm hét:

- Anh buông tôi ra, buông ra! Không có Lâm Duy nào cả. Anh đừng đoán mò, đừng phịa chuyện. Ban chiều chính Tô Mộ Nam đến đây, hắn đưa tôi đến một nơi có tên là "Vườn Sen". Anh biết chỗ đó chứ? Và tôi, tôi đã gặp bà ấy. Tô Mộ Liên! Tôi đã trông thấy cả cái ao sen bảy màu của hai người! - Bội Cầm hôn hển thở, nước mắt ràn rụa - Anh buông tôi ra không? Anh làm tôi ngạt thở, bộ anh định giết tôi à?

Bàn tay Tự Thanh từ từ buông ra. Chàng có vẻ bàng hoàng, không tin những gì vừa nghe. Rồi Thanh lại ôm lấy Cầm kéo sát nàng lại gần. Khuôn mặt Cầm trắng bệch, làm Thanh sợ hãi:

- Bội Cầm, em hãy bình tĩnh không khéo lại ngất xỉu bây giờ?

- Vậy thì anh làm ơn mở cửa xe ra!

Tự Thanh vội đẩy kính xe ra. Gió đầu thu lùa vào mát lạnh. Bội Cầm lấy tay che mắt, có lẽ vì đèn đường dội vào chói quá, cũng có lẽ vì nàng không muốn nhìn khuôn mặt Thanh.

Nàng vẫn còn giận dữ. Con người hay thay đổi! Hay tráo trở

- Em bảo là... Em vừa đến "Vườn Sen"?

Bội Cầm yên lặng.

- Nghĩa là hoàn toàn không có chuyện Lâm Duy? Phải không?

- Tự Thanh hỏi và đưa tay lên gãi đầu - Anh đúng là thằng ngu, anh đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi, cứ nghĩ bấy bạ... thì ra... thì ra... Mộ Nam lúc nào cũng dòm ngó. Cái thằng chết tiệt đó, anh phải giết hắn.

Và Tự Thanh cho nổ máy, Bội Cầm giật mình:

- Anh định làm gì vậy?

- Chúng ta đến "Vườn Sen" - Tự Thanh nói - Anh phải làm cho rõ mọi chuyện. Mộ Liên đã nói gì với em để em giận dữ như vậy?

- Tôi không muốn đến "Vườn Sen", sẽ không bao giờ tôi đến đấy nữa.

Bội Cẩm chụp lấy tay lái của Thanh, khiến chàng phải vội tắt máy. Cẩm trừng mắt:

- Tôi không hề giận Mộ Liên mà chỉ giận anh. Anh là một con người vô tình vô nghĩa, có trăng quên đèn. Tại sao anh có thể xây cả một vườn sen cho bà ấy... mà anh lại không cưới bà ta? Phải chăng anh chỉ thích đùa bỡn với tình yêu? Anh là kẻ thù của đàn bà? Anh đã bỏ rơi bao nhiêu người như Tô Mộ Liên?

Tự Thanh yên lặng nhìn Cẩm, rồi cho xe nổ máy.

- Anh định đi đâu nữa đấy?

- Đến nhà anh! - Thanh nói một cách xúc động - Chúng ta không thể cứ ngồi trong xe cãi nhau như thế này, vả lại, anh nghĩ em cũng mệt rồi, em cần một nơi thoải mái, uống nước nghỉ ngơi, rồi sẽ nói chuyện sau. Em yên tâm, mọi việc đâu còn đó.

Không cần! Cẩm nghĩ. Tôi không cần anh lo lắng, quan tâm. Anh đã sử dụng phương thức này để làm mềm lòng bao nhiêu người rồi? Bao nhiêu người đã bị anh chinh phục. Không cần!... nhưng mà Cẩm lại chỉ ngồi yên, nàng nói chứ không có cử chỉ phản đối. Nàng ngả người ra sau đệm. Một mỏi quá! Mệt mỏi vô cùng, xe lăn bánh, lướt êm. Nguyên và một buổi chiều, rồi buổi tối. Bội Cẩm không còn khả năng suy

nghĩ, phân tích... Bây giờ chỉ muốn ngủ thôi và quên đi...

Không biết bao lâu, Bội Cầm choàng tỉnh. Toàn thân được đắp bởi áo veste của Thanh, và mình lại nằm trong thư phòng của chàng.

- Bội Cầm em uống tí sữa nhé?

Cầm ngồi dậy, mùi sữa nóng làm Cầm thấy đói bụng. Nàng đỡ lấy ly sữa ực một hơi. Tự Thanh sau đấy lại đặt Cầm nằm xuống. Đầu óc Cầm vẫn còn chập chờn. Cầm nghĩ chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẵn sàng nói chuyện thẳng thắn với Thanh. Nhưng rồi Cầm lại không ngờ, mệt mỏi quá sức, cặp mắt như riu lại và chỉ một thoáng là nàng lại chìm lịm vào giấc ngủ chập chờn.

Cầm thiếp đi vào lúc nào không biết. Cái ấn tượng cuối cùng của Cầm còn lưu lại là Tự Thanh sau khi đặt nàng nằm yên đã hôn nhẹ lên trán nàng.

Cầm tỉnh lại lần thứ hai khi nắng đã rực rỡ bên ngoài song cửa. Hai chậu hoa kim trần và kim ngũ trên bệ cửa sổ đang khoe sắc. Cầm ngồi nhồm dậy mới hay Tự Thanh đang ngồi bên cạnh nàng với điều thuốc trên tay:

- Em dậy rồi à? Em đói không?

Và chẳng đợi Bội Cầm trả lời, Tự Thanh vỗ tay ra hiệu, chỉ một lúc sau Chúc Vy đẩy cửa bước vào với cái mâm trên tay. Cà phê với trứng rán, bánh mì bơ, Chúc Vy đặt tất cả lên bàn với nụ cười tươi như hoa:

- Cô ơi, còn nóng lắm này, cô ăn đi, em nấu đấy. Cô thử xem có ngon không?

Bội Cầm bưng ly cà phê lên hộp một hộp.

- Trứng này em tráng đấy, cô ăn thử xem.

Và Cầm ăn thêm miếng bánh mì phết trứng.

Chúc Vy có vẻ rất vui, quay sang nhìn cha:

- Con mang phần ăn của cha vào đây luôn nhé?

Tự Thanh lắc đầu ra dấu. Thế là Chúc Vy bưng mâm không bước ra ngoài, nhưng vừa đến cửa cô nàng lại quay người lại, láu táu thanh minh cho cha:

- Cô ơi, con không hiểu sao cô lại giận cha? Cô không nên giận như vậy, cô không thấy là cha gần như thức suốt đêm qua không ngủ, ngồi cạnh cô ư?

Bội Cầm bối rối, không hiểu chuyện đó có thật không? Căn phòng bây giờ chỉ còn có hai người.

Bội Cầm ngồi bó gối yên lặng, nàng không muốn nói gì với Thanh, nhưng cũng không biết nên xử trí ra sao - một cảm giác mâu thuẫn vây chặt nàng.

- Coi như em ngủ như vậy khá đủ rồi! Anh nghĩ bây giờ ta có thể nói chuyện một cách thẳng thắn được chứ? - Tự Thanh nói.

Bội Cầm muốn không nghe nhưng vẫn ngồi yên không phản ứng gì.

- Anh không biết là Tô Mộ Liên đã nói gì với em, nhưng anh hiểu rất rõ Liên, tài diễn đạt của cô ấy rất thuyết phục. Nói năng hoạt bát, lanh lợi, phải nói là Mộ Liên miệng lưỡi. Cô ấy đẹp, có làn da mịn mà của các cô gái vùng nhiệt đới cộng với

phong cách ứng xử Á Đông, một thứ pha trộn, đúng hơn là một thứ hòa nhập rất hài hòa, vì vậy, đã có một thời anh yêu cô ấy say đắm.

Tự Thanh ngưng lại một chút nhìn Cẩm rồi tiếp:

- Em cần phải biết rõ một điều, anh không phải là một người đàn ông hoàn hảo. Mọi điều bắt nguồn từ mẹ Chúc Vy mất sớm. Trong cuộc sống xã hội, ngay trước khi gặp Mộ Liên, anh đã từng chung chạ với biết bao người đàn bà khác. Nhưng thú thật với em, anh không hề sống thật với một người đàn bà nào. Vì anh không tìm thấy ở họ một tình yêu như ý muốn. Trái lại, đó chỉ là một thứ gió trăng qua đường. Sau đấy anh quen với Mộ Liên. Thật tình mà nói, anh bị thu hút ngay từ đầu. Anh thật sự yêu và đã xây cho Liên "Vườn Sen" bốn năm trước như em đã biết. Chỉ có tình yêu mới làm được chuyện như vậy, phải không Bội Cẩm? Đúng ra anh không muốn nói nhiều về chuyện đó, nhưng nếu không nói, em sẽ cho là anh dối trá, giấu giếm, em sẽ không tha thứ cho anh. Mộ Liên ngoài cái đẹp, thông minh, có tài ra, cô ấy còn là giám đốc chi nhánh của hãng hàng không ở nước ngoài. Cô ấy có nhiều tiền, giỏi dẫn. Phần lớn những bản thiết kế ở Vườn Sen, phải nói là do cô ấy nghĩ ra. Mộ Liên như vậy đó, nên cô ta không dễ chinh phục. Nói đúng hơn, cô ấy là kẻ chinh phục mới phải. Mà kẻ đi chinh phục bao giờ cũng tham lam, tựa như có một chiếc áo lông, không đủ, muốn có thêm chiếc thứ hai, không phải chỉ đồ vật, trang sức, mà ngay cả đàn ông cũng thế!

Bội Cẩm trừng mắt:

- Đừng vì chị ấy lật tẩy anh, rồi anh chụp mũ trả thù như vậy, không tốt đâu.

- Anh không đến nổi tồi như vậy đâu em ạ! - Tự Thanh nói - Bội Cầm, em nên nhớ một điều là con người đến độ tuổi nào đó, chỉ có thể đeo bông mới một khuôn mẫu. Mộ Liên thích chinh phục đàn ông, cái đó cũng biểu lộ một ý thích thôi, chứ không phải là cái tội. Cô ấy là loại đàn bà thích tự do. Cô ta có quan điểm phóng khoáng về vấn đề trai gái. Có lần Mộ Liên đã thắc mắc, xã hội chúng ta tại sao cho phép đàn ông lang thang mèo mỗ, còn đàn bà lại không được? Anh không biết trả lời sao, nhưng phải thú thật một điều là sau đó anh phát hiện Mộ Liên không chỉ có một mình anh mà còn có những người bạn trai khác. Anh cũng không nhỏ nhoi đến độ kết án hành vi đó. Có điều anh là người đàn ông Á Đông, anh không thể chịu được sự việc như vậy, vì thế anh không cưới Mộ Liên.

Tự Thanh ngừng lại, đốt tiếp một điếu thuốc:

- Mộ Liên không phải là người đàn bà dâm dăng, lẳng lơ, cũng không xấu xa theo nghĩa phương Tây. Cô ấy là mẫu người thích sống theo bản năng mình. Muốn yêu là yêu, Cả với anh cũng vậy, Mộ Liên công khai nên không thể kết tội. Chẳng những thế Mộ Liên còn khuyến khích anh hãy đến với những cô gái khác. Khuyến khích một cuộc sống tự do, tình yêu tự do và bảo như vậy cuộc sống mới phong phú. mới đúng là cuộc sống. Và như vậy, ở đây có sự đối lập giữa hai nền văn hóa, giữa hai quan niệm sống, đông và tây.

- Anh rõ ràng đã chụp mũ chị ấy! - Bội Cầm cắt ngang - Anh nói xấu đàn bà, chị ấy không phải loại người như vậy! Nếu thật sự Mộ Liên muốn anh sống buông thả, tại sao lại đặt Mộ Nam ở nhà anh để theo dõi hành động của anh chứ?

- Em có lý - Tự Thanh gật đầu - Mộ Liên khuyến khích anh

qua lại với nhưng cô gái khác, nhưng đâu có khuyến khích anh yêu họ đâu?

- Tôi không hiểu. Một cách sống, nói như anh rất lạ!

- Mộ Liên phân biệt chuyện giao du trai gái và tình yêu một cách rõ ràng. Phải thành thật nhận định là Mộ Liên còn yêu anh. Nhiều người đàn bà chấp nhận chuyện chồng mình lăng nhăng ngoài phố nhưng không chấp nhận chuyện chồng có vợ nhỏ. Với Mộ Liên cũng thế. Vì vậy cô ta không sợ anh liên hệ với Lô Lô hay với Vân Nga.

Tự Thanh hít một hơi thuốc tiếp:

- Lô Lô với Vân Nga đều là vũ nữ, họ đều đẹp, mỗi lần có chuyện xích mích với Mộ Liên là anh đều đến với họ. Anh được chiều chuộng chăm sóc, an ủi, Họ biết thân phận mình, không đòi hỏi gì ở anh hết. Đấy em thấy đấy, ngoài Mộ Liên ra, anh còn có Lô Lô và Vân Nga nữa. Như vậy anh là một con người phóng đảng phải không?

Bội Cầm yên lặng.

- Vậy thì em nghe đây. Anh thề với em Lô Lô hay Vân Nga gì cũng vậy, họ chỉ là những nét chấm phá trên phương diện tình cảm. Họ chỉ là bóng râm trong buổi trưa hè. Họ chẳng có một ý nghĩa gì với anh cả. Có chăng là Mộ Liên. Có một thời thật sự anh yêu Mộ Liên, chỉ đến lúc em xuất hiện anh mới hoàn toàn quên được cô ấy.

- Không phải đến "Vườn Sen" tôi đã biết chuyện giữa anh với Linda - Cầm trùng mắt nói - Trước đó tôi đã nghe người ta nói về người tình của anh, giám đốc một chi nhánh hàng không. Không phải chỉ có tôi mà hầu như người nào quen

biết với anh cũng biết chuyện đó.

- Em đã biết trước?

Bội Cẩm gật đầu.

- Thế... thế tại sao em không hạch sách anh? Tại sao?

- Bởi vì... Em không nghĩ là... Chuyện lại trở nên nghiêm trọng như vậy - Bội Cẩm đỏ mặt nói - Trước đó có người đã nói cho em biết nhiều về anh, nhưng em nghĩ đó chẳng qua chỉ là chuyện lảng nhăng bình thường. Và em không có quyền can thiệp vào những chuyện xảy ra trước ngày anh quen biết em. Và lại...

- Và lại sao?

- Và lại, em đã từng nói, khi ta thật sự yêu người nào thì ta cũng sẵn sàng yêu khuyết điểm của họ. Riêng với tình cảm, trước nay em vẫn hình dung đơn giản, cái quan trọng là những ngày sắp đến chứ không ai chấp nhất với những chuyện đã qua. Bây giờ em mới thấy mình lầm, em không làm được điều đó.

Tự Thanh nắm lấy tay Cẩm lên, hôn vào những ngón tay búp măng của nàng.

- Đó không phải là "yêu khuyết điểm" mà thật sự là một sự tha thứ. Như vậy em chấp nhận được chứ.

Bội Cẩm yên lặng, Tự Thanh tiếp:

- Em hãy lắng nghe anh kể hết, bao giờ anh kể xong, em kết tội anh cũng được, thế nào?

Bội Cẩm vẫn yên lặng - Một sự yên lặng kéo dài.

- Mùa xuân năm nay - Tự Thanh tiếp tục kể - Mộ Liên đột nhiên phải lòng một nam chiêu đãi viên hàng không, nhân viên của cô ấy. Anh chàng này có tên là Trình Kiệt Thụy, mới có hai mươi lăm tuổi. Thụy là một thanh niên hoạt bát, khỏe mạnh. đẹp trai. Mộ Liên là người đàn bà lão luyện, đương nhiên bắt sống Thụy một cách dễ dàng. Anh không đồng ý, dù gì Thụy cũng là con trai mới lớn, tuổi tác lại cách Liên khá xa. Sự chống đối của anh lại được Liên coi như là ghen, và Liên thích thú tiến xa hơn nữa.

Anh chợt hiểu ra: trong thâm tâm Liên hành động như vậy là vì Liên sợ tuổi thanh xuân nhan chóng phai tàn. Và Liên cố tình chinh phục nhưng thanh niên trẻ hơn để chứng minh là mình vẫn còn đầy đủ sức quyến rũ. Việc này làm Liên thật đáng sợ. Anh không làm sao chịu được, và thế là anh cắt đứt ngay sự liên hệ tình cảm.

- Chiêu đãi viên hàng không? - Trình Kiệt Thụy? Bội Cầm như chợt nhớ ra - Cái tên này nghe quen quá.

- Thế sau đấy anh chàng này thế nào?

- Thụy à? - Tự Thanh hỏi - À, hắn là một thanh niên khá thông minh, biết là để tình trạng kia kéo dài sẽ bị bất lợi, nên rút chân ra cho kịp. Nghe nói, hắn cũng có bạn gái. Điều đó khiến Mộ Liên ghen tức. Em biết không? Mộ Liên có tính ngang ngược lại kiêu hãnh, Liên chủ trương là mình có quyền bỏ rơi người khác chứ không để ai hắt hủi lại mình. Vì vậy sau đó Liên buộc anh chàng kia thôi việc. Chuyện này cả công ty hàng không đều biết, và như vậy em nghĩ xem, anh có thể chịu được không?

Bội Cầm nhìn Tự Thanh suy nghĩ.

- Thật ra, Bội Cầm biết không? Anh muốn đem chuyện đó kể cho em nghe làm gì. Anh thật tình không muốn bêu riếu những cái xấu, cái dở của Liên. Vì dù sao cô ấy cũng là người đã yêu anh. Dù sao cô ấy cũng đã một gian làm anh điều đúng. Dem những chuyện xấu đó ra kể cho em nghe là một hành động không mấy tốt đẹp. Nhưng hôm nay anh nói là vì bất đắc dĩ, anh không muốn em cứ hiểu lầm, em cứ nghĩ anh là một thằng đàn ông vô trách nhiệm. Vì vậy, có gì không phải, có gì quá đáng, mong em thông cảm bỏ qua cho.

- Thật ư?

- Thật! - Tự Thanh thành thật nói - trước khi biết em, anh thật tình không rõ mình thế nào. Sự xuất hiện của em, thú thật, em không có cái hấp dẫn và lôi cuốn của Mộ Liên, nhưng cái trong trắng, hiền lành, cái dễ thương, đặc biệt là cái vẻ đẹp bên trong cái chiều sâu tâm hồn của em làm anh như quên hết mọi thứ. Có lúc nói chuyện, em có vẻ ngang ngang làm sao! Em như một đóa hoa lan, tinh khiết, thanh cao, thoát tục... Lần đầu tiên anh hiểu thế nào là đẹp - Bội Cầm, em có hiểu là anh đã bị em mê hoặc thế nào không? Anh nói thật đấy, anh yêu em và không thể sống thiếu em.

Nước mắt như trực tràn ra trên má, Bội Cầm phải cắn nhẹ môi:

- Anh đã quên một điều, đó là Mộ Liên vẫn còn yêu anh, yêu tha thiết/

- Phải yêu không? Hay chỉ là.. vì cái tự ái? Ta có quyền bỏ rơi người khác, chứ người khác không có quyền bỏ rơi ta? Cái đó cũng không biết. Có điều bây giờ anh mới thấy là mình đại dột. Sao không kể hết mọi thứ cho em biết trước? Để em khỏi bị xúc động như thế này! Trước tối giờ anh có một sự sai lầm

là, cứ tưởng sự liên hệ tình ái với Lô Lô, Vân Nga và cả với Mộ Liên là một sự kiện bình thường, bây giờ anh mới thấy mình sai lầm. Và quả thực, sự thật không hề giản đơn như vậy.

Bội Cầm ngồi yên suy nghĩ.

- Hôm qua, anh tương Lâm Duy đã quay về, nghĩ đến chuyện em và Duy hạnh phúc bên nhau, hôn nhau là anh như điên lên. Đầu óc anh khi tức giận, anh hay suy diễn theo kiểu đó.

Tự Thanh nhìn lên, đôi mắt chàng đỏ ngầu:

- Hãy tha thứ cho anh. Bây giờ chỉ xin em một điều, đấy là... Hay cho phép anh được chôn hết những dĩ vãng xấu xa, anh hứa từ đây về sau chỉ biết có em mà thôi. Duy nhất chỉ có một mình em thôi. Và lại, bây giờ tâm hồn anh cũng đã mỏi mệt, anh không thích lông bông nữa, anh muốn có một chỗ yên bình để nương tựa. Chúc Vy giờ cũng đã khôn lớn, rồi chẳng mấy chốc anh có cháu ngoại. Vì vậy, hơn lúc nào hết, giờ đây anh muốn quên, quên tất cả để sống với em thôi.

- Em sợ là anh không giữ lời. Rồi sẽ có người đàn bà khác hoặc anh sẽ quay trở lại Vườn Sen. Bấy giờ em.. anh biết đấy, con người em rất ích kỷ, rất độc tài... hay ghen.

Tự Thanh cúi xuống, không để cho Bội Cầm tiếp tục nói. Thật lâu chàng mới ngẩng lên.

- Nếu sau này anh còn đến Vườn Sen hay lãng nhãng với người đàn bà nào khác, thì xin trời cho anh xuống địa ngục, cho anh chết bất đắc kỳ tử.

Bội Cầm bịt miệng Thanh lại.

- Thôi không cần thề nữa. Em tin, em tin rồi.

Mặt trời đã lên cao, nắng đã rọi đến tận nơi họ ngồi. Nắng chói chang bao trùm lấy cả căn nhà. Ngoài kia gió nhẹ làm rung rinh mấy cành hoa trong vườn. Đàn bướm từ đâu đó bay tới dập chồn những lùm hoa. Thời tiết thế này hứa hẹn một ngày đẹp trời, và cứ nhìn cái nắng vàng hoe theo kiểu này, thì sắp tới trời sẽ không mưa. Vâng trời sẽ không mưa nữa, một ngày quang đãng bắt đầu.

CHƯƠNG 16

Lần đầu tiên Chúc Vy đến nhà họ Ngô.

Đây dĩ nhiên là một sự kiện lớn. Hôm ấy cả nhà gần như có mặt đông đủ. Hôm ấy cả nhà gần như có mặt đông đủ. Vợ chồng Tùng Bình, Tùng Doanh... Cả Bội Cầm cũng như mẹ của Siêu gọi điện thoại đến.

Buổi tối hôm ấy, không khí trong phòng khách giống như không khí ngày tết. Chỉ còn thiếu tiếng pháo thôi. Cậu con trai duy nhất trong nhà đã từng bị chê bai là khù khờ, ngây thơ. Hôm nay bỗng rùng mình biến thành người lớn. Nhìn Chúc Vy, mấy ông anh rề cho là Siêu tốt phước, đúng là "mèo mù vớ cá rán!"

Chúc Vy hôm nay trang điểm lộng lẫy, lần đầu tiên đến nhà bạn trai. Vy được nội và vú Ngô chăm sóc kỹ càng. Một chiếc robe đỏ viền kim tuyến rộng, tóc dài thả tự nhiên với sợi thắt lưng to bản màu bạc. Vy ngồi giữa phòng khách trở thành mục tiêu chú ý của mọi người.

Mẹ Siêu nhìn Vy, bè có vẻ thật vui, thật hài lòng. Bà quay sang Tùng Siêu, không thể không thừa nhận một điều, Siêu khéo chọn quá. Con bé có vẻ ngoan ngoãn và dễ thương làm sao. Nó chỉ ngồi đó yên lặng nhìn mọi người, với nụ cười chum chim trên môi. Bà không dám được buột miệng nói:

- Chúc Vy, con trai của bác nếu có làm gì không phải, nó ức hiếp con thì cứ mạch lại bác biết. Ở đây đàn bà con gái nhiều

hơn đàn ông con trai, con đừng sợ gì hết.

Tùng Siêu phản đối:

- Mẹ, người ta mới lần đầu tiên đến đây, mẹ đã bắt thang như vậy, còn ra thể thống gì? Cho mẹ hay nhé, Chúc Vy khác, Chúc Vy không bao giờ dám làm eo với con đâu.

Chúc Vy cười:

- Tại sao em phải làm eo với anh chứ?

- Đó, mẹ thấy chưa? - Tùng Siêu nói như reo lên - Con đã nói rồi cơ mà.

Tùng Bình gật đầu làm ra vẻ hiểu:

- À! Cậu lượm ở đâu cái phước to thế? Có lẽ trời đãi người khờ. Chứ chị không tin là với căn bản tính của em lại chài được Chúc Vy, trừ trường hợp có sự giúp sức của ai đó, như Bội Cầm chẳng hạn. Rõ con trai nhà này tốt phước quá!

Chuyện yêu nhau giữa Bội Cầm và Tự Thanh cả nhà họ Ngô này ai cũng biết, nên chuyện đó cũng hay trở thành đề tài cho những buổi trà dư tửu hậu.

Có lần Bội Cầm đã thở dài nói với Doanh:

- Ốc tò mò của chị em bà phải nói là nhất thế giới, phải ghi vào sách kỷ lục mới được.

Và bây giờ chuyện của Tùng Siêu lại gắn với cái tên Bội Cầm, thế là mũi dùi dư luận xoay chiều:

- Bội Cầm, mi nói thật đi, có phải là mi là bà mai không?

Bội Cầm thật thà nói:

- Thật tình thì lúc đầu tôi chỉ có công việc giới thiệu cho hai người quen nhau thôi. Còn những diễn biến sau đó thì hoàn toàn không liên hệ gì với tôi cả. Và lại, quý vị cũng nên hiểu cho, đạo này Siêu cũng lém lỉnh lắm chứ không ngu ngơ như ngày nào đâu.

Tùng Siêu đắc ý nói:

- Đó mấy người thấy chưa? Tất cả đều do tôi chủ động, tôi tự tìm hiểu mà.

Tùng Tâm chen vào:

- Ông anh Cả của tôi ạ, ông đừng hí hửng như vậy, tôi thấy ông càng lúc càng khù khờ ra, có lẽ Chúc Vy ăn phải bùa mê thuốc bả gì của anh đấy.

Tùng Doanh nói:

- Thì cô cứ hỏi Chúc Vy thử xem.

Bất chợt Tùng Siêu bước tới cạnh Chúc Vy ngồi xuống:

- Chúc Vy, em thấy đấy, mấy bà chẳng nhà anh họ muốn biết, tại sao em lại yêu anh, nói đi em, nói cho họ nghe đi em.

Lời của Tùng Siêu làm Chúc Vy đỏ mặt. Cô bé chớp chớp mắt, lúng túng không biết trả lời sao. Bội Cầm thấy vậy bước tới cạnh Siêu cười nói:

- Cậu điên thật, không lẽ cậu muốn đấu với họ ư?

Tùng Siêu thật thà:

- Nhưng mà... Chính tôi...tôi cũng muốn biết điều đó. Chúc Vy đã yêu gì ở tôi nào?

Bội Cẩm nói:

- Cậu hâm thật. Chuyện đó tại sao cậu không đợi lúc chỉ có hai người mà hỏi. Lại làm rùm beng giữa chốn đông đảo thế này! Lại đòi thật, chuyện của hai người mà lại la toáng lên cho mọi người cùng biết à?

- Tôi muốn mọi người đều nghe để họ làm chứng luôn.

Bội Cẩm phì cười:

- Tôi chịu thua thôi, đúng cậu là thành viên của gia đình vui nhộn này.

Mọi người cười ồ. Sau tiếng cười, Tùng Tâm vẫn không chịu buông tha Chúc Vy, cô bé cứ vây lấy câu hỏi cũ:

- Nói đi, chị Chúc Vy? Câu hỏi ban nãy chị chưa trả lời cơ mà.

Chúc Vy bị ép buộc, mặt đỏ như quả táo chín. cô nàng chớp mắt một chút mới nói được:

- Thưa bác, ban nãy ở đây ai cũng bảo anh Siêu là anh chàng khù khờ. Nhưng thật ra theo con thấy thì con mới là người khờ khạo hơn nhiều. Có nhiều điều con không biết, con phải nhờ đến anh Siêu. Con thấy anh ấy thông minh, anh ấy biết nhiều thứ. Anh ấy giỏi chuyên môn, cất nhà thiết kế xây dựng... Ngoài ra, còn biết bơi, biết khiêu vũ... Anh ấy cũng còn biết trồng hoa, biết đủ thứ. Như vậy làm sao bảo anh Siêu ngu ngơ được? Phải nói là anh ấy thông minh nhất thế giới. Anh ấy lại khỏe mạnh nữa. Đứng gần anh ấy con thấy mình yếu đuối làm sao. Có anh ấy, làm gì con cũng yên tâm. Con không sợ bất cứ điều gì cả. - Chúc Vy nhìn lên thở dài - Con thì vụng ăn vụng nói, cái gì cũng không diễn đạt được.

Con không bằng một góc của mấy chị nhà này. Chỉ biết nói là con yêu anh Siêu. Yêu với tất cả những gì anh ấy có. Con cảm thấy mình không thể sống thiếu anh ấy được.

Chúc Vy nói xong, không khí trong nhà như lắng xuống. Mọi người ngẩn ra. Người dễ xúc động nhất là mẹ Siêu. Mắt bà đỏ hoe. Chúc Vy nhìn mọi người ngạc nhiên vì không hiểu tại sao mọi người lại lặng im.

- Ủa sao vậy? Em đã nói gì phải không?

Tùng Siêu ngồi thẳng lưng dậy, vòng tay qua ôm lấy Vy. Bây giờ không còn gì xấu hổ hay e thẹn nữa. Quên hết rụt rè chàng nói:

- Em không nói gì sai cả. Không sai lấy một câu. Em đã đưa anh lên tận maya xanh. Bây giờ nếu em không kiếm được cái thang cho anh bước xuống, thì có lẽ anh sẽ ở mãi trên ấy. Chúc Vy! - Tùng Siêu nói một cách xúc động - Anh xin hứa với em trước mặt mọi người, anh sẽ để hết quãng đời còn lại của mình để yêu em, để bảo vệ và che chở cho em.

Lại một bất ngờ khác, căn phòng càng rơi vào yên lặng. Tùng Bình là người đầu tiên nhạy bén nhất. Cô ta vỗ tay lên tiếng:

- Chị Xuân Mai, Xuân Mai đâu rồi, mang rượu sâm banh ra. Xin lỗi cha nhé, tình huống này không thể không uống rượu được. Tùng Tâm, em đi lấy ly ra đây. Còn anh Bằng Viễn, làm gì anh đứng ngẩn ra như vậy? Chuẩn bị rót rượu cho mọi người đi, chúng ta cùng uống chúc mừng.

Câu nói của Tùng Bình như đánh thức mọi người. Tiếng vỗ tay lập tức vang lên. Căn phòng bỗng trở nên ồn ào sôi động. Rượu được mang ra rồi có tiếng cụng ly. Tùng Doanh cũng

rót một ly đặt vào tay Chúc Vy, làm Chúc Vy bối rối quay sang Bội Cầm.

- Thừa cô em uống được chứ?

Bội Cầm nói:

- Được, không phải chỉ có em mà tôi cũng uống nữa đây.

Thế là mọi người cùng ly. Bà Ngô ôm Chúc Vy vào lòng sung sướng. Còn Bằng Viễn, sau ba lần cùng ly chột thờ ra.

Tùng Bình ngạc nhiên nhìn chồng:

- Anh làm sao vậy?

- Thấy cậu Siêu hạnh phúc mà anh buồn cho thân phận mình. Nhớ lúc anh còn trẻ anh nào có kém gì cậu ấy đâu, vậy mà...

- Vậy mà sao? Vậy mà sao?

Tùng Bình trừng mắt nhìn chồng. Bằng Viễn vòng tay qua lưng vợ giả vờ hát theo một giọng dân gian:

- Nương nương ơi, đệ đã say rồi. Xin nàng hãy nói tay!

Lập tức cả gian phòng ngập đầy tiếng cười. Rượu lại rót ra đầy ly cho mọi người. Khi Siêu rót đến ly Bội Cầm, Cầm đưa tay chặn miệng ly nói:

- Thôi tôi không thể uống tiếp được đâu.

Tùng Siêu cười nói:

- Không được. Bội Cầm, chị phải đặc biệt uống với tôi một ly. Gọi là rượu đèn on.

Câu nói của Siêu có nhiều ý nghĩa. Cầm không thể từ chối. Ngay lúc đó Tùng Doanh lên tiếng:

- Tùng Siêu, chết mi rồi!

- Chuyện gì thế?

Siêu ngạc nhiên hỏi, Doanh tiếp:

- Cậu thấy đấy, vấn đề hôn nhân của cậu với Chúc Vy chỉ còn là vấn đề thời gian. còn chuyện giữa Bội Cầm và ông Tự Thanh cũng thế. Bao giờ Bội Cầm lấy Tự Thanh xong, Bội Cầm sẽ trở thành mẹ Chúc Vy. Bấy giờ cậu sẽ tính sao? Gọi Bội Cầm là mẹ hay bằng gì nào?

Tử Kiên hùa theo chân vợ:

- Đúng rồi! Cậu Siêu, bây giờ cậu tập gọi Bội Cầm bằng "mẹ" đi là vừa.

- Trời đất! - Bội Cầm kêu lên, nàng ngã phịch xuống ghế. Rượu đã bắt đầu ngấm. Cầm vỗ nhẹ lên trán - Ngay cả Chúc Vy tôi còn không cho phép thay đổi cách xưng hô nữa là. Thôi được rồi, mấy người cứ giữ nguyên cho tôi, biết đâu một ngày nào đó, con của Chúc Vy với con tôi lại chẳng gọi nhau bằng tên thôi.

Mọi người lại cười. Không hiểu sao ở đây có nhiều tiếng cười đến thế. Bà Ngô có vẻ quan tâm, kéo Bội Cầm lại gần hỏi:

- Thế nào, sắp làm lễ cưới rồi à?

- Có lẽ cuối năm.

- Thế còn mẹ của con thì sao? - Bà Ngô lo lắng hỏi - Bà ấy có đỡ hơn không?

- Con cũng không biết, nhưng lúc gần đây thì mẹ con có vẻ tỉnh táo. Ít nổi giận, ít nói nhảm hơn. Cha con bảo có lẽ vì chuyện con sắp lấy chồng. Khiến người có ý thức làm mẹ, nên không loạn trí nữa.

- Có lẽ như vậy - Bà Ngô nói - Bác cảm ơn con nhiều lắm vì chuyện hôn nhân của Tùng Siêu, phần lớn là do sự giúp đỡ của con, bác biết.

- Bác không cần cảm ơn con - Bội Cầm mỉm cười nói - Theo con thấy mọi thứ chỉ là do duyên số. Siêu và Chúc Vy gặp nhau cũng chỉ là một tình cờ. Tất cả bắt đầu từ những chậu hoa. Bác có tin là có số mệnh không?

Bà Ngô cười:

- Bác chỉ nghĩ là con sẽ có một tương lai đầy hạnh phúc.

Tối hôm ấy họ uống rượu tới khuya, sau đấy có điện thoại của Tự Thanh. Ông ấy nói với Siêu:

- Máy người làm gì thế? Sao lại giữ con gái và vợ chưa cưới của tôi kỹ thế. Tôi ở nhà có một mình buồn quá, cậu nên đưa Chúc Vy về được rồi. Bao giờ lấy nhau xong hai người mặc sức nói chuyện.

- Vâng, con sẽ đưa Chúc Vy về ngay!

Mọi người ai bắt đầu về phòng nấy. Tùng Siêu với một trái tim ngập đầy hạnh phúc, lấy xe con ra, đưa Bội Cầm về trước rồi kể đến Chúc Vy, lòng tràn ngập niềm vui.

Xong xuôi công việc, Tùng Siêu đánh xe về nhà. Chàng huyết sáo không ngừng trên xe. Lòng vui như chưa bao giờ vui thế.

Đã đến cổng, Siêu bấm còi, cửa mở, chàng cho xe từ từ lăn bánh về phía ga ra. Chợt nhiên, có một cô gái nhảy ra chặn trước đầu xe.

Siêu giật mình. Không phải là người trên hành tinh khác rơi xuống, cũng không phải ma quỷ... Một người con gái bằng da bằng thịt đứng đấy! Trái tim Siêu muốn ngừng đập. Đôi mắt đẹp, chiếc áo dài bó sát thân màu đỏ. Đúng chính xác là Lâm Duy Trân.

Siêu vội tắt đèn, con say như bay mất.

Trân chậm rãi bước tới:

- Tôi có thể vào ngồi trong xe để nói chuyện với anh một chút không? - Trân nói với giọng rất nhỏ nhẹ - Chúng ta vẫn là bạn cơ mà, phải không?

Siêu không làm sao khác hơn là mở cửa. Trân ngồi xuống cạnh tay lái.

- Tôi đã nhiều lần gọi đây nói đến văn phòng của anh và cả ở nhà, nhưng nơi nào cũng bảo là anh đi vắng. Tôi biết anh bây giờ rất bận. Nào phải cất nhà kính, phải đưa đón cô bạn quý... Vì dù sao anh cũng sắp là chú rể rồi.

Tùng Siêu cúi đầu, bậm lấy môi. Dù gì chàng cũng thấy mình đã sai, đã hành động một cách hồ đồ ở bãi biển Long Hải. Dù sao trong thâm tâm Siêu, Siêu thấy mình có lỗi về cái đêm hôm ấy.

- Xin lỗi Trân nhé! - Siêu nói một cách bứt rứt - Tôi biết là mình không phải, tôi có lỗi nhưng dù gì mình vẫn là bạn nhau cơ mà?

- Bạn à? - Trần hậm hừ - Bạn mà anh lại cư xử như vậy ư? Anh lánh mặt, không tiếp điện thoại, anh trốn tôi như trốn một con rắn độc - Trần quay qua, mặt đầu vẻ giận dữ - Anh có biết là tôi đến tìm anh lần nào người nhà của anh vừa thấy tôi là bảo anh không có nhà. Ngay đầu hôm nay, tôi cũng có đến, tôi đứng ngoài nhìn vào thấy đèn sáng choang, tôi nghe thấy cả tiếng cười của mọi người... Mà cô tớ của anh cũng không cho vào.

Tim Siêu đập mạnh. May thật! Nếu Xuân Mai không biết, cho vào, thì chuyện sẽ diễn biến ra sao? Trần đung mắt với Chúc Vy, chắc Chúc Vy sẽ chết mất. Chàng vội lợi dụng ngay "sự vắng mặt" chớp nhoáng vừa rồi, nói:

- Đúng vậy, lúc đó tôi đâu có ở nhà. Trần nghe tiếng cười có lẽ của cha tôi đó.

Trần trừng mắt nhìn Siêu:

- Anh không có nhà mà tiếng cười của anh vang dội ra ngoài cửa sau đó anh lại ra ngoài, bên này một cô, bên kia một cô. Đưa người này về rồi đưa người khác. Sao anh nói dối giỏi thế?

- Trần... Trần... Đã theo dõi tôi?

- Tôi không dư thời gian đến độ như vậy đâu - Trần nhún vai nói - tôi thấy anh lái xe ra ngoài, trên xe có hai cô gái. Lúc đó tôi không nhảy ra chặn đầu xe là vì giữ thể diện cho anh. Vì tôi biết, sớm muộn gì anh cũng sẽ quay lại. Tôi đứng đây đợi... Xem anh giải quyết sự việc ra sao?

- Giải quyết? Tùng Siêu thấy khó hiểu. Chuyện gì nghiêm trọng như vậy? Chàng quay sang - Duy Trần, cô nói thế là thế

nào?

- Anh mới có người yêu?

- Vâng?

- Có phải con gái duy nhất của luật sư Thanh không?

- Vâng.

- Hừ! - Duy Trân gật gù - Vậy là anh đã câu được con cá xộp rồi đấy.

Tùng Siêu giật mình. Chàng chợt nhớ ra có lần Bội Cầm đã nói, Siêu là con cá lớn mà Trân đang thả câu. Bây giờ Trân lại sử dụng từ ngữ này để ám chỉ chàng. Thật Siêu không ngờ, giữa con người với con người lại có thể sử dụng cách hình dung đó. Siêu chợt thấy như bị xúc phạm. Giữa chàng với Chúc Vy chỉ có tình cảm chứ nào có ẩn ý gì.

- Duy Trân, cô đừng nói như vậy! - Tùng Siêu nói - Tôi thật sự có lỗi và đã xin lỗi cô, nhưng tôi xin cô đừng bôi bác chuyện tình cảm giữa tôi với Chúc Vy. Chúng tôi thật sự yêu nhau, chứ không hề lừa dối. Và như cô biết đây gia đình tôi đủ sức cung cấp tiền bạc cho tôi, chứ tôi khỏi phải câu cá câu kiếc gì cả.

Tùng Siêu nói một cách thật thà, không nghĩ đến phản ứng của Trân.

- Anh yêu cô ấy?

- Vâng.

- Vậy anh tính sao với tôi?

Siêu ngẩn ra:

- Cô... Cô.

- Tôi đã bị anh chiếm đoạt. Anh đã cướp đi đời con gái của tôi. - Duy Trân vừa thở vừa nói - Bộ anh quên chuyện xảy ra ở bãi biển Long Hải rồi ư?

Tùng Siêu nhắm mắt, hai tay ôm lấy đầu. Rõ ràng Siêu rất mong là chuyện ở bãi biển chỉ là một con ác mộng, một con ác mộng thoáng qua.

- Duy Trân! - Siêu nói một cách yếu đuối tôi phải làm gì để cô tha thứ cho tôi chứ?

- Tha thứ à? Ở đây không phải là vấn đề tha thứ hay không? Tùng Siêu! Anh cũng không phải là đứa con nít mới lớn, anh phải có trách nhiệm với hành vi của mình. Anh có nhớ không? Hôm ấy tôi đã bảo anh đừng, mà anh có nghe tôi đâu. Anh cứ làm tới.

Tùng Siêu vội vã nói, chàng sợ phải nghe thêm những tiếng khó nghe. Mồ hôi đã ướt đầm lưng chàng.

- Thôi được rồi. Cô hãy nói đi, cô muốn tôi phải làm gì? Trách nhiệm gì nào?

Duy Trân nói rõ từng tiếng một:

- Anh phải cưới tôi!

Tùng Siêu tái mặt, chàng tưởng mình nghe lầm:

- Tại sao tôi phải cưới cô?

Duy Trân lặp lại, không nhìn Siêu mà nhìn ra khung kính xe.

- Tôi bảo anh phải cưới tôi, bởi vì tôi đã có con với anh!

Tùng Siêu cảm thấy trời đất sắp nổ tung, chàng ngồi yên như pho tượng, mọi thứ đều bất động. Ngay cả hơi thở và quả tim cũng thế. Chàng nghe đầu óc mình quay cuồng, hai lỗ tai lùng bùng với những tiếng kêu rất lạ. Chàng toát mồ hôi trước cái tin mà Trân vừa cho chàng hay. Trời ơi! Ta đã có con với Trân rồi sao? Như thế là tất cả đã sụp đổ, sụp đổ hoàn toàn. Rồi ta sẽ nói làm sao với Chúc Vy đây? Còn mặt mũi nào nhìn cô ấy? Tội nghiệp Chúc Vy trắng tinh như tờ giấy, còn mình chỉ là tên vô lại ham vui. Ôi thật là nhục nhã. Biết phải cư xử ra làm sao trước tình cảm của cha Vy dành cho mình? Rồi còn Bội Cầm, còn gia đình nữa... Ta chỉ có nước độm thốc mới mong trốn chạy được mọi người.

CHƯƠNG 17

Buổi tối Bội Cầm đang ở nhà Tự Thanh. Nàng đang cùng chàng thảo luận một số vấn đề quan trọng. Từ hôm nhà trường khai giảng đến giờ, sáng nào Bội Cầm cũng có giờ dạy. Nàng chỉ rảnh được buổi chiều và tối. Đó là giờ phút để gặp Thanh.

Nhà Cầm hẹp quá, mẹ lại tính khí thất thường. Vì vậy, muốn nói chuyện thoải mái chỉ có cách là đến nhà Thanh. Thường thì chiều tối, Chúc Vy cũng ít khi có mặt ở nhà. Lúc gần đây Siêu lại bày chuyện dạy Vy nhảy, hướng dẫn Vy đọc sách làm vườn và tíu tít cùng nhảy vun trồng cây cỏ, nên Vy bận rộn luôn.

Tối nay, theo dự tings cũng như mấy hôm, Tùng Siêu sẽ đến, vậy mà không hiểu sao đã tám giờ hơn cũng không có mặt. Điện thoại báo cho biết lý do cũng không. Chúc Vy sốt ruột ngồi trong phòng khách cùng nội chơi domino chờ đợi. Chỉ có Bội Cầm và Tự Thanh tâm sự nơi thư phòng. Tự Thanh nói:

- Anh định thế này nhé, hai mươi tháng mười hai chúng ta làm lễ cưới. Anh đã xem lịch rồi, hôm ấy nhằm ngày tốt lắm. Và lại, lúc ấy gần Noel cũng tiện. Bội Cầm, anh nghĩ là em chẳng có lý do gì để kéo dài nữa. Em thấy đấy, em cũng hơn hai mươi lăm rồi, nhưng quan trọng hơn là anh, anh đã khá lớn tuổi. Nếu kéo dài thêm mấy năm nữa sợ chú rể đầu tóc bạc phơ, em có chịu không?

Bội Cầm cắn nhẹ môi có vẻ suy nghĩ:

- Anh khéo lo, em chỉ sợ nhanh quá vì em còn một số vấn đề phải lo. Bây giờ đã quá nửa tháng mười một rồi, chỉ có một tháng để lo, sợ không kịp.

Tự Thanh cắt ngang:

- Chẳng có gì để em lo lắng cả. Quần áo cưới, nữ trang, lễ phục... Tất cả anh sẽ lo đủ cho em trong vòng mười ngày. Anh sẽ điện thoại cho một nhà may nổi tiếng, họ đến đây đo cắt cho em em thấy sao? Bội Cầm nói:

- Anh đừng gấp gáp như vậy. Chuyện em lo lắng ở đây không phải là chuyện áo quần, nữ trang. Em cũng không cần phải tổ chức rình rang. Em chỉ cần một tờ giá thú là xong, linh đình cho cho một, anh thấy thế nào?

Tự Thanh phản đối:

- Không được, anh phải tổ chức một lễ cưới linh đình. Để mọi người biết là anh đã cưới em. Nhưng phải biết ngày tháng cho rõ ràng chứ vì còn phải in thiệp, hẹn nhà hàng, mượn ban nhạc...

Tự Thanh quay sang Bội Cầm:

- Em còn suy nghĩ gì nữa chứ? Phải chăng còn giận chuyện "Vườn Sen". Em thấy đấy, anh đã cho Tô Mộ Nam nghỉ việc. Anh đã giải thích và em đã tha thứ cho anh rồi cơ mà.

- Không phải chuyện đó.

- Vậy thì chuyện gì?

Tự Thanh nhìn thẳng vào mắt Bội Cầm như để tìm kiếm

những ý nghĩ của nàng. Cuối cùng Bội Cầm nói:

- Ở đây có vấn đề của cha và mẹ em. Em nghĩ là sau khi đi lấy chồng, nhà cha mẹ em hẳn đơn chiếc lắm.

Tự Thanh nhìn Cầm rồi vòng tay ôm lấy người vợ chưa cưới.

- Hay là chúng mình rước cha mẹ về đây ở luôn?

Bội Cầm lắc đầu, Tự Thanh hỏi:

- Tại sao không được? Nhà chúng ta rộng rãi thế này. Chúc Vy lại sắp lấy chồng. Dem cha mẹ về em yên tâm, mà mẹ anh cũng có bạn.

Bội Cầm cắt ngang:

- Anh cũng biết là như vậy là không được mà. Không lẽ anh không hiểu tính của cha em? Tuy nghèo nhưng cha tự ái lớn lắm. Cha không bao giờ chịu về nhà con rể ở đâu. Hơn nữa mẹ em không bình thường, biết lúc nào bà ấy nổi cơn lên, phiền phức lắm.

- Nhưng sức khỏe của mẹ em lúc này đỡ lắm rồi mà. Lần trước, nghe bác sĩ Chung người mà anh đưa đến khám cho mẹ em đấy. Ông ấy nói là sức khỏe mẹ em đã ổn định và phát triển theo chiều hướng tốt. Và lại, bà đâu còn hận em nữa.

- Nhưng bác sĩ Chung cũng đâu dám xác định là mẹ đã hồi phục. Ông ấy chỉ nói là cần có gì đó để thay thế, thay thế tình yêu của mẹ dành cho Bội Hòa. Chúng ta kiếm ở đâu ra? Có chẳng là sau này khi chúng ta có con nhỏ. - Bội Cầm chột cười thẹn thùng - Rõ ràng là gần đây mẹ không còn hận em nữa. Hôm qua mẹ còn nắm lấy tay em, nhìn vết sẹo trên đó và khóc. Mẹ hiểu chính bà đã gây nên vết sẹo. Em biết mẹ vẫn

còn thương em, mẹ biết em sắp lấy chồng, mẹ không muốn mất em, anh có hiểu không?

- Vì vậy anh mới nói là đưa mẹ em về sống chung với chúng mình.

Bội Cầm lắc đầu:

- Không được, em đã nói rồi, cha mẹ sẽ không chịu, và lại còn mẹ anh...

- Mẹ anh à? Không bao giờ người phản đối.

- Em biết, nhưng mà những người lớn tuổi sống gần nhau thường dễ có chuyện xung đột, mẹ em lại bệnh. Nếu có chuyện gì xảy ra chắc chắn cả hai chúng ta đều không vui... Thường chuyện bất hòa của hai vợ chồng đều bắt nguồn từ người khác. Anh không thấy đó là chuyện phổ biến sao?

Tự Thanh nhìn Cầm:

- Anh không ngờ em nghiên cứu cuộc sống hôn nhân kỹ thế. Em đúng là một chuyên gia giáo dục gia đình, ít ra cũng về mặt lý thuyết. Em nói đúng, anh đã từng theo dõi bao nhiêu vụ án. Phần lớn tranh chấp vợ chồng đều bắt nguồn từ những người thân chung quanh, của vợ hoặc là chồng.

Bội Cầm nhăn mặt:

- Chính vì vậy mà em không muốn cha mẹ em về sống chung với mình. Nhưng em cũng không đành lòng sống xa họ. Anh nghĩ xem, em lấy chồng rồi ông bà sẽ sống ra sao?

Tự Thanh có vẻ bối rối:

- Vậy thì phải làm sao đây? Không lẽ em ở vậy không lấy

chồng? Hay là em muốn anh phải ở rể nhà em.

Bội Cầm phì cười, nàng lưỡng lự một chút rồi nói:

- Anh Thanh, em có ý kiến này. Không hiểu anh chấp nhận được không?

- Thì em cứ nói ra xem, nếu có thể được là anh chấp nhận ngay.

- Anh Thanh này, anh đã đến nhà em. Ngôi nhà em đang ở khá cũ kỳ, nó lại không phải là nhà của cha mà là của Nhà nước cấp khi cha mẹ còn đi làm. Bây giờ cha đã nghỉ việc, đương nhiên nó sẽ bị thu hồi. Lúc gần đây em thấy... - Bội Cầm ngập ngừng nói - Khu vực gần nhà anh họ đang xây chung cư, chia lô ra bán. Tiền hưu của cha em có khoảng ba ngàn đồng có thể mua được...

Tự Thanh cắt ngang...

- Thôi được rồi, anh biết em định nói gì rồi. Em cũng đừng đề cập đến tiền hưu của cha em, ngày mai chúng ta sẽ đi coi nhà. Được sẽ chọn một căn, rước cha mẹ đến ở. Như vậy có có thể gần gũi thăm viếng. Được chứ! Không còn gì nữa chứ gì? Chúng ta có thể cử hành hôn lễ vào ngày hai mươi tháng mười hai được chứ?

Bội Cầm nói:

- Khoan đã, anh chưa hiểu rõ ý của em. Anh phải biết là nếu cha mẹ biết ngôi nhà này là của anh mua cho, chắc chắn người sẽ không ở. Con người cha em xưa nay như vậy, không bao giờ chịu để cho người khác thiệt thòi. Nếu em thấy cần sử dụng số tiền hưu của cha. Em đã hỏi rồi, những căn nhà ở đây trị giá mười triệu hai trăm ngàn nhưng có thể mua bằng

hình thức trả góp. Bây giờ em muốn anh nói với ông chủ thầy là khi gặp cha em thì chỉ nói chỉ cần đợt đầu ba trăm ngàn thôi, phần tiền còn lại góp dài hạn. Như vậy em có thể dùng tiền dạy học mỗi tháng của mình trả tiền nhà. Chuyện đó chúng ta chỉ làm cha em an lòng thôi. Chứ em biết dù gì cũng phải nhờ anh. Còn chuyện nữ trang, quà cưới, em thấy bao tốn của anh nhiều quá, em không cần gì nhiều. Anh cho em một chiếc nhẫn bạc gọi là trao duyên được rồi.

Tự Thanh nhìn Cẩm. Chàng cảm thấy Bội Cẩm đáng yêu làm sao. Một yêu cầu nhỏ như vậy mà Cẩm cũng thấy xấu hổ đến đỏ cả mặt. Thanh ôm Cẩm vào lòng hôn lên má nàng.

- Mai chúng ta sẽ đi mua nhà. Không có gì em phải bận tâm. Còn về nhẫn cưới thì em cứ yên tâm, anh không mua chiếc nhẫn lớn lắm đâu, chỉ năm cara thôi. Anh tặng em chiếc nhẫn kim cương. Bởi vì chỉ có kim cương mới bền vững với thời gian thôi.

- Nhưng mà... Nhưng mà...

- Không có nhưng gì hết. Anh nhất định là lễ cưới sẽ cử hành ngày hai mươi tháng mười hai.

- Nếu anh chu toàn một việc cho cha mẹ em an cư trước ngày đó, thì em đồng ý.

- Anh bảo đảm với em chuyện đó.

(không có trang 286-287)

như mọi thứ chấm hết, nên tôi điện thoại tìm Cẩm, nhờ Cẩm nghe giúp. Có cách nào giúp tôi không? Chẳng lẽ vì một phút bùng bột mà tôi phải đem cả cuộc đời ra trả ư? Tôi không thể cưới Duy Trân. Nếu phải lấy cô ấy thà chết còn sướng hơn.

- Cậu Tùng Siêu! - Bội Cầm cắt ngang - Cậu đừng có hành động gì nông nổi nhé. Chuyện này khá phức tạp, ngoài cả khả năng giải quyết của tôi. Cậu cần phải được sự giúp đỡ của cả người khác. Thôi thấy không thể không nhờ ý kiến của luật sư Thanh được.

Tùng Siêu nói như hét:

- Đừng, từ xưa tới giờ ông ấy coi tôi như một chàng thanh niên hiền lành trong trắng. Nếu bây giờ để bác ấy biết tôi xấu xa như vậy, làm sao bác có thể chấp nhận tôi làm con rể của bác?

Bội Cầm liếc nhanh về phía Tự Thanh nói:

- Ông ấy sẽ chấp nhận. Cậu có nghe rõ không? Chuyện này cần phải giải quyết nhanh chóng và dứt khoát. Gia đình cậu cũng như gia đình luật sư Thanh đều là những gia đình có tên tuổi ở xứ sở này. Chuyện càng để lâu sẽ càng không tốt. Nếu để nổ lớn ra, hậu quả sẽ thế nào cậu biết rồi chứ?

Tùng Siêu có vẻ khỗ sở:

- Ồ, tôi không nghĩ đến điều đó. Có điều tôi không hiểu sao Duy Trân cũng biết là tôi không hề yêu cô ấy, vậy mà ràng buộc tôi để làm gì? Cuộc sống hôn nhân như vậy làm gì có hạnh phúc. Tôi sẽ căm thù cô ta suốt đời, tôi cũng sẽ không yêu đứa bé đó, tôi có ngờ là sẽ có con đâu?

- Đừng nói những điều đó lúc này - Bội Cầm cắt ngang - Đó là một bài học lớn để sau này cậu rút kinh nghiệm, còn bây giờ phải vất óc ra mà nghĩ để còn tính...

- Còn gì mà rút kinh nghiệm nữa? - Tùng Siêu hét - Một lần tởm tới già rồi chị ơi!

- Thôi được rồi, Tùng Siêu, cậu đừng la hét gì nữa - Bội Cầm nói - Bây giờ cậu nghe tôi nói này. Duy Trân đang bức bách cậu, chuyện này cậu không thể không thú nhận với luật sư Thanh, ông ấy có kinh nghiệm, nắm vững yếu tố pháp lý. Trân khó có thể qua mặt ông ấy. Bây giờ việc làm đầu tiên là cậu nên phone sang phòng khách, báo cho Chúc Vy biết là tối nay cậu bận, cậu sẽ không đến, để cô ấy đi ngủ sớm, rồi độ mười giờ cậu sẽ... Bội Cầm suy nghĩ một chút nói - Cậu sẽ đến đây, chúng ta sẽ cùng nhau bàn bạc tìm cách gỡ. Ồ mà không. Hay là thế này... Cậu đang ở nhà hay ở đâu đấy?

- Không phải ở nhà - Tùng Siêu đáp - Tôi đâu dám điện thoại từ nhà đâu. Cha tôi mà hay được thì ông bầm nát tôi ra đấy. Hiện tôi đang ở một quán cà phê.

- Được rồi, cho tôi biết số máy đi, tôi thảo luận với luật sư Thanh một lúc sẽ cho biết kết quả sau. Và Bội Cầm lấy giấy bút ra ghi số máy.

- Bây giờ, cậu điện thoại cho Chúc Vy, bảo cô ấy đi ngủ đi. Cậu muốn cô ấy không biết gì cả chứ?

- Vâng, nhưng mà... Tùng Siêu có vẻ khổ sở - Rồi bác Thanh có giận thôi không?

- Đương nhiên là ông ấy sẽ giận, nhưng tôi chắc là ông ấy sẽ tha thứ.

- Chắc như thế?

- Chắc.

Và Cầm gác máy.

Tự Thanh chăm chú nhìn Cầm hỏi:

- Chuyện gì xảy ra với hắn vậy?

- Hắn phạm phải sai lầm mà nhiều người đàn ông phạm phải. Cái sai lầm đó anh cũng từng mắc - Bội Cầm chậm rãi nói.

Tự Thanh cắt ngang:

- Được rồi! Anh hứa sẽ không giận, không trách gì Siêu cả, ổn chứ. Bây giờ hãy cho anh biết cậu ấy đang làm gì? Có dính dáng đến đàn bà phải không?

- Vâng.

Và bội Cầm bắt đầu kể. Từ chuyện quen biết nhau giữa Tùng Siêu với Duy Trân, mối liên hệ giữa Trân và Cầm. Rồi đến chuyện Trân rủ Siêu đi Long Hải tắm biển ngủ đêm... Bây giờ Trân đã mang thai và bắt Siêu phải cưới.

Tự Thanh ngồi yên suy nghĩ, sau đó chàng nhìn lên, mặt có vẻ khó chịu:

- Duy Trân là em gái của Lâm Duy?

- Vâng.

Tự Thanh gật gù:

- Đây đúng là một chuyện phức tạp. Cô gái đó coi như là bạn của em, thì đương nhiên em phải hiểu rõ tính nết của cô ta, mục đích của cô ta chứ? Đã cố tình quyến rũ trai mới lớn sao lại để cho có con? Mục đích là gì? Hôn nhân ư? Một cuộc hôn nhân không cần tình yêu? Làm gì có chuyện kỳ vậy?

- Khoan đã - Một tia sáng lóe trong đầu Cầm - Anh có biết là... Mục tiêu đầu tiên của cô ấy là bảo em giới thiệu anh cho cô

ta. Sau đó, khi biết Ngô Tùng Siêu là con trai của doanh thương Ngô Vọng Nhân, mục tiêu mới được thay đổi. Em nghĩ điều mà cô ấy đeo đuổi, là tiền tài danh vọng chứ không phải là quyến rũ đàn ông suông. Như vậy trên một khía cạnh nào đó, Trân và bà chủ "Vườn Sen" Có sở thích giống nhau.

Tự Thanh có vẻ áy náy:

- Em làm ơn nói chuyện trong chủ đề thôi, đừng đi ra ngoài được chứ?

- Em nói chuyện đúng trọng tâm đấy chứ? - Bội Cầm nói - Anh có biết không, lần đầu tiên em biết về Linda là qua miệng của Trân.

- Đúng là thứ chết tiệt! - Tự Thanh lẩm bẩm.

Bội Cầm ngẩng lên nhìn Thanh:

- Xin lỗi anh. Thật ra em cũng không rõ ý đồ của Trân. Em nghĩ, anh đã từng phân tích tâm lý của Mộ Liên, hẳn anh sẽ hiểu Trân hơn. Biết đâu Trân chẳng yêu Tùng Siêu như Linda yêu anh vậy?

Tự Thanh đỏ mặt:

- Thôi mà tha cho anh đi, sao em cứ ghép chuyện hai người đó với nhau hoài vậy?

- Được, em không nói nữa - Bội Cầm có vẻ suy nghĩ - Duy Trân năm nay hai mươi lăm tuổi. Đàn bà đến tuổi này thường phân vân, không biết mình có sức lôi cuốn không? - Bội Cầm nhìn Tự Thanh - Xin lỗi anh nhé. Nhưng em phải dẫn lời của anh là có nhiều người đàn bà muốn chứng tỏ sự hấp dẫn của mình vẫn còn mạnh, nên họ tìm cách lôi cuốn thanh niên trẻ

hơn, như trường hợp của Linda...

- Bội Cầm, sao em cứ giương đông kích tây mãi?

- Anh làm rồi, em đang tìm cách giải quyết chuyện Tùng Siêu đấy chứ. Anh không muốn à?

- Sao lại không?

- Vậy thì anh đừng quấy rầy nữa, để em nghĩ xem nào! - Bội Cầm nhìn lên trần nhà suy nghĩ - Như anh biết, có người con gái cần tiền, người cần tình yêu, người lại muốn tìm nơi nương tựa... Còn Duy Trân? Cô ấy cần một người chồng! Một người chồng có chút địa vị trong xã hội, có tiền của. Trân không cần tình yêu của chồng. Trái lại, nàng còn có thể dựa vào đấy để thu hút đàn ông khác. Đúng rồi, đó là mục đích của Trân. Trân đang cần một người đàn ông như thế.

- Không phải chỉ có bấy nhiêu thôi đâu. - Tự Thanh gật gù nói
- Theo ý em thì Trân đã nhắm vào Siêu. Và cũng theo em thì Siêu có thể phủ nhận chuyện đó được không? Anh cho rằng không? Tùng Siêu còn ngây thơ, khờ khạo lắm. Hắn không hề biết là bị giăng bẫy. Cái gì hắn cũng tưởng là thật. Chỉ tội nghiệp cho Chúc Vy. Con bé không thể sống thiếu Siêu, xa nhau nó có thể chết mất.

- Em thấy thì ...- Bội Cầm nghĩ đến thái độ của Chúc Vy khi ngồi trong phòng khách nhà họ Ngô. - Hay là chúng ta nên mời Duy Trân đến đây, nói chuyện đâu đấy sòng phẳng coi điều kiện của cô ấy thế nào?

Bội Cầm nhắc điện thoại lên, nhìn Tự Thanh:

- Anh tìm một địa điểm thích hợp nào đi, ta sẽ bảo Tùng Siêu đưa cô ấy đến đây. Mọi chuyện phải giải quyết nhanh chóng,

không thể kéo dài được.

Tự Thanh suy nghĩ:

- Thật ra thì biết chỗ nào an toàn thích hợp. Hay là thế này, em cứ điện thoại bảo Tùng Siêu mười một giờ mang Duy Trân đến đây. Chúng ta sẽ thảo luận sự việc trong thư phòng, chỉ có nơi này an toàn nhất.

- Anh không sợ là Chúc Vy nghe được à?

- Mười một giờ, Chúc Vy đã ngủ. Vả lại, phòng ngủ trên lầu, Vy lại không có thói quen nghe lén.

- Thế còn mẹ và vú Ngô?

- Hai người đó ngủ còn sớm hơn

Bội Cầm vẫn thấy không yên tâm.

- Em thấy không ổn.

- Không còn cách nào khác! - Tự Thanh chau mày. - Chuyện này không tốt lành gì, không lẽ nói giữa chốn đông người ư? Thôi em gọi đây nói đi, bảo Siêu mang cô ấy lại đây. Anh muốn xem mặt cô ta thế nào?

- Vâng.

Bội Cầm lẳng lẳng đến bên điện thoại. cả căn phòng im lặng, chỉ có tiếng u u và tiếng bấm số vang lên từ phía Cầm.

CHƯƠNG 18

Đêm khá khuya, Tùng Siêu đưa duy trăn vào thư phòng của luật sư Thanh.

Bội cầm chằm chú nhìn trăn. Trăn hãy còn khá đẹp, khá hấp dẫn. Vói chiếc áo bó sát người màu nước biển, quần nhung đen, những đường nét trên người trăn nổi bật hẳn lên. Rõ ràng là bụng num núp cao. Nhưng có lẽ vì con so nên trông không rõ lắm.

Tự thanh cũng ngắm trăn với cái nhìn của đàn ông. Đôi mắt đen, đôi môi khêu gợi, chiếc mũi nhỏ, mi sậm. Những đường nét cong lồ lộ trên người. Chỉ cần nhìn thoáng qua là Thanh đánh giá được ngay. Một con người sôi nổi, một thân hình bốc lửa. Trách chi Tùng Siêu không bị mê hoặc. Nếu ông lùi lại được hai mươi tuổi, chưa hẳn ông không bị cuốn hút trước sự hấp dẫn của Trăn.

Tùng Siêu ngồi phịch xuống ghế. Anh chàng giống như chú gà đá thua sau một trận quyết đấu, khuôn mặt mệt mỏi rã rời. Dưới đôi mắt sắc của Tự Thanh, Siêu chỉ biết cúi mặt xuống lần tránh.

- Con xấu hổ quá bác ạ!

Thật ra thì Thanh thông cảm với Siêu nhiều hơn là giận chàng. Nhưng dù gì, ở vị thế là cha của Chúc Vy, ông không thể tỏ ra mềm yếu. Ông trừng mắt nhìn Siêu, sắc mặt có vẻ giận dữ.

- Bây giờ cậu mới biết ư? Cậu thấy đó, chỉ cần một phút mê một nhỏ, một phút sai lầm, cậu phải trả cái giá thế nào? Đâu phải hối hận là xóa hết được mọi thứ.

Bội Cầm nhìn Thanh rồi nhìn Siêu. Cuộc đời quá phức tạp. Trong khi Duy Trân đứng đấy với nụ cười _ Nụ cười thể hiện sự đắc thắng ý, sự chiến thắng.

- Ối trời! - Trân nhún vai nói – Sao cái không khí có vẻ như đang xử án thế này?

Tự Thanh quay sang, chỉ ghế gần đấy nói:

- Mời cô ngồi!

- Không dám. – Trân nói mà mắt liếc dài. Luật sư cứ để tôi tự nhiên cho. Tôi tên là Duy Trân, hẳn luật sư biết rồi. Thế nào, bà chị dâu của tôi cũng đã nói hết về tôi cho luật sư biết. Tôi tin như vậy.

- Chị dâu của cô?

Tự Thanh chau mày hỏi, Duy Trân lại cười:

- Ồ, luật sư không biết à? Chị Bội Cầm đây đã từng đánh hôn với ông anh ruột tôi là Lâm Duy. Lúc xưa hai người yêu nhau tha thiết lắm. Nếu ông anh tôi mà không ra nước ngoài... thì làm gì Bội Cầm đứng ở đây được.

- Vậy ư? – Tự Thanh tỏ ra thật bình thản - Vậy thì cho tôi chuyển lời cảm ơn đến ông anh cô nhé. Ông ấy đi nước ngoài thật đúng lúc, thay đổi lòng dạ để lấy vợ khác thật đúng lúc. Tất cả thật đúng cho tôi, cảm ơn. Nếu không thì...

Bội Cầm mỉm cười. Lời nói của Tự Thanh sao ngập đầy tình

yêu, vừa tế nhị lại vừa sâu sắc. Câu nói của Tự Thanh như gáo nước tạt vào mặt Trân.

Nhưng bây giờ là chuyện giải quyết cho Siêu chứ không phải để đấu khẩu về vị trí của Cẩm. Sự dứt khoát của Thanh làm Cẩm thấy nhẹ người. Nàng nhìn về phía Siêu. Siêu giống như chú kiến trên chảo nóng, đứng ngồi không yên.

Cẩm nói với Siêu:

- Cậu cứ yên tâm. Chúc Vy đang ngon giấc. Anh Thanh đã bỏ viên thuốc ngủ vào sữa cho cô ấy uống. Ban này tôi có lên lầu, Chúc Vy ngủ ngon lắm, gọi mãi không dậy.

Tùng Siêu có vẻ yên tâm, quay sang Duy Trân:

- Được rồi, bây giờ cô muốn nói gì cứ nói, nói rõ ra hết. Tôi sẽ liệu cách giải quyết sau...

- Hừ! – Duy Trân chớp chớp mắt – Tôi và anh đã nói chuyện từ sáng đến giờ, không lẽ anh không biết tôi ư? Tôi không cần bất cứ cái gì hết. Tôi chỉ muốn anh... muốn anh phải là cha thật sự của đứa bé trong bụng tôi. Anh làm, anh phải có trách nhiệm, đơn giản thế thôi.

- Chậm tí nào! – Tự Thanh chen vào – Cô Trân! Ai là cha của đứa bé trong bụng cô, thì cô biết đó. Cô có bằng chứng gì mà bảo Tùng Siêu là cha nó chứ?

- Ồ! – Duy Trân tròn mắt - Muốn bằng chứng ư? Mấy người định tìm cách để chạy tội, lật lọng à? Luật sư Thanh, đây là nghề của ông phải không? Muốn bằng chứng? Nếu tôi không đưa ra bằng chứng là coi như mấy người xù luôn chứ gì?

Duy Trân quay sang Tùng Siêu, hất mặt lên lộ vẻ giận dữ:

- Tùng Siêu! Anh tính sao? Anh định chơi trò phủ nhận à? Nếu thật tình anh muốn như vậy thì coi như tôi thua vậy. Tôi dai dột, tôi khờ dại, bị anh phỉnh phờ. Để giờ đây người ta xem tôi như trò chơi, chơi xong ném bỏ. Hừ! Tùng Siêu, anh nói đi... Chỉ cần anh lên tiếng là tôi sẽ quay lưng đi ngay, tôi sẽ không quấy rầy ai hết, nói đi... Tôi không ngờ anh tồ tẹt, đốn mạt như vậy. Anh nói đi!

- Cái đó... Cái đó...- Tùng Siêu đỏ mặt. Anh chàng lúng túng không biết làm gì, quay qua cầu cứu với luật sư Thanh.

- Bác ơi... Con xin bác, bác không nên làm thế, tội lỗi con làm con chịu... Nếu không... Thì vô trách nhiệm quá.

Tự Thanh thở ra, nghĩ cái thằng này sao nó ngu quá! Nhưng rồi ông lại thấy cảm động và tội nghiệp Siêu. Siêu trong sạch như tờ giấy trắng.

- Cậu Siêu, cậu có biết là... Nếu thật sự đứa bé trong bụng kia là của cậu, thì cũng phải có chứng cứ chứ? Nếu không phải đợi bao giờ sinh xong, thử máu, thì mới xác minh

Được.

- Thôi tôi hiểu rồi! - Duy Trân trừng mắt nhìn Tự Thanh rồi nhìn Siêu - Máy người muốn kéo dài, muốn đợi tôi sinh xong, thử máu đứa nhỏ? Được, nhưng mà trong lúc chờ đợi tôi sinh đẻ thì Tùng Siêu cũng là người bị tình nghi, bị theo dõi. Luật sư, ông là người hiểu luật, tôi hỏi ông: Kẻ tình nghi có phải bị câu lưu không?

- Cô lầm rồi! - Luật sư Thanh nói - Khi không có đủ chứng cứ để thụ lý thì vụ án không thể bị đưa ra truy tố.

Duy Trân gật gù nhìn luật sư rồi quay lại nhìn Siêu:

- Tôi hiểu, vậy thì tôi sẽ chờ ngày sinh nở. Tôi sẽ đem đưa bé đi thử máu, để rồi... Tôi sẽ làm một cuộc họp báo... Công bố mọi chuyện mà các người đã làm hôm nay. Làm việc ấy để cho tất cả mọi người đều biết, một luật sư tên tuổi, một công tử con của đại thương gia, hai người toa rập nhau để hại tôi. Và cũng để thiên hạ biết, ông luật sư nổi tiếng, nhân đạo đến mức nào, và tên Siêu ti tiện hèn mọn đến độ nào. Còn nữa... Tùng Siêu, tôi cảnh cáo anh. Nếu anh dám tổ chức lễ cưới trước ngày tôi sinh đẻ, tôi sẽ mang cái bụng chứa nàu quậy nát đám cưới cho xem! - Duy Trân trừng mắt, nhấn mạnh - Tôi đã nhìn lầm con người anh. Anh cứ chống mắt mà xem! Rồi anh sẽ biết!

- Đừng Duy Trân! - Tùng Siêu bối rối - Tôi không hề phủ nhận việc làm của tôi, cô khoan hãy đi. Chúng ta từ từ thảo luận để đạt được thỏa thuận nhất định. Thú thật, tôi không đến nỗi như vậy đâu.

- Thỏa thuận? - duy Trân nhướn mày - Anh đã không muốn nhận trách nhiệm, còn thỏa thuận gì nữa? Anh đã không muốn làm lễ cưới với tôi, có nghĩa là anh không thừa nhận giọt máu của anh. Anh là con người vô lương tâm. Đúng ra không phải là con người nữa. Con thú nó còn biết thương con nó, còn anh...

Rồi Duy Trân quay sang luật sư Thanh, nói như hét:

- Ông hãy coi chừng con gái ông đấy, đừng có tin đàn ông này. Rồi con gái ông mang bụng chứa, phải xét nghiệm máu nữa cho xem!

- Cô không cần phải la hét gì hết! - Tự Thanh cố dằn con giận nói - Bây giờ cô muốn giải quyết vấn đề hay không?

- Giải quyết vấn đề? - Trân cất cao giọng - Cái đó đúng ra để tôi hỏi mấy người mới phải chứ? Mấy người thật sự muốn giải quyết hay chỉ lo chạy tội?

Duy Trân đứng lên:

- Tôi không muốn nói nhiều nữa. Tôi sẽ đi tìm luật sư, nếu mấy người muốn chuyện này rùm beng lên. Tùng Siêu, đúng ra tôi định nói chuyện với anh bằng tình cảm, nhưng bây giờ thái độ của mấy người cho tôi thấy, tôi không thể không đưa vấn đề này ra tòa. Thôi thì chúng ta sẽ gặp nhau ở đây vậy.

Và Duy Trân dậm chân như định bỏ đi.

- Khoan đã!

Nãy giờ đứng một bên yên lặng, Bội Cầm đột nhiên bước tới nắm lấy tay Trân:

- Làm gì phải giận dữ thế? Cô ngồi xuống đây.

Bội Cầm kéo ngược Duy Trân về phía ghế salon, nàng vuốt nhẹ lên bàn tay Trân nói:

- Cô giận làm gì, ích lợi gì đâu? Làm thế chỉ có ảnh hưởng đến cái thai thôi. À mà... Trân có đi bác sĩ sản khoa khám định kỳ chưa?

- Có chứ!

Duy Trân nói nhưng thái độ có vẻ dễ chịu hơn.

- Bác sĩ bảo sao? Mọi chuyện đều tốt đẹp cả chứ? Máu có tăng cao hoặc thiếu dinh dưỡng không? Phải lưu ý đến mấy vấn đề này, vì thường ngày cô hay ăn kiêng, coi chừng có ảnh hưởng đến bào thai đấy. Hãy bảo trọng!

- Tại sao phải bảo trọng? - Duy Trân quắc mắt – Có ai nhận là cha nó đâu mà phải bảo trọng?

- Đừng nói như vậy! - Bội Cầm cười nói - Có người cha nào lại không thừa nhận giọt máu của mình. Trân yên tâm đi, có tôi đây, dù

sao cũng là đàn bà với nhau, tôi sẽ đứng về phía cô để làm rõ mọi việc.

Duy Trân quay qua nhìn Cầm:

- Chị nói thật chứ?

- Sao lại không? - Cầm quay sang nói nhỏ vào tai Trân:

- Sự liên hệ giữa hai ta khác... Tôi gần như có mặt bên Trân một khoảng thời gian dài, Trân không nhớ ư? Có điều tôi không ngờ là

Trân lại làm mẹ trước tôi. Bác sĩ nào đã khám phụ khoa cho Trân vậy?

- Bác sĩ Lâm đấy - Trân nói rồi chột như cẳng giác - Bộ chị không tin là tôi có thai thật sao?

- Làm gì có chuyện đó, nhìn cái bụng cô là tôi biết ngay - Bội Cầm nói tiếp - Trân đừng nghĩ là ai cũng là kẻ thù của mình hết, được

chứ? Có thai chứ đâu phải gì đâu mà phải giả thiết - Bội Cầm vỗ vỗ lên tay Trân, cười hỏi - Thế bao giờ Trân sinh vậy?

- Trung tuần tháng năm sang năm.

Bội Cầm gật gù cười:

- Mấy ông bác sĩ bây giờ họ tính ngày không sai lệch mấy đâu. Họ nói chính xác đến giờ sinh lận.

Duy Trân chột ngẩng lên, tái mặt. Nặng trợn mắt với Bội Cầm:

- Chị ... chị hỏi để làm gì chứ?

Bội Cầm không để ý tới lời nói của Duy Trân, quay sang Tùng Siêu:

- Cậu có nhớ cậu đến Long Hải ngày nào không?

- Tôi ... Tùng Siêu chau mày – Tôi cũng không nhớ rõ lắm.

- Hãy nghĩ kỹ đi! – Bội Cầm nói như ra lệnh – Ở Long Hải, mấy cái khách sạn họ có sổ lưu cả. Tôi nhớ ra rồi, hôm ấy là ngày đầu tiên, cậu có xe hơi riêng phải không? Mua xe ngày nào đương nhiên cậu phải biết. Đúng rồi, đầu tháng bảy... hôm đó trường của tôi dạy đang tổ chức thi cuối năm.

- À, tôi nhớ ra rồi! – Tùng Siêu reo lên – Hôm ấy là ngày hai tháng bảy.

- Sau bữa đó, cậu có qua lại với cô Trân này không?

- Không! Hoàn toàn không.

Duy Trân đội nhiên hét lên:

- Tôi nói sai rồi, bác sĩ bảo là tôi sinh giữa tháng tư đến tháng năm.

- Cô dính chính quá muộn – Bội Cầm đứng lên nhìn Trân – Ngay trong lúc ngồi ở ghế nhà trường, chúng ta đã học qua môn vệ sinh, sinh lý thường thức. Ai cũng biết rõ một điều là

sự thụ thai ở người là chín tháng mười ngày. Nếu cô bắt đầu có thai ở đầu tháng bảy, thì trễ nhất là sẽ sinh vào trung tuần tháng tư. Bác sĩ phụ khoa không thể nào đoán sai đến cả tháng như vậy. Duy Trân, cô hẳn biết rất rõ, cái bào thai trong bụng cô không phải là của Tùng Siêu. Cha nó là ai, cô biết đấy, nhưng vì một dụng tâm nào đó, cô lại bày ra trò này. Vì cô biết Tùng Siêu quá thật thà, cô đừng nên làm như vậy. Cô muốn gì chúng tôi sẵn sàng giúp đỡ, chứ đừng qua mặt, đừng lừa gạt Tùng Siêu! Như thế là quá mức, không nên "bán cái" cô Trân ạ!

- Mi là đồ phá hoại! – Duy Trân đột ngột hét lớn và nhào người về phía Bội Cầm, nắm lấy tóc Cầm ghì xuống. Vừa hét vừa khóc – Mi đã làm tao bị trúng kế, mi giả nhân giả nghĩa, mi hại ta, đồ phù thủy, đồ hồ ly tinh! Hèn gì anh tao không lấy mi. Đồ khốn nạn! Tao không ngờ, mày có khác nào con chó, chưa ăn cơm của chủ đã sốt sắng lập công.

Tự Thanh xông tới chụp lấy tay Trân, tóc của Cầm gần như bị đứt ra khỏi đầu.

- Buông ra! Bộ cô điên rồi hả?

Cùng lúc đó, Tùng Siêu xông tới ôm cứng lấy Duy Trân.

- Duy Trân cô đừng có điên, buông tay ra, chúng tôi sẽ giúp cô giải quyết vấn đề.

- Tôi phải giết nó chết, nó hại tôi.

Duy Trân vừa hét vừa quay sang cắn lấy tay Siêu. Cô nàng như điên lên thật. Tự Thanh phải dùng hết sức mới gỡ được tay Trân ra, giải thoát được Cầm. Chàng dìu Cầm ra một góc phòng, đau lòng vuốt tóc người yêu, hỏi:

- Có sao không em? – Em đau lắm hở?

Bội Cầm một tay vuốt tóc, một tay đưa xuống sờ lấy đầu gối. Vì trong lúc lộn xộn ban nãy, Cầm đã bị Trân đá một cái thật đau vào chân.

Tự Thanh cúi xuống, thấy nơi đùi của Cầm sưng đỏ, chàng nói:

- Em ở đây nhé. Anh đi lấy thuốc ra xoa cho em, mong là chưa đến nổi bong gân.

- Không sao đâu anh ạ! – Bội Cầm nắm lấy Tự Thanh – Em không đến nổi yếu đuối như anh tưởng đâu.

Cầm nhìn qua, bây giờ Tùng Siêu đã dìu Trân ngồi xuống ghế. Cô nàng vẫn còn ầm ức hết:

- Tại sao anh lại ôm lấy tôi? Anh làm gì chứ? Bộ anh định... một lần chưa đã sao?

- Im mồm! – Tùng Siêu lớn tiếng – Cô mà còn ăn nói bậy bạ nữa, tôi sẽ đập cô vỡ mồm đấy.

- Muốn đập thì cứ đập đi!

Tùng Siêu giận dữ vung tay lên. Nhưng có lẽ vì từ xưa đến giờ, Siêu không hề đánh đàn bà nên chàng lại buông tay xuống. Duy Trân lợi dụng cơ hội, đưa những ngón tay đầy móng sắc của mình lên cào mạnh lên mặt chàng. Bốn vết máu đỏ hiện lên trên mặt chàng. Siêu giận quá, tung trả một cái tát mạnh vào mặt Trân.

Cô nàng bắt đầu lớn tiếng khóc, không phải chỉ khóc mà còn chửi bới om sòm.

Tùng Siêu lấy khăn ra lau mặt. Những vết máu bám trên khăn làm Siêu giật mình:

- Chết rồi, thế này Chúc Vy nhìn thấy thì sao đây?

Như để trả lời lời bắn khoăn của chàng, cư3a phòng xịch mở.

Mọi người không hện nhìn ra – Chúc Vy trong chiếc áo ngủ màu trắng đang đứng cửa, mở to mắt nhìn vào.

Cả phòng đột ngột yên lặng. Kể cả Duy Trân đang khóc cũng phải ngồi ngay người lại. Sự xuất hiện của Vy quá bất ngờ làm ai cũng khó xử.

Vy đang ngủ trên lầu, nghe tiếng khóc, vội vã chạy xuống, lật đật đến độ quên cả mang dép. Nàng ngơ ngác và đẹp như người trong tranh.

Tự Thanh là người đầu tiên ý thức được sự căng thẳng của tình hình, vội bước tới định ngăn chặn:

- Chúc Vy, con lên lầu nhanh lên, ở đây người lớn đang nói chuyện, con đừng vào quấy rầy.

Nhưng Chúc Vy đã đẩy tay Tự Thanh qua một bên, nàng đi thẳng đến bên Tùng Siêu, nói như mơ:

- Em biết là anh ở đây cơ mà – Em đang ngủ nhưng em nghe được tiếng nói của anh... Vì vậy là em biết anh đến.

Chúc Vy lại đưa tay lên, đẩy chiếc khăn mùi xoa trên mặt Siêu qua một bên:

- Ô, anh bị thương rồi này, đừng cử động nhiều, nó đang rướm máu, coi chừng bị nhiễm trùng đấy, anh cứ ngồi yên đi... để em đi lấy thuốc nhé.

Và Chúc Vy bỏ Siêu ngồi đó, chạy vội ra ngoài.

Duy Trân ngi tồhẵ lưng lại, cô nàng có vẻ thích thú.

- À. Thì ra Chúc Vy là cô bé này.

Tùng Siêu có vẻ bối rối:

- Cô Trân, tôi mong là cô đừng nói gì cho Chúc Vy biết hết, đừng để cô ấy buồn, chúng tôi sẵn sàng làm mọi việc giúp đỡ cô.

Duy Trân nheo mắt, chưa kịp nói gì thì Chúc Vy đã quay trở lại với bông băng, thuốc đỏ. Cô bé vừa lau vết thương cho Siêu vừa nói:

- Anh làm sao thế? Anh đã va vào hoa kỳ lân à? Hoa kỳ lân là một loại hoa có nhiều gai, thế mà anh chẳng để ý gì hết.

Ông Tự Thanh sợ Siêu nói thật vội cướp lời:

- Siêu nó đi trong vườn vấp ngã vào hoa kỳ lân nên bị xước mặt đấy.

- Ồ! – Chúc Vy kêu lên - Lỗi tại con cả, con đã mang nó vào vườn để hứng sương đấy.

- Ha ha! – Duy Trân đột nhiên cười lớn. Tiếng cười chát chúa như hét - Mấy người đóng kịch hay quá! Chúc Vy, cô nhìn kỹ xem, vết thương ở mặt Siêu kia có phải là vết gai không?

- Chì... chì là ai vậy?

- Chúc Vy! – Bội Cầm bối rối can thiệp – Đây là cô Trân, bạn của tôi đấy. Siêu bị trầy như vậy, tôi thấy tốt nhất là Vy nên mang Siêu lên lầu xử thuốc cho cậu ấy thì hơn.

- Vâng! – Chúc Vy nắm lấy tay Siêu nói – Chúng ta lên lầu đi anh!

Nhưng Trân đã đứng dậy, cản trước mặt họ:

- Không được, phải ở lại đây!

- Cô Trân! – Tùng Siêu toát mồ hôi nói – Cô muốn làm gì thì phải nghĩ đến ân đức một chút chứ!

Chúc Vy thì kinh ngạc, hết nhìn Siêu lại nhìn Trân rồi hỏi:

- Cô Trân, cô định là gì thế?

Duy Trân quay sang Siêu nói, giọng như đánh lại:

- Anh phải nói cho cô ấy biết tôi là ai? Mấy người đã giết con tim của tôi, thì tôi, tôi cũng không để cho mấy người sống yên ổn đâu!

Trân dọa, rồi quay sang Chúc Vy, Trân tiếp:

- Siêu không dám nói thì để tôi nói nhé. Vy biết không, tôi là bạn gái của Tùng Siêu đây. Chúng tôi rất thân nhau, thân đến độ ngủ chung một giường, và đã có con, bây giờ Siêu chạy tội.

- Duy Trân!

- Duy Trân!

- Duy Trân!

Không hẹn mà Bội Cầm, Tự Thanh và Tùng Siêu cùng hét.

Chúc Vy nhìn mọi người, rồi quay lại nhìn Trân. Khuôn mặt ngây thơ của nàng có vẻ ngơ ngác:

- Chị vừa nói... chị là bạn gái của anh Siêu?

- Tôi nhắc lại: không phải chỉ là bạn gái thường đâu! – Trần lớn tiếng nói – Suýt tí nữa hẳn đã là cha của đứa con trong bụng tôi rồi, nếu mưu đồ của tôi không bị lộ.

Chúc Vy có vẻ ngỡ ngác hơn. Nàng chau mày nhìn Trần, rồi quay nhìn Siêu:

- Chị ấy nói gì mà em nghe không hiểu vậy?

Tự Thanh bối rối, bước tới định có thể thiệp thì Bội Cầm đã nắm tay chàng giữ lại. Nàng lắc đầu ra dấu cho Tự Thanh để yên. Bây giờ Tự Thanh nghe Tùng Siêu lên tiếng:

- Để anh kể hết cho em nghe nhé, trước khi anh quen em, anh đã biết cô Trần này. Bọn anh đã từng cùng nhau khiêu vũ, đi tắm biển và làm những chuyện khác... - Tùng Siêu nói một cách lúng túng – Anh đã đưa cô ấy ra bãi biển Long Hải, ngủ ở đấy một đêm. Bây giờ cô ấy đến đây, cô ấy bảo là đã có thai, bắt anh phải nhận là cha của đứa bé, Chúc Vy, em có hiểu không?

Chúc Vy gật đầu, nhìn Siêu.

- Nhưng mà, đứa bé đó không phải là con của anh, nên anh không nhận. Vì vậy Duy Trần rất giận, cô ấy làm anh bị thương và cả cô Cầm... Em... hiểu chứ?

- Ha, ha! – Duy Trần cười một cách khó hiểu – Không ngờ anh lại dám giải thích rành mạch như vậy.

Chúc Vy bước qua nhìn Trần với cái nhìn nghiêm túc.

- Anh Tùng Siêu của tôi không phải là tác giả cái bào thai

trong bụng chị chứ?

- À mà... - Duy Trân đảo mắt nhìn Chúc Vy. Thái độ của nàng khiến cô ta không thể nói dối – Dĩ nhiên là không phải.

- Vậy thì... - Chúc Vy đặt tay lên vai Trân, thật thà - Chị yêu anh ấy nhiều lắm không? Thiếu anh ấy chị vẫn sống được chứ?

- Khi thật, hẳn là giống gì mà tôi không thể sống khi thiếu hẳn? – Duy Trân đỏ mặt nói – Tôi không hề yêu hẳn, hẳn chỉ là một tên ngáo thối.

- Vậy thì... - Chúc Vy thở nhẹ - Chị nhường anh ấy cho em đi, chị không cần cơ mà! Trong khi em yêu anh Siêu, em không thể sống thiếu anh ấy được.

Duy Trân tròn mắt, không dám tin những gì mình nghe thấy. Cô ta ngồi phịch xuống ghế, kêu lên:

- Trời đất! Trên đời này còn có người ngây thơ như vậy được sao?

Chúc Vy vẫn nhẹ nhàng:

- Sao? Chị Trân? Chị tha thứ cha anh ấy chứ? Chị đã cào anh ấy bị thương như vậy là hả dạ rồi phải không?

Duy Trân hỏi ngược lại:

- Thế còn cô? Cô cũng tha thứ cho Siêu à?

Chúc Vy quay lại nhìn Siêu:

- Em không hề giận anh ấy, bởi vì anh ấy quen chị trước. Vì vậy, nếu anh ấy có yêu thương chị vì chị đẹp, đó cũng là

chuyện tự nhiên. Ngay em là con gái, em cũng thấy chị thật quyến rũ cơ mà – Nàng nói thêm – Sau đó anh ấy xa chị, có lẽ tại vì chị không thích yêu anh Siêu. Anh Siêu đã yêu và được yêu... Em yêu anh ấy thật lòng... không có gì để giận hay để tha thứ cả.

Duy Trân tròn mắt:

- Cô... cô không sợ sau này Siêu thay lòng đổi dạ, yêu một người khác ư?

Chúc Vy lắc đầu, thái độ thành tín của một kẻ ngoan đạo khi nhắc đến Thượng đế.

- Anh ấy sẽ không bao giờ như thế.

Và quay sang Siêu, Vy hỏi:

- Sao? Anh có thay đổi không? Nếu có thì chắc tại em đã không yêu anh như ý anh muốn.

Tùng Siêu cảm thấy đôi mắt uơn ướn. Chàng không nói gì hết, vì cổ họng như nghẹn lại.

Chúc Vy đưa tay sờ lên mặt Siêu có vẻ lo lắng:

- Anh đau lắm không? Thôi chúng tôi lên lầu đi, em sẽ băng vết thương lại cho anh.

Và quay sang Trân, Vy nói:

- Cám ơn chị Trân nhé. Chị rất tốt, chị đã nhường anh ấy cho em. Thôi chào chị.

Và Chúc Vy nắm tay Siêu bước ra ngoài, khép cửa lại.

Chợt nhiên căn phòng chìm trong im lặng.

Màn trình diễn vừa rồi của Chúc Vy ngoài dự đoán của mọi người.

Thật lâu, Tự Thanh mới lên tiếng.

- Thật tình mà nói, dù Chúc Vy là con tôi, nhưng chưa bao giờ tôi hiểu được nó.

Bội Cầm có vẻ suy nghĩ:

- Em thì thấy khác. Em nghĩ là tất cả chúng ta ở đây đều là những con người bình thường, còn Chúc Vy, cô ấy toàn bích như một thiên thần vậy.

- Nếu không phải như thế thì... - Duy Trân chột buột miệng - Một là cô ấy quá thông minh, hai là người ngu xuẩn nhất, chỉ có một trong hai lẽ đó.

Bội Cầm suy nghĩ về câu nói của Trân.

- Chị có lý đấy.

Gian phòng lại chìm trong im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng của mình.

Duy Trân thở dài, cô ta có vẻ chán chường, đứng dậy:

- Thôi bây giờ tôi phải về. Kịch đã diễn xong, quây cũng hết mình. Tất cả hoài công, vô ích. Coi như tôi không đạt được mục đích. Tôi là kẻ thất bại, thất bại một cách nhục nhã.

Bội Cầm chột nắm lấy tay Trân:

- Khoan đã, hãy đợi một chút.

- Còn đợi gì nữa? Tất cả đã nhạt nhẽo hết rồi.

- Có một chuyện còn chưa giải quyết – Bội Cầm nhìn thẳng vào mắt Trần nói – Có phải chủ nhân cái bào thai trong bụng cô là anh chàng Trình Kiệt Thụy, chiêu đãi viên hàng không của hãng hàng không không?

Duy Trần giật mình, cả Tự Thanh cũng giật mình.

- Tại sao chị lại biết?

- Linh tính cho tôi thấy như vậy – Bội Cầm cười nói - Thật ra, có lần cô đã nói về anh chàng đó cho tôi nghe rồi, quên sao? Hắn không chịu nhận là cái chủ bào thai ấy à?

- Sao không? – Duy Trần trợn mắt - Hắn thèm rở rãi chứ lại... nhưng mà... Hắn đang thất nghiệp, hắn bị Linda đuổi sỏ, mà tôi thì làm sao có thể lấy một người chồng không có công ăn việc làm chứ? Tôi cũng không thể phá thai.

- Duy Trần! Thế cô có thật tình yêu Trình Kiệt Thụy không?

- Phần nào thôi! – Duy Trần thú nhận – Nhưng hắn vô tích sự quá. Lúc này chả có ý nghĩa gì cả.

- Chuyện đời đâu có đơn giản như vậy! – Bội Cầm quay sang ông Tự Thanh – Em thấy là nah nên gặp anh chàng trẻ tuổi đó. Hình như cơ sở quảng cáo của anh cũng đang cần người phải không? Sao ta không nhận hắn vào? Em nghĩ có lẽ hắn lo việc ngoại giao cũng khá đấy.

Tự Thanh chau mày nhìn Cầm:

- Có lẽ em nói đúng. Anh cần tuyển dụng hắn cũng nên.

Duy Trần nghi ngờ nhìn hai người.

- Có thật là... quý vị sử dụng anh ấy không?

- Mai sáng, cô bảo hấn đến văn phòng gặp tôi – Tự Thanh nói với Trân một cách khẳng định – Nhưng mà phải nhắc hấn muốn làm việc lâu dài với tôi, không nên làm chuyện lằng nhằng nữa đấy.

Duy Trân thật sự xúc động. Cô ta cắn nhẹ môi rồi đột nhiên "òà" lên khóc. Cô ta khóc một cách ngon lành. Nhìn thái độ của cô, ai cũng biết cô đang ăn năn, hối hận về những việc mình đã làm.

Duy Trân ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nước mắt:

- Tôi... tôi đã làm một việc bậy quá, phải không?

Bội Cầm nói như vỗ về:

- Mỗi người chúng ta nhiều lúc như vậy, của làm những chuyện không tính trước. Vả lại, với Trân, hoàn cảnh đã đẩy cô vào chân tường, nên những gì cô làm vừa rồi có thể thông cảm được. Thôi khuya rồi, cô cũng nên về nghỉ, để tôi gọi tài xế đưa cô về nhà nhé?

Duy Trân gật đầu.

Vài phút sau, Trân đã ra khỏi nhà.

Tùng Siêu và Chúc Vy thì ở trên lầu.

Trong thư phòng chỉ còn lại Bội Cầm và Tự Thanh. Họ cùng đứng bên nhau nhìn ra ngoài song cửa. Sau một buổi tối căng thẳng, mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa.

Bầu trời đang sáng dần. Tự Thanh vòng tay qua ôm lấy Cầm:

- Em có biết là... em có một khuyết điểm lớn lắm không?

- Gì thế?

- Em quá thông minh, nhạy bén – Tự Thanh nói và nghĩ đến phương cách mà Cầm đã dùng để lật tẩy Trân - Với những người như em, đàn ông chúng anh phải đề cao cảnh giác... Có lẽ anh nên giao vai trò luật sư của anh lại cho em đảm nhận.

Bội Cầm tựa đầu vào vai Tự Thanh cười:

- Còn gì nữa không?

- Còn chứ. Nhưng mà như em nói, khi ta yêu một người nào đó, ta nên yêu cả khuyết điểm của họ... Vì vậy anh không nói nữa.

Nắng đã bắt đầu xuất hiện, những tia nắng đầu tiên đáp xuống hàng chậu kim ngân hoa trên bệ cửa.

Tự Thanh nhìn ra chột giựt mình:

- Ủa, ai đã mang hết những chậu kim ngân thảo đi đâu rồi? Chỉ còn để lại kim ngân hoa thôi?

- Em đấy – Bội Cầm nói – Hai loại hoa này để gần nhau coi đối chọi nhau quá, nên em dẹp bớt một loại.

- Nhưng em biết kim ngân hoa có ý nghĩa gì không?

- Biết chứ! Nó có nghĩa là biệt ly.

- Thế em không tin dị đoan à?

- Anh nghĩ là đặt thêm kim ngân thảo bên cạnh thì mọi sự tốt lành ư?

- Đúng rồi, để hai thứ cạnh nhau sẽ có nghĩa là: Giã biệt sự cao ngạo.

Bội Cầm nhìn:

- Chỉ để kim trần hoa thôi, ý nghĩa sẽ hay hơn.
- Nghĩa thế nào?
- Nếu ta để một hàng chậu chen chúc san sát vào nhau, nó sẽ có nghĩa là thế này: Giã biệt sự biệt ly! Giã biệt sự biệt ly! Nói khác, không còn chia tay hay giã từ gì nữa cả.

Tự Thanh kinh ngạc nhìn Cầm:

- Đây, em lại có khuyết đi ểm. Em thông minh quá!
- Anh đã hứa là sẽ yêu luôn khuyết điếm của em cơ mà?

Tự Thanh lại ôm chầm lấy Bội Cầm, hôn như mưa lên mắt, lên môi nàng. Cả hai đắm chìm trong cơn mê hạnh phúc.

Nắng đã lên cao, nắng ban mai chiếu sáng những cánh hoa còn ngậm sương đêm làm cho chúng lung linh và rực rỡ hẳn lên. Nắng tràn vào thư phòng, nắng nhảy múa trên tường, nắng lấp lánh trong mắt của Tự Thanh và Bội Cầm. Trong cái lâng lâng nhẹ nhàng của niềm vui sướng, Bội Cầm mỉm cười khi ý nghĩ này chợt xuất hiện trong đầu: Hạnh phúc là điều có thật và tình yêu chân chính sau bao nhiêu sóng gió vẫn không có gì ngăn cách nổi, dù có hơi muộn màng.

Hết